

JAFFNA HINDU LADIES' COLLEGE

SILVER

JUBILEE

★ 1943

SAKTHI

JAFFNA HINDU LADIES' COLLEGE

"It ought to be beautiful, we live here."

— College Motto

SILVER JUBILEE

1968

EDITORIAL BOARD

Ex-officio President:

The Principal

English:

{ Mrs. P. A. Jebaratnarajah
{ Mrs. P. Vasudevan

Tamil:

{ Mrs. M. Muthuthamby
{ Mrs. S. Arumugam

The Editors acknowledge with thanks the receipt of magazines sent to us by various Schools and Colleges during the course of the year.

This Issue Present.....

	Page
College Song	1
Our Prayer	3
Editorial	5
Messages	7
Principal's Notes	15
The Importance of Mental Health in Education	17
Some Development Priorities for North and East Ceylon	19
Creating Civic Consciousness in the Young	22
Woman — Ancient & Modern	24
Remembered Yesterdays	28
Work Experience in Schools	35
"Sivaneri Kavalār" T. Muthusamypillai	37

Students' Section

Metals and Alloys in Every Day Life	41
Our Visit to Anuradhapura	43
Space Travel	45
The Value of Education	47
The Progress of Science	48
The Miracle Light Beam Laser	50
The Report Card and its Home Reception	51
An Interesting Person	53
A Pilgrimage	54
The Sweep Ticket	55
An Unforgettable Experience	56
My First Ride on a Bicycle	57
The Snake Charmer	58
My Favourite Uncle	58
My Pet and I	59
Culled from the Classroom	59
தமிழ்	—
ஆசிரியரின் அகத்திலிருந்து.....	1
முத்தமிழைப் புகழ்ந்தாடுங்கடி	2
கூவுவரய் குயிலே!	3
இளங்கோவடிகளின் நோக்கம்	5
அன்னை தந்த அன்னம்	8
நாம் யார்? எங்கிருந்து வந்தோம்? எங்கே போகிறோம்?	11

அடியார் பக்தித் திறன்	13
வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட மனிதன்	16
குருகுலங் கூறுவீரே!	18
திருவாசகம்	21
தமிழ் மொழியில் விஞ்ஞானக் கல்வி	23
மனித சஞ்சாரமற்ற தீவிலே ஒருநாள்	24
யாழ் நகரிலே கூட்டுறவுப் பேரங்காடி	26
சைவம் காத்த தெய்வக் குழந்தை	28
சேமிக்கும் பழக்கம்	30
எனது பிரயாணம்	31
நன்றியுள்ள நாய்	32
Reports	33
Examination Results	49
Prize Winners	49
College Officers — 1968	50
The Staff — 1968	52

கல்லூரி வாழ்த்து

திருமிகு மெங்கள் யாழ்நகர்க் கணியாய்த்
திகழ்ந்திடுங் கல்லூரி — எங்கள்
பெறு வரு மிந்துப் பெண்களுக் கொளியாய்ப்
பிறங்கிடுங் கல்லூரி — உயர்
மருவுறு கலைகள் யாவையு மின்பாய்
வழங்கிடுங் கல்லூரி — உனைப்
பெருகிடும் அன்பால் புந்தியில் வைத்துன்
புகழினை வாழ்த்தேமோ — உனை
வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம்
என்று வணங்கேமோ,

இந்து மதப் புகழ் எங்கும் விளங்கிட
இசைந்திடுங் கல்லூரி — இயல்
சிந்தை வளம் பெற மெய்ப் பொருளறிவைச்
சேர்த்திடுங் கல்லூரி — வளர்
செந்தமிழ் ஆங்கில வடமொழி அறிவைச்
சுரந்திடுங் கல்லூரி — உனை
வந்தனை செய்து பைந்தமிழ் மாலை
வாழ்த் தொடுகு டேமோ? — உனை
வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம்
என்று வணங்கேமோ,

மங்கையர் மாண்பை மன்பதை அறிய
முழங்கிடுங் கல்லூரி — ஒளி
பொங்குயர் அறிவுச் சுடரினை யுளத்திற்
பொறித்திடுங் கல்லூரி — இந்து
நங்கையர் வாழ்வின் லட்சிய மனைத்தும்
நல்கிடுங் கல்லூரி — உனை
அங்கையில் மலர்கொண் டன்புடன் பாடி
அனுதினம் ஏத்தேமோ — உனை
வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம்
என்று வணங்கேமோ.

கலைமகள் உலவக் களிநடம் புரியக்
கண்டிடுங் கல்லூரி — என்றும்
மலைமகள் கொழுநன் மலரடி போற்றி
மாண்புறுங் கல்லூரி — நித்தம்
நிலமகள் நெற்றித் திலகமென் றேத்த
நிலைத்திடுங் கல்லூரி — உனைத்
தலைமுறையாகத் தொழு துளங் குளிரத்
துதி சொல்லிப் பாடேமோ — உனை
வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம்
என்று வணங்கேமோ,

OUR PRAYER

Where the mind is without fear and the head is held high;
Where knowledge is free;
Where the world has not been broken up into fragments by
narrow domestic walls;
Where words come out from the depth of truth;
Where tireless striving stretches its arms towards perfection;
Where the clear stream of reason has not lost its way into
the dreary desert sand of dead habit;
Where the mind is led forward by Thee into ever—widening
thought and action—
Into that heaven of freedom, my Father, let my country
awake.

— *Rabindranath Tagore*

OUR PRAYER

Where the mind is without fear and the head is held high;
Where knowledge is free;
Where the world has not been broken up into fragments by
narrow domestic walls;
Where words come out from the depth of truth;
Where tireless striving stretches its arms towards perfection;
Where the clear stream of reason has not lost its way into
the dreary desert sand of dead habit;
Where the mind is led forward by Thee into ever-widening
thought and action—
into that heaven of freedom, my Father, let my country
awake.

— Rabindranath Tagore

SAKTHI

JAFFNA HINDU LADIES' COLLEGE MAGAZINE
SILVER JUBILEE NUMBER 1968

EDITORIAL

Sakthi the College magazine after lying dormant for a brief period, has manifested itself for a very special reason. The current year marks the twenty-fifth anniversary of the founding of Jaffna Hindu Ladies' College; hence the resurgence of our 'Divine Energy'.

Two Score and Five

A pause at this juncture for an appraisal of the past would not be inappropriate. Much has been achieved during the quarter of a century that has elapsed since the college was founded, but much more remains to be achieved. The institution, which was guided by able hands in its infancy, was provided with a splendid setting by that munificent philanthropist, the late Mrs. Visaladchy Sivagurunathar, who donated a valuable piece of land in the heart of Jaffna. The school, which was until then an off shoot of Jaffna Hindu College, gained an identity of its own and shifted to its present site in 1945.

Since then, Jaffna Hindu Ladies' College has made steady progress under the able guidance of principals such as Mrs. Gayithri Ganeshan, Mrs. Muthu Somayya (nee Achayya), Mrs. Clara Motwani, Mrs. J. R. Sittampalam, Mrs. C. S. Rao and Mrs. V. Arumugam. It is

now a Grade I institution with Arts and Science streams going up to the G C E. A/Level classes. Cultural and other co-curricular activities play an important part in school life. Special emphasis is laid on a sound religious training and every effort is made to foster the traditions and ideals of the Hindu way of life.

In the midst of life.....

It is a strange but sad coincidence that this year of celebration should also be marked by the passing away of Mr. T. Muttusamypillai, the last manager of the Jaffna Hindu College Board. A man of many parts, the late Mr. Muttusamypillai was a leading and distinguished member of the Jaffna Bar who had acted as a District Judge on several occasions. He was also the President of the Siva Paripalana Sabhai and one-time Editor of the 'Hindu Organ'. His period of stewardship of the Jaffna Hindu College Board has been marked by the steady progress made by all the institutions that came under his management. His deep interest in Saiva Siddhanta and his willingness to address and preside over religious meetings had earned for him a place of his own in the life of the community. His death is indeed a great loss.

The passing away of Mrs. Kumaravelu who had rendered many years of devoted service to the College, in 1966 and that of Mrs. Saraswathy Kanagaratnam, who died in harness in 1965, are the other events which cast a gloom over our College in recent years. The latter had done yeoman service, first as matron and later, as a member of the teaching staff. The grateful and affectionate remembrance of their students and colleges is a fitting testament to their well-spent lives.

General

Turning to a wider arena, it cannot be denied that the social revolution of 1956 and its aftermath, resulted in a change of policy as regards the management of schools which culminated in the take over of Assisted Schools and Colleges in 1961. The entire educational system has been thrown into a melting-pot and crystallization will no doubt take place when the proposed reorganisation has been put into effect. However the external of a modern educational system are such that deep-rooted changes cannot be made overnight. Indeed a hasty, make-shift transformation may well be calamitous. Coming to the internal, or to be more specific, when one views the content of education, it cannot be denied that education in Ceylon in the past, was wholly divorced from the true thought and life of the people. Much water has flown under the bridge since that era and the aim

today, is certainly not to produce a nation of quill-drivers. The phenomenal advance made in the fields of science and technology in the world and the explosions that threaten the human race at various points, make it imperative that scientific and practical training be imparted to as many as possible. In fact it has become a case of 'Study Science or perish' in the struggle for survival among civilised beings. The recent report of the World Bank has pinpointed the fact that the entire educational system in Ceylon is lopsided, with far too much academic bias. That education should be geared to the economic needs of the country cannot be gainsaid and the impending changes are long over-due.

"The Two Cultures"

Yet it seems to us that the possessions of a sense of values, the ability to view things in the proper perspective and a sense of proportion, are as important as the ability to invent and feed machines. Sweetness and light cannot be discarded at any cost. To prefer an education that teaches how to live, to one that teaches how to gain, is but a manifestation of a highly civilised sense. Liberal education teaches one to enjoy life and a scientific and practical one, to acquire things that may help us to enjoy it. So it behoves us to strike a balance between the polar points of the "Two Cultures." Let the liberalising breath from the humanities blow unimpeded over the realms of science and vice versa. Harmonious development among the students cannot but result from such a fusion in the curriculum.

Message from **HIS EXCELLENCY THE GOVERNOR-GENERAL**

I wish to congratulate the Jaffna Hindu Ladies' College on its 25th Anniversary for the progress made during the last 25 years. This Institute which I understand originated as a branch of the Jaffna Hindu College expanded rapidly to constitute a separate school by itself.

Secondary and Higher education for women form an important aspect of our educational structure. The Jaffna Hindu Ladies' College would I hope make a lasting contribution to the cause of women's education in the Jaffna Region.

I wish this Institute all success in the years to come.

Message from
PRIVATE SECRETARY TO THE PRIME MINISTER

PRIME MINISTER'S SECRETARIAT
NEW DELHI-11

The Principal,
Jaffna Hindu Ladies' College,
Vannarponnai,
Jaffna, Ceylon

Dear Madam,

Th Prime Minister has asked me to thank you for your letter and to convey to you her best wishes for the success of the Silver Jubile ecelebrations of your College which are being held soon.

உப சபாநாயகரின் வாழ்த்துக்கள்:

பணி சிறக்கட்டும்

மு. சிவசிதம்பரம்.

தாய் தெய்வம். தாய்க்குலம் சிறந்து விளங்காத நாட்டிற் சிறப்பு என்பது அமைய முடியாத ஒன்றாய் விடும். தாயினத்தின் விடுதலை தடுக்கப்பட்ட நாடு முன்னேற முடியாது என்று அடித்துக்கூறினார் திரு. வி. க.

பாரதி கனவுகண்ட புதுமைப் பெண்ணை இன்று நாம் காணுகிறோம். இத்தகைய புதுமைப் பெண்களை ஆக்கித் தருவன மகளிர் கல்லூரிகள். அதனுள்ளும் சைவத் தமிழ்ப் பெண்டிரின் நலம் பேணும் ஒருசில கல்லூரிகளில் ஒன்றான யாழ் - இந்து மகளிர் கல்லூரி அதனது 25 - வது ஆண்டு நிறைவுவிழாவைக் கொண்டாடி ஒரு மலர் வெளியிடுகிறதென்றால்: அதன் கடந்தகால சாதனைகளை ஒரு கண்ணோட்டம் விடும்போது பூரிப்படையாத தமிழர் இருக்க முடியாது,

அவர்களது செயல்வண்ணம் சொல்வண்ணம் எல்லாம் மிளிரும் இம்மலர் கல்லூரியினரது வெற்றிச் சின்னம். வீரப்புடன் படைத்துவிட்டு, நுகர்வோரது முகக் களிப்பைப் பார்த்துநிற்கிறார், பார்த்தவர், படித்தவர் போற்றும் மலருக்கும், கல்லூரியினருக்கும் என் மனம் நிறைந்த ஆசியைத் தெரிவிக்கின்றேன்,

பணி சிறக்கட்டும்,

வணக்கம்,

Message From

G. G. PONNAMBALAM, Q. C., M. P. Jaffna

"I wish to congratulate the Principal and the Staff of Jaffna Hindu Ladies' College for their decision to celebrate the Twenty-fifth Anniversary of the College.

For a quarter century this College has served the people of the area. At a time when facilities for Hindu education were not available and not keenly encouraged by the State, the College was able to promote Hindu culture and education.

All of you should be rightly proud of your services during the past 25 years and I am sure that in the coming years too, the traditions that have been built by this College will be maintained.

May Lord Siva shower on all of you His blessings."

Message from

Mr. S. THANIKASALAM,
Director of Education, Jaffna

I am very happy to send you a message for publication in the Souvenir which you propose to publish to commemorate the 25th anniversary of the starting of your school.

The school which was started in a house in 1943 was able to shift to its present spacious location due to the munificence of the late Mrs. Visaladchi Sivagurunathar who emulated other members of her distinguished family, in donating a valuable piece of land. The Board was able to acquire additional land adjoining the donated land.

Beginning with 110 children and 8 teachers the school had grown into Grade I school with 1170 children and 43 teachers with classes from Standard I to G. C. E. (A. L.). It has also earned public recognition as one of the leading Girls' schools in Jaffna. Let me congratulate the former management, past Principals and teachers and the present Principal and staff on the progress they have achieved so far and hope that the progress will be maintained in future.

Message from

A. W. MAILVAGANAM

*O. B. E., M. A., Ph. D. (Cambridge) B. Sc. (Lond.),
Professor & Head of the Department of Physics, Dean of the Faculty of Science,
University of Colombo.*

It is with much pleasure that I send this message for the Souvenir of the Jaffna Hindu Ladies' College. I am aware of the good work the College is doing in imparting a sound education with a Hindu background. I am particularly glad of this because I strongly feel that unless there is such a background the Tamil race will degenerate to an enormous extent, for too long a time have our girls come under the influence of Western culture and traditions. The damage created by such an influence can be seen quite easily all round us.

We have to build up a Hindu Society rooted in Hindu traditions and I am sure that institutions like Jaffna Hindu Ladies' College and Ramanathan College will answer the call.

It is very necessary for this purpose that provision should be made in the school curriculum for cultural subjects such as Tamil Literature, Sanskrit, and History. At the moment, on the Science side of our schools, there is early specialisation and practically all students desirous of entering the Science and Medical Faculties of the University of Ceylon or Colombo, start specialising in the science subjects as early as the Pre O. L. This unfortunately gives no room for cultural subjects in the school time-table. I feel that if students follow a course in General Science leading to the O. L. examination and study the sciences as separate subjects thereafter it ought to be possible to introduce into the curriculum quite a number of cultural subjects. Perhaps this is a matter which your Principal might usefully discuss with her colleagues and the local Director of Education.

I have found here at the University that quite a number of Tamil students, particularly women students, do not have any hobbies. This is a pity. The hobby habit must be encouraged by teachers with broad sympathies, and I am sure that students will ever be grateful in their later years for any help and direction that the school gave them in their student days.

My message has already become long, I do not wish to make it any longer, except to say that I am interested in your school and that I wish it every success in the coming years.

Message from

Mrs. C. MOTWANI, M A.

I am happy to be asked to share in the College's 25th anniversary celebrations. My recollections of the school during the period of my Principalship are very pleasant ones. Particularly do I remember the enthusiasm of the girls in both studies and sports. They were so keen in both fields. It was a most refreshing experience working with them.

I would also like to pay tribute to the teachers who were so cooperative and hard-working. And the Board of Trustees through its honorary secretary, Mr. Muthuswamy Pillai, was always helpful.

Since those days, the school has grown tremendously and has more than justified its earlier promise. May Hindu Ladies' College continue increasingly to serve the youth of our country.

Message from

Mrs. C. SAROJINI RAO, M. A. L. T.

Indeed it is very heartening to learn that the Jaffna Hindu Ladies' College is celebrating its Silver Jubilee. Twenty five years is a great trial of time in the life of an institution begun on hopes. I am therefore very proud that the Hindu sapling of education planted in my younger days flourishes to remind me that it has struck firm root in Ceylon, imparting to its alumni Hindu thought, Hindu ideals, Hindu culture, Hindu tradition and Hindu philosophy.

As one who guided the College in its incipient years, my heart cherishes the time long gone by — when students were devoted to learning. I hope that today the students of Jaffna Hindu Ladies' College have proved themselves scholars beyond comparison as well as models of chastity and paragons of virtue. An exemplary lot, the staff of the College deserve special congratulations for relentlessly steering the institution to its beacon position in the island.

May Hindu Ladies' College stand as a monument of love and service.

Wishing the Jaffna Hindu Ladies' College all success, I salute its record.

Principal's Notes

On the occasion of the publication of the Silver Jubilee edition, I have great pleasure in submitting a report of the progress of the school during these twenty five years.

The number on roll at present is over 1200. We have 42 members on the teaching staff including Vocationally trained instructors in agriculture, weaving, Music and Handicraft, in addition to graduates and secondary trained teachers. Dancing too is taught in the lower classes by a qualified teacher.

The importance and value of teaching religion in the schools cannot be stressed. Our Young Women's Hindu Association was formed for the specific purpose of fostering the religious traditions of our people. Under the able guidance of a staff advisor and her committee, important religious festivals and Guru poojas are celebrated in a fitting manner. Maha Sivarathiri and the Navarathiri festival receive special attention. Besides these, the students have their daily prayer, assembly and Pooja. They are also encouraged to sit for the examinations conducted by the Vivekananda Society.

Every attempt has been made to develop the teaching of Science in the school. The school laboratories have been extended recently and much new equipment has been provided. The installation of the gas plant is another feature worth mentioning. All these improvements have been effected under the guidance of Senior Science masters of Jaffna Hindu College, namely Mr. Saravanamuthu and Mr. S. Kulasingam.

Purely academic education alone will not enable a child to lead a full and useful life. The inculcation of cultural and ethical values and the development of proper attitudes are equally important and essential to the growth of personality. As such aesthetic, moral and physical education is provided for the students though a variety of Co-curricular activities.

Physical education is in the hands of a qualified and competent instructress and provision is made for many games. The Inter-House Athletic Meet is an annual event which arouses great enthusiasm among the staff and students. The star performers are then allowed to participate in the Inter Collegiate Meet, where they secured the third place last year. Inter-House matches for another regular feature. Guide and Brownie Companies continue to flourish under the direction of qualified members of the staff.

The students have been divided into five houses, with house mistresses and their assistants in charge. Besides competition in the athletic field, Inter house contests in elocution, drama, music and art are also held regularly. A high standard in these activities has been attained, as a result of the keenness evinced by House Mistresses and their assistants, not to mention the students. The latter are afforded every opportunity to participate in external competitions of this nature. Plays in both English and Tamil are staged regularly. These activities have provided aesthetic outlets for our children and have been

instrumental in bringing an amazing amount of hidden talent to light.

The school has Senior, Intermediate and Junior Literary Associations, besides the G. C. E. A/L Union. The related skills of speaking, writing and acting are developed to the full at these meetings. The A/L and O/L classes have an annual dinner and social respectively. Students from other colleges are invited to the former. The dinner, which is purely vegetarian, is prepared and served by the girls and affords them practice in the gentle art of entertainment.

The college magazine 'Sakthy' is also intended to foster self expression among the students. Many interesting contributions have been made by teachers and students. Unfortunately it has not made its appearance regularly of late, for which an explanation is due from the former Editor-in-Chief.

There are several Subject associations such as the Science, History and Geography Associations. These meet once a month. Students are given an opportunity to listen to eminent scho-

lars and educationists. Detailed accounts of the activities of these societies will be given elsewhere.

The Old Girls Association of our college I am glad to say, has grown in strength. It has been instrumental in organising benefit performances and collecting funds for the school, thanks to the energetic co-operation and enthusiasm of its members. The school has a hostel, which is run on Hindu principles. It is a matter for regret that all those, who apply for admission cannot be found accommodation there. The limited number however enables the boarders to lead a closely — knit, corporate life. They are trained to live up to the ideals of plain living and high thinking, service and self discipline. The matrons find it possible to pay individual attention to each boarder's needs and look after their health and comforts.

Many changes are bound to come in the coming year but it is to be hoped that the college will grow from strength to strength and that students who receive their education here will benefit by it.

**'Knowledge is proud that he has learnt so much
wisdom is humble that he knows not more'.**

— Cowper

Principals past and present

Mrs. Muthu Somayya.
(nee—Achayya)
1944 — 45

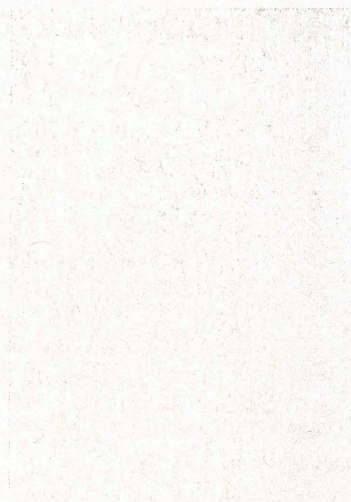
Mrs. Clara Motwani.
1946 — 48.

Mrs. Sarojini Rao.
1948 — 54.

Mrs. V. Arumugam.
1954—.—.

REMEMBERED YESTERDAYS

The Hon. Mr. M. Tiruchelvam
Viewing Arts & Crafts

Mr. S. U. Somasegarani
unveiling the portrait of
Mrs. R. Sivagurunathan

H. L. C. Stall at an
exhibition

Our girls welcome
Swami Satchithananda

Directors Galore! L. R.
Mr. S. U. Somasegarani
Mr. S. Thanikasalam
Mr. M. J. Perera

Mr. T. D. Jayasuriya
at our Stall

Swami Ramdas
& Mother
Krishna Bai
at H. L. C.

Mr. & Mrs. T. Murugesapillai
at our G. C. E. O/L. Social

REMEMBERED YESTERDAYS

Mrs. R. Sivasubramanian
unveiling the portrait of
Mr. S. U. Somasegar

The Hon. Mr. M. Tiruchelvan
Viewing Arts & Crafts

Swami Satchidananda
Our girls welcome

H. L. C. Stall at an
exhibition

Mr. T. D. Jayaram
at our Stall

Directors Galore! L. R.
Mr. S. U. Somasegar
Mr. S. Thanikachalam
Mr. M. J. Peters

Swami Ramdas
& Mother
Krishna Bai
at H. L. C.
at our G. C. R. O. I. Social
Mr. & Mrs. T. Mungasappa

The Importance of Mental Health in Education

by

Dr. T. Arulampalam, M. B. B. S., (Ceylon) D. P. M. (Eng.)

Psychiatrist, Jaffna.

During the last few decades more and more people have become conscious of the importance of mental health in general and in the field of education in particular. It is very gratifying indeed that the Principal and Staff of Jaffna Hindu Ladies' College have considered it useful to include an article on mental health in their Silver Jubilee magazine. Mental health implies (1) endowment with normal intelligence (2) freedom from mental illness and (3) a sense of cheerfulness and well being.

About the year 1900, the school authorities in Paris, disturbed by the large number of students who were backward in their schoolwork, wished to find out whether the backwardness was due to inattention, mischievousness or insufficient mental capacity. A leading French psychologist, Alfred Binet was asked to find the answers. Binet made two important observations: (1) That children improve in ability as they grow older (2) Abilities vary from individual to individual. On the basis of these observations, he designed a series of tests graded according to increasing difficulty and standardised them to measure the mental age of children. These tests have undergone many modifications but are known as the Stanford-Binet Intelligence Scale. Measuring the mental age of a child is not very meaningful unless it is related to the real age of the child. Thus the mental age was related to real age as a ratio.

$$\frac{\text{Mental Age} \times 100}{\text{Age}} = \text{Intelligence Quotient or I.Q.}$$

The average I.Q. in any population is reckoned to be 100 and it is found that about 70% of the population are clustered and scattered around the average and give values varying from 80 to 120. Of the balance, about half i.e., about 15% of the population are dull in intelligence and the other half i.e. about 15% are above average in intelligence. Of them about 1/3 i.e., about 5% of the population are exceptionally bright. These people are very successful in various academic and other pursuits. They occupy the higher rungs in the professions and trades and hold responsible positions in society. Even prior to Binet, it was known that people could be divided into bright, average and dull groups and the interview method was used to assess intelligence. In fact it is said that about 2300 years ago Arahata Mahinda, shortly after introducing himself to King Devanampiya Tissa at Mihintale, proceeded to ask him a series of questions and from the answers given, was satisfied that the King was intelligent enough to grasp the Buddha Dhamma, which he preached to the King subsequently.

Subnormality The dull group of about 15% of the population could be further grouped into educationally subnormal (E S N children) feeble minded, subnormal and severely subnormal subjects. The first two groups do not make much progress with education but

could be trained to do simple and repetitive jobs and could lead useful lives. The latter two groups, fortunately less than 1% of the population, are endowed with such poor intelligence that they cannot look after themselves or their property. They require to be looked after and cared for by parents or in institutions. From the time of birth, a child passes through certain phases of development termed "milestones". An average child holds his head steadily in 3—4 months, rolls over and develops creeping movements in 6—9 months, stands with support in one year, walks within two years and would have learnt to speak in sentences in 2—4 years. If all these milestones are systematically delayed, then it is likely that the child is of sub-normal intelligence.

Mental illness One's ability to benefit by education may be temporarily or permanently affected by any form of mental illness. It is wrong to think of mental illness and madness as one entity. There are over 16 different types of mild, moderate and severe mental illness. Most of them are completely or appreciably curable. Two illnesses are incurable: (1) Subnormality in children (2) Dementias in elderly people. Only untreated chronic patients suffering from one illness termed **SCHIZOPHRENIA** may be described as mad people. Fortunately severe mental illnesses are rare in the first two decades of life. However a few unfortunate youngsters may be affected. If students who were bright, studious, energetic and cheerful show a steady fall in performances in examinations or become dull or moody, they may require examination by a psychiatrist to exclude mental illness. Timely treatment will restore their normal learning capacity. Delay may lead to irreparable damage.

Behaviour Disorders

Night wetting
Truancy
Bouts of destructibility
Stealing
Delinquency

The above group of psychological disorders affect young subjects. Investigations usually reveal a disturbing factor or factors in their personality, home or school environment. Quarrelling parents, or very strict teachers or unfriendly classmates may be to blame. Sympathetic understanding, reassurance and adjustments in the environment usually give relief.

Epilepsy This illness is characterised by periodic loss or disturbance of consciousness with or without fits. The type of epilepsy without fits is common in children. These children suffer from bouts of transient disturbance of awareness and may be mistaken for being inattentive. This is a treatable illness and the attacks could be controlled and children restored to their normal learning capacity.

Well being A sense of well being is the final ingredient in mental health. Well-nourished and physically healthy children usually have a sense of well being. However various stresses and vicissitudes upset this sense of well being. Approaching examinations, sports and other competitions produce anxiety. Failures, emotional upsets, bereavements and behaviour that conflicts with one's cultural upbringing, are further instances that disturb one's sense of well being. Sympathetic understanding on the part of parents and teachers and good interpersonal relationships with one's associates will help one to cope with these situations and restore the sense of well being.

Reference:

R. S. Woodworth and D. G. Marquis (1849): *Psychology a Study of Mental Life.*

Some Development Priorities for North and East Ceylon

by

K. KULARATNAM, M. A. Ph. D., (Lond.), Dr. (Sciences) Paris,
Dipl. Geog., Dipl. Gemmology, M. A., Min. E.

Faculty of Arts, University of Ceylon, Colombo

Today in Ceylon, like in many other developing countries of the world, we are confronted with the phenomenon of population outstripping production. This challenge can be met in the long term only through over-all perspective planning. However, there are urgent needs and pressing problems which call for a crash programme of instant action, involving pre-requisites and priorities which no amount of paper plans, economic jargon and shibboleths can satisfy.

In what respects can the North and East of Ceylon contribute to this urgent need of economic development and social welfare of the Island?

In an article of this kind it will be possible to consider a few of the more striking items and that too, only in brief terms. Its purpose would be more than satisfied if it succeeds in stimulating some thought and leads on to action.

The most essential pre-requisite to development planning is, of course, a survey and inventory of the resources of the Island. This has so far not yet been satisfactorily done and yet many a plan has been prepared in the manner of putting the cart before the bulls and hence the failure of the plans

to get started! Without a resources survey, priorities cannot be determined correctly. Though attempts to make Government realise its importance do not seem to have met with any degree of success, it is our duty to organise voluntary youth organisations to carry out at least a general reconnaissance assessment of the resources of the land such as: soil, water, minerals, vegetable and animal raw materials, available human skills etc., even though for limited areas and ad hoc purposes.

The North and East of Ceylon happen to lie in the Dry Zone with an environment and problems different from those of the rest of the Island. The dry season is long and unless plentiful supplies of water are assured, agriculture cannot be extended beyond the short rainy season. For this purpose, we can divide the dry zone into three types of regions: (a) the limestone areas of the Jaffna peninsula, the Islands and the narrow coastal fringe extending from the Kalpitiya peninsula past Mannar and Elephant Pass to Mullaitivu; (b) certain alluvial tracts in the main land dry zone and (c) the rest of the Dry Zone where the thin mantle of soil is underlain by impervious rock.

Taking the limestone areas first, here water has got to be tapped from underground by means of wells. This water is derived from rain. We should therefore ensure that the limestone rocks get saturated with rain water during the only season of its availability and thus adequate quantities are stored underground. This is what is meant by maintaining the water-table as high as possible. Fortunately, limestone is not only capable of storing water, but the mechanism for downward percolation of rain water is also self-evolved. The numerous ponds, kulams and other water-holes that dot the surface of the limestone region are natural funnels caused by the solution of lime and meant for passing rainwater underground; for storage of water is not feasible in the limestone areas because of the low elevation, absence of gradient, flatness of land and underground seepage. Besides, there will be heavy losses through evaporation owing to the protracted dry season, low degree of cloudiness and the strong winds which cannot affect the water stored underground. No rain water should be allowed to run off to the sea, as far as possible, but it should be induced to run down to the underground reservoir, especially by means of the natural funnels already described. But the funnels can function efficiently only if their bottoms are not choked with clay and silt. It should therefore be our duty to scrape off the sediment from the beds of the ponds and kulams during the dry seasons and prepare them to function when the rains come. We have neglected this in recent times.

(b) In the flat non-limestone areas of the Dry Zone, water for agriculture during the dry season can be tapped

from wells only in places where there is alluvium to store ground water. No geological mapping of these areas has yet been carried out despite the existence of the Geological Survey Department since 1902 (the late Dr. Ananda K. Coomarasamy was the first Director) though under different designations. Therefore we do not know which are the aquifers. Without waiting indefinitely for the geological mapping to be accomplished, we should carry out at least a reconnaissance survey of the ground water-table in at least the areas historically, traditionally and empirically known to have water. New and inexpensive methods for quick results are now available and the work can be carried out if the cooperation of those interested is forthcoming.

(c) In areas underlain by impervious rock where the soil mantle is thin, water has no doubt got to be stored above ground in surface reservoirs by constructing bunds across streams. Besides, all disused and abandoned tanks should be brought back into commission in addition to the construction of new tanks

The total number of rain that falls during the rainy season in an average year is quite adequate to fill these tanks; at present a lot of rain water runs waste to the sea.

More tanks would mean also more pasture, especially more buffaloes and more cattle for dairy and work, etc. Thus animal husbandry and associated activities too will develop side by side with agriculture.

As though through long-gained experience Nature has produced the palmyra as her most invaluable gift to the Dry Zone dweller. In terms of the

environment, it is one of the most suited and successful crops and it is also the most versatile and valuable crop there. At least wherever other crops cannot be cultivated, it is imperative to plant the palmyra. Every available vacant space should be devoted to it, if it cannot be put to any other better use. Its economic value is common knowledge; but in addition, it is a great protector of the soil and its importance from the point of view of climate amelioration needs no explanation. Hence the setting up of a Palmyra Research Institute for research not only into the utilisation of its products but also the cultivation of this asset recently proposed by Mr. Thuraiyratnam M. P., is very urgent.

Our natural Pearl fisheries have become a failure in recent times and hold out little prospect of revival. Today the culture pearl industry is considered more scientific and economic. Japan earns 40 millions U. S. dollars annually from the export of culture pearls. There is scope for the rearing of pearl oysters in our waters under controlled conditions and the development of a culture pearl industry not only off Mannar, but also in

the lagoons near Batticaloa and Mullaitivu. The author of this article made all the necessary arrangements with the authorities in Japan to learn this industry at his own expense and to pass on the knowledge so gained, to others. But the Government turned down his application for exchange for travel, though the sum involved did not exceed a paltry Rs. 3000.

In the absence of a geological survey of the Dry Zone areas, it is not yet possible to state what mineral raw materials exist in the North and East for use as raw materials for industry, except, of course limestone which is already being used in the cement industry. However, the prospects for a successful glass industry using the sand deposits of Ampan cannot be ignored. The physiographical, climatic and other essential conditions for the successful manufacture of salt from sea water may be considered ideal along most of the coast from Puttalam around the north coast to about Trincomalee. Not only can more salt be produced, but it should be possible to utilise the by-products for a thriving chemical and pharmaceutical industry as in Israel.

"If we imagine a circle of which the centre is God and the radii are the souls of men, it will be evident that the approach towards the centre will mean, an ever increasing proximity between the radii."

— Abbot Dorotheos.

Creating Civic Consciousness in the Young

by

K. NESIAH, M. A.,

Formerly Senior Lecturer in Education, University of Ceylon.

Men come together in cities in order to live; they remain together in order to live the good life.

— Aristotle.

Through the ages, the city has served as a physical utility for collective living and a symbol of collective purposes. It is the city that is the mark and measure of a civilization. As Lewis Mumford has shown in *The Culture of Cities*, the city is the point of maximum concentration for the power and culture of a community. It symbolises the spirit and strength of a region, its past and its future. For, in its buildings and monuments and public ways time becomes visible; through the intercourse in the market and the meeting place, fresh advances in modes of living open themselves to a people and new thoughts occur about human destiny. Along with language, in Mumford's words, the city remains man's greatest work of art.

Most Asian cities of today do not however answer to this definition. A few ancient towns of India and Ceylon had that part that was built round a temple or a palace nobly designed, but the rest of the city accumulated somehow. The nearest to planning was that the dwellings of caste groups clustered together. Generally, urbanisation in Asia came in the wake of European occupation and continues to reflect that atmosphere; the "primate city" in

particular is very West-oriented. The population explosion of our time has turned most towns and cities in our part of the world to human jungles not calculated to provide a creative environment for the good life. But, the gravest weakness of modern city life is that the transplanted villagers who came to form the bulk of the citizenry, left behind the cohesiveness and sense of community of the village and became strangers unto one another — lukewarm citizens.

It is a safe sociological prediction to make that there is already an explosion under way and that we shall become more and more city dwellers in the decades and centuries ahead. By 2000 A. D. the City of Jaffna may top the quarter million mark in population and altogether we may have a population of 25 million in Ceylon, with 10 million in our towns. Chandigarh in the Punjab and the projected Gandhi Nagar on the banks of the Sabar-mati are likely precursors of scores of cities that will dot the landscape in Asia at the turn of the century. The cities of the future will not be temple or palace cities, but planned as cities of the people; nor will a single 'primate city' dominate any state.

For us in Ceylon the obligation is to design our provincial cities as symbols of a richer life in their regions

and to design them as democratic cities in the new tradition of Chandigarh and Gandhi Nagar. It is good to remember at the same time that walls do not make a city, nor does a city council always constitute government of the city by its citizens. It is the civic spirit and shared living that makes the city; it is the participation of the citizens in the processes of discussion and decision — making that constitutes civic government. The manner in which the city's institutions and their functioning is organised can well be an educative force. Did not Plato tell us that, in order to educate the citizens, it is necessary to educate the city? To survey the City, dig its past and delve into the meaning of its institutions is in turn, to use a live text-book in Civics.

There is a particular obligation to create in the minds of young citizens the consciousness of the City Beautiful, that the city is their city and her affairs their concern. Such civic consciousness will in turn act as an educative and liberating force in their lives. There are three things necessary to put the young citizen at home in his city — KNOWLEDGE, LOVE, VISION.

(1) Know Your City is the first of these liberating forces — getting to know the city, its physical limits, history, monuments, people, institutions and their modes of functioning. A City like Jaffna is replete with reminders of the past; look around and see on every side the vestiges of Portuguese, Dutch and British occupation as of the rule of our own Tamil kings.

(2) Fall in Love with Your City With these words, Pericles in his

famous funeral oration of 431 B. C. exhorted the Athenians to lay their powers and their services at the feet of their City as their fairest offering. Here in Jaffna, the young should be reminded that they should follow in the footsteps of such famous citizens as Arumuga Navalar the reformer, and Dr. S. Subramaniam, the benefactor. If sense of community arises from belonging to a place and a people, the beginning of a loyalty to the country is first to learn to belong to the small place and the small community of one's own city.

(3) Behold The Vision of a New City. What will enable the citizens to make their city a nobler human habitat and inspire them to make it so, is the ever present vision of the ideal City. Nor is there anything more calculated to educate and illumine the character and mind of the young citizen.

A Civic Week organised to involve the participation of young citizens can make local government come to life in the area. He should be animated by the voluntary spirit. The Village Republic, functioning on the principle of unanimous decisions, was the supreme discovery of our ancient political genius. But alas, the party conflicts and perversions that mark it everywhere in our beloved country! If a Civic Week can get going as a spontaneous activity of the people, it may well be the means of rescuing City Government itself! It may then be again, as of old: the Voice of the Five is the Voice of God!!

Woman — Ancient & Modern

by

Muhandiram E. P. RASIAH, J. P.

In ancient days, the status of woman in Hindu society was unique. Religion gave her a place of respect. At all religious functions, the wife had equal status with her husband and most religious rites could not be performed singly by the husband. Mahavishnu has given a permanent abode for Mahaluxumi in his heart. Parvathy formed the left half of Lord Siva. The Image called Ardhanareeswara symbolised the co-operative, interdependent — separately incomplete, but jointly complete — masculine and feminine functions of the Supreme Being. Shakti was the potent factor needed to create, develop, nourish and serve as a mother did, to bring up a child. Shakti saved the Devas and the universe from destruction by the Asuras by incarnating Herself as Raja Rajeswary and Sri Lalithambika.

Ideal Woman

Words of exaltation such as Dharmapathini, Sahadharmini and Giriha-luxumi were often used to refer to the ideal wife, who was considered a help-mate to the husband in crossing the treacherous Sea of Samsara. Mahatma Gandhi had once remarked:—

“To call woman the weaker sex is a libel, it is man’s injustice to woman. If by strength is meant, brute strength then indeed is woman less brutal than man. If by strength is meant moral power, then woman is immeasurably man’s superior.”

Saint Thiruvalluvar’s words of lamentation at the demise of his wife Vasuki, illustrated the worth of women of his days:—

‘அடிசிற் கினியாளே அன்புடை யாளே
படிசொற் றவருத பாவாய்—அடிவருடி
மின்றாங்கி முன்னெழுதும் பேதையேபோ
என்றாங்கு மென்க னிரா’, [தியோ

Westerners, it may be noted, referred to their wives not as equal halves but as ‘better-halves’; yet they have some texts, which described the woman as the eternal temptress of man, a snare of perdition. According to Donaldson, “Woman was a fire-ship continually striving to get alongside the male man-of-war and blow him up to pieces.” Rider Haggard, a Western writer of some renown, commenting about woman, has written:—

“Woman in her weakness, is yet the strongest force on Earth. She is the helm of all things human; she comes in many shapes and knocks at many doors; she is quick and patient and her passion is not ungovernable like that of man, but as a gentle steed that she can guide even where she will, and as occasion offers, can now bit up and now give rein. She has a captain’s eye and stout must be the fortress of the heart in which she finds no place of vantage...she can do all these

THE G. C. E. A / L. UNION CELEBRATIONS

Mr. T Sivagnanasunderam
District Judge

Dr. K. Sivagnanaratnam
S. H. S.

The Hon. Mr. M. Sivasithamparam

Mr. & Mrs
Vernon Abeyasekere

Sir Kandiah Vaithianathan

A Bevy of belts

Mrs. R R Navaratnam Director of Education

THE G. C. E. A. L. UNION CELEBRATIONS

Mr. T. Sivagnanasunderam
District Judge

Dr. K. Sivagnanasunderam
S. H. S.

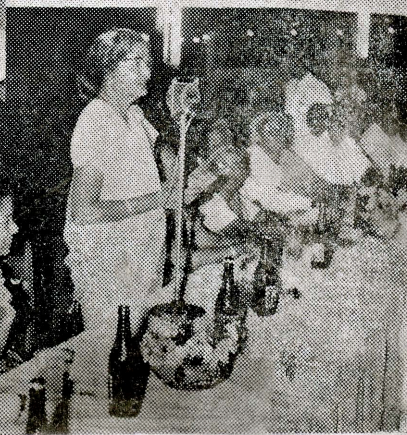
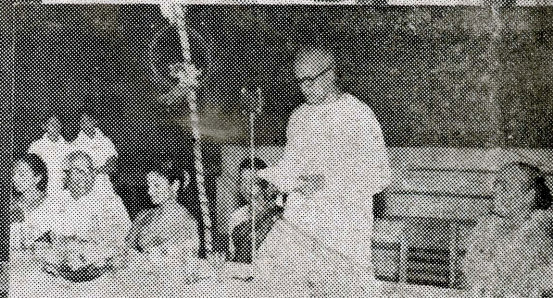
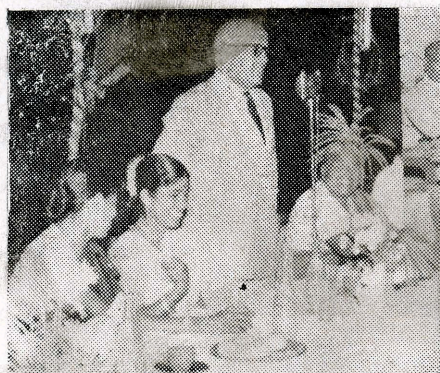
The Hon. Mr. M. Sivasthamparum

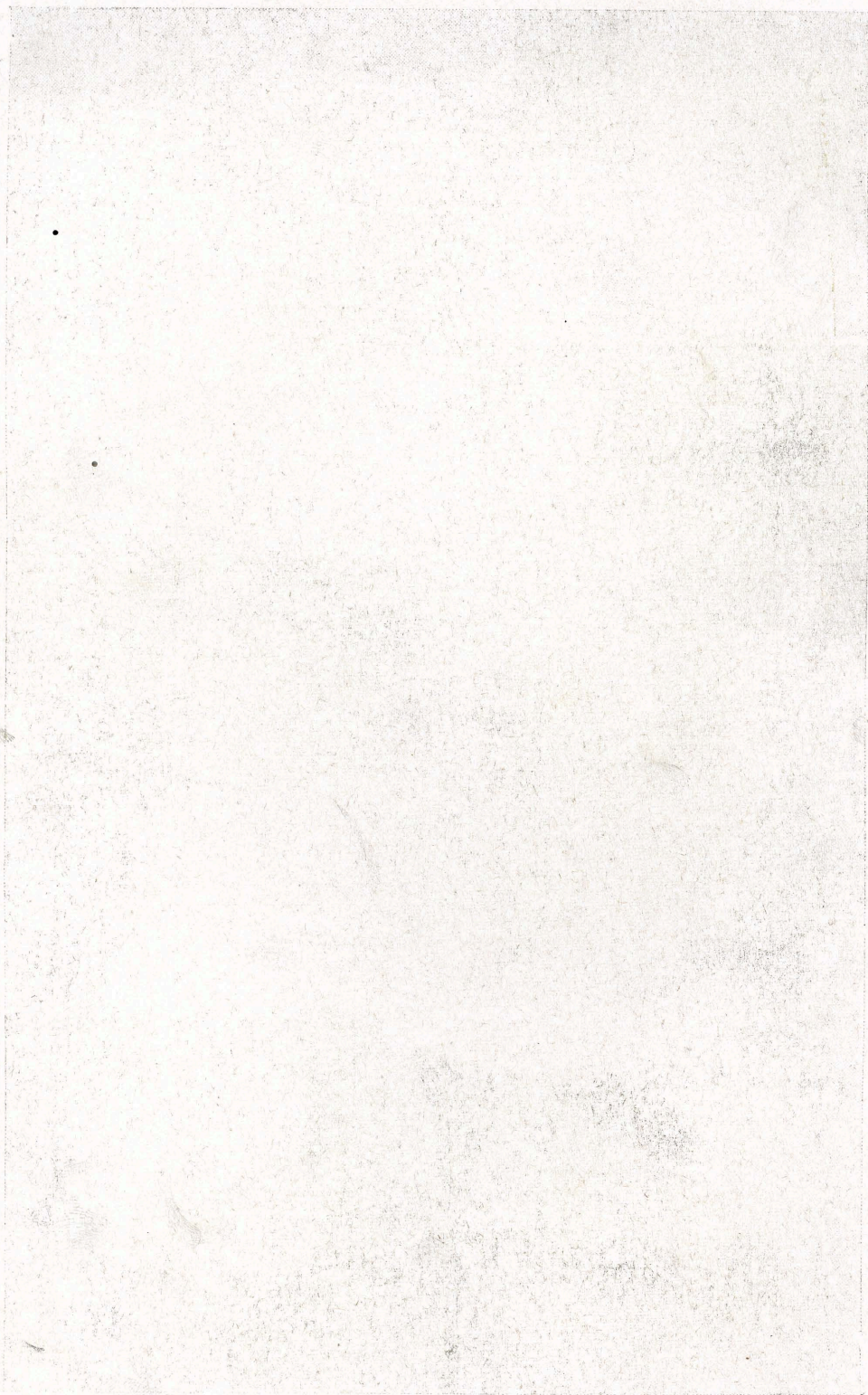
Mr. & Mrs
Vernon Abeyasekera

Sir Kandiah Vaithianathan

A Bevy of belts

Mrs. R. R. Navaratnam, Director of Education

REMEMBERED YESTERDAYS

The Hon. Mr. M. Tiruchelvam
Viewing Arts & Crafts

Mr. S. U. Somasegeram
unveiling the portrait of
Mrs. R. Sivagurunathar

H. L. C. Stall at an
exhibition

Our girls welcome
Swami Satchithananda

Directors Galore! L. R.
Mr. S. U. Somasegaram
Mr. S. Thanikasalam
Mr. M. J. Perera

Mr. T. D. Jayasuriya
at our Stall

Swami Ramdas
& Mother
Krishna Bai
at H. L. C.

Mr. & Mrs. T. Murugesapillai
at our G. C. E. O/L. Social

REMEMBERED YESTERDAYS

Mr. S. U. Somasegarum
unveiling the portrait of
Mrs. R. Sivagurunathar

The Hon. Mr. M. Thiruchelvan
Viewing Arts & Crafts

Our girls welcome
Swami Satchithananda

H. L. C. Stall at an
exhibition

Mr. T. D. Jayasuriya
at our Stall

Directors Galore! L. R.
Mr. S. U. Somasegarum
Mr. S. Thanikasaalam
Mr. M. J. Peters

Mr. & Mrs. T. Mungasapillai
at our G. C. R. O. L. Social

Swami Ramdas
& Mother
Krishna Bai
at H. L. C.

things, for, Nature ever fights upon her side... and thus woman rules the World."

Ruler and Judge

Hindu women of old have functioned as Rulers of States and impartial Judges. In fact, when Sri Shankarachariar debated a complicated philosophical subject with the learned Rishi, Mandalamirar, the former had consented to the latter's wife being judge and arbitrator, notwithstanding the fact that she was his opponent's wife. Women of those days were capable of functioning as judges with the strictest impartiality. History has recorded instances where women in India — as Rulers of Indian States — had lead armies even against the Britishers and given them deadly battle.

Ornaments

In the past, a woman's character and purity were considered to be her real ornaments. By self-discipline and good conduct she built up her character which made her great and worthy of respect and honour. It was character that illumined a woman. Metals and stones, silks and sarees can never embellish her. Sita, Savitiri, Damayanthi and Kannahi were venerated for their unsullied virtues and chastity and not for their dress or jewellery. Character and chastity cannot be grafted on, nor superimposed; neither could they be protected by high walls or barbed wire fences or even by the enforcement of strict purdah. No one can bestow the gift of a good character or chastity on another. Each one has to acquire these herself by self-discipline, reflection, care and effort, for they grow only from within.

The Modern Woman

Now let us turn the page and look at the modern version of woman. As sentient, rational, sapient beings, the modern man and woman have dominated the Earth. They have reasoned their way into the Atomic Age and seemingly satiated with their terrestrial triumphs over the forces of Nature, now seem to cast their eyes upwards in contemplation of celestial conquests. Let us examine the modern woman in the context of this revolutionary time.

The modern girl, no doubt, has learnt to speak with a refined accent, to play the piano or the veena, to dance and to drape herself attractively with flimsy, foreign fineries and even Mini garments — all to perfection.

She roams the roads with self-confidence and travels mostly unchaperoned by any. She attends political meetings and even addresses them. These may perhaps be necessary, up to a certain limit; but on the other hand, is she up to the mark in the essentials of womanhood — the possession of a healthy body, sound common sense, practical knowledge in house-keeping, motherhood, child-welfare and above all an unimpeachable character.

Equality

In some countries, modern women have been clamouring for equal rights with men. This notion among women was partly due to the system of education, western in its pattern. Mr. Radhakrishnan, former President of India and a mature philosopher, has appealed to the modern women "Not to imitate men in everything, but to remain as women" and has further added "that he has seen women dress-

sing like men, smoking like men, drinking like men, cutting their hair like men, with the result that he found it sometimes difficult to distinguish women from men." He deplored "the tendency of women trying to improve on creation by imitating men and not being content to remain her own self." It is degrading both for man and woman, that the modern woman should be called upon to forsake the hearth and in some countries, shoulder the rifle and in others, serve and sweat for the maintenance of that hearth

Education

Are the young women now turned out of our educational institutions of the same excellence as of old? I lack competence to answer this question. We know Jaffna cannot boast of a Vijayalakshmi Pandit or Indra Gandhi or a Karaikkal Ammayar. From what we see, our modern girls need to be saved from the malefic influences of the cinema and weaned from the thirst to read cheap, trashy productions. The under-noted comments appearing in "The Inthusathanam" of 17-5-68 give some food for thought:—

“மாணவ மாணவர்கள் ஒழுக்க மென் பது என்ன என்றும், எங்கே, எவ் விதம் யாரிடம் அறிய இயலும்! உத்தியோகம் பார்க்கும் ஆண்களும் பெண்களும் தங்கள் குழந்தைகளை வேலைக்காரர், இனத்தவர்கள் அய லவர்களிடம், காலையில் ஒப்புவித்து விட்டுத் தங்கள் அலுவலகங்களுக் குச்சென்று மாலையில் வந்து அவர் களை ஏற்கின்றார்கள். இவ்வித நிலை யிலுள்ள பிள்ளைகளுக்கு ஆசாரத்தை யார் பயிற்றுவார்கள்.”

Our modern girls whatever their handicaps, can achieve the full dignity

of womanhood and go through life triumphantly, if they would only practise the art of self-discipline and yield not to temptation. Courage to say “No” to wrong-things that constantly beset their path, is a virtue that should be cultivated by all. The highest type of heroism is not the possession of the nerve of the warrior facing the foe but the courage to face the daily problems of life, to oppose Wrong and to uphold Right.

Education should therefore, no longer be thought of as the mere imparting of book-knowledge to our girls—it must take a new turn. The task of the present day parent and teacher does not lie in merely discovering and developing the productive talents, the vocational and technical abilities of our girls, but also in inculcating in them a series of ideals with cultural and religious leanings, laying particular emphasis on our Puranas and Shastras. If the pupils truly imbibe and assimilate such teachings, they are likely to become interested in the righteous way of life.

Character.

Then our girls, however modern, will be able to develop the clarity of vision and strength of character needed to shape their future and thereby to reactivate our moribund Tamil nation for dynamic self-help. It is said that to change the character of a generation, we must start work in the class-room with the plastic minds of young girls, whose potentialities are tremendous. Therefore the parents and teachers have to take up the challenge—the challenge of training our future women and equipping them to bring about a cultural and economic revival

leading to the moral and spiritual regeneration of the Tamil nation.

The Hindu Ladies' College has played its part with some credit in the past and can look back with pride on some of her Alumni now shining in the teaching profession. Though this College has now gone under state control, we can confidently depend on the present dynamic Principal and most of the dutiful and devoted members of her Staff to endeavour, despite the restrictions placed by the Dept. of Education, to implant their images on their Shisyas, to shape their future and to help them grow up in the true tradition of the ideal Hindu woman with a sound mind in a sound body and the stamp of strong character, shining on them.

Congratulations

It is indeed a matter for jubilation that the Hindu Ladies' College inaugurated within the short space of a tennis court with about a 100 pupils, in

September 1943, should be now attaining age — the age of maturity. During this quarter century of her life, she has grown to such an extent, that her exuberant student population of all ages total about 1250, and her buildings and playing fields cover an extent of over 100 lachchams of valuable land. I offer the College my heartiest congratulations for reaching this milestone of progress. May her torch of learning and knowledge shed its perennial Light far and wide for the emancipation of the modern woman.

It is invigorating to hear regularly the music of the College Anthem sung in unison by over a thousand voices—the melody floating in the atmosphere and reverberating throughout the neighbourhood. I wish the College a glorious future and pray in Tennyson's words:

“Let knowledge grow from more
to more
And more of reverence in us
dwell.”

‘He who learns from one occupied in learning,
drinks of a running stream; he who learns from one
who has learned all he is to teach, drinks the green
mantle of the stagnant pool’.

— A. J. Scott.

Remembered Yesterdays

by

Dr. K. KANAGARATNAM

It was in the year 1925. It was about a year after I had qualified. We had to wait about one and a half years after qualifying to get a permanent appointment. During the period of waiting we were expected to take up acting appointments for short periods in any part of Ceylon at short notice and were paid daily wages, at the rate of Rs. 200/- a month i. e., about Rs. 6/45 per day. Some of my colleagues were able to get acting appointments more frequently than others, and in stations with more advantages.

In June 1925, I was waiting in Colombo without any acting appointment for a long time. Suddenly at about 3 p. m. I was summoned by the Assistant Head of our Department (Asst. P. C. M. O.) to his office; As soon as I went into his room, his first question was " There is cholera going on in Polonnaruwa, will you go ? " I did not know whether to say "yes" or "no". Before I could reply he said, "You will have to go today itself". Then with much hesitation I said, "I don't mind".

Those were days when young officers did not dare to start private practice. In my case I had an additional difficulty. I had absolutely no resources to launch on private practice. Almost everyone looked for a post in Government service and if one refused to go on acting duty, he ran the risk of not getting a permanent appointment. The

rest of the instructions followed. "You have to report yourself immediately to Dr. G. the Sanitary Commissioner. He will give you directions. You will also have to collect some drugs and equipment from the Civil Medical Stores and catch the mail train at 6-30 p. m. today".

I asked him, "Have any arrangements been made for my stay at Polonnaruwa?" and slap came his reply, "You will have to make your own arrangements". I reported myself to the Sanitary Commissioner. His instructions were "Go to the Civil Medical Stores and collect the equipment and drugs that you will have to take. Travel by the night mail today. You will reach Anuradhapura at about 1 a. m. There will be a bus to collect some constables travelling by the same train, and proceeding to Polonnaruwa on cholera duty. Go by that bus and report for duty to Dr. C. In addition to your remuneration, you will be paid double subsistence for the period. I shall try to get risk allowance also". These offers did not tempt me, although I needed money.

I went to the Civil Medical Stores, collected the equipment and drugs and got into the train like a condemned prisoner. As to why they had picked on me was worrying me a lot. There was no escape. Somebody had to do that job.

I got down at Anuradhapura station which was dark and gloomy. A Police Inspector inquired for me. He and I sat in the front seat of the bus which jogged along without delay. It halted at Habarana junction at about 3 or 4 a.m. There was a Rest House on one side and a wayside tea-boutique with a bottle lamp, on the other. The Inspector invited me for a cup of tea in that boutique. I warned him about the danger of drinking tea in a cholera-infected area, but he was determined to have a cup. I followed him and advised him to pour some boiling water to fill the cup first and then to fill the cup with boiling tea, after emptying it of the water. He followed my advice and took the tea but I did not join him.

In the meantime, a message came that the Government Agent of the Province who was staying in the Rest House, was also joining us in the bus. He and I travelled in the front seat. After hearing that I was a Medical Officer he asked me, "Who is that Dr. P who is at Polonnaruwa?". I told him that he was a colleague of mine and that both of us were temporary officers. Then came the next question, "Why do they send officers who have no experience"? I told him that we were the only people whom they could order as they like". Then the G. A. said, "This Dr. P. has sent telegrams to the Colonial Secretary, the P. C. M. O., the Provincial Surgeon and to me that 32 contacts have bolted, that he was having high fever and that he could not cope with the situation, that he (the G. A.) was at Polonnaruwa till the previous evening and that he has now been ordered by the Colonial Secretary to be on the spot! It was only then that I learnt something about the situation

and why I had been ordered to go there.

At about 5-30 a.m. the G. A. was dropped near the Polonnaruwa Rest House. The Sergeant and constables got down somewhere, which I learned later was Polonnaruwa Town and I was taken to the temporary railway station at Polonnaruwa which was three miles away from the town. Having dropped me, the Inspector returned in the same bus without getting down.

The railway station was a wooden building and there were a few more wooden huts all round, and the place was absolutely deserted. The Batticaloa—Trincomalee Light Railway lines were being laid and cholera was raging amongst the labourers working on the Minneriya Railway Bridge about seven or eight miles away. Amongst them there were several Island Reconvicted Criminals, absconders from warrants, and never-to-do-wells. Also there were some Muslims from a village up the stream. These Muslims had carried the infection to this village.

I had no place even to wash my face. I waited patiently with my trunk. At about 8 a.m. the Sanitary Commissioner Dr. G., Dr. C., M. O. H. in immediate charge of the Cholera Campaign and M. O. H. Dr. K. who had arrived recently from England, arrived at the station from the Rest House by car. In the meantime, two Sanitary Inspectors, a Police Sergeant and a few constables also arrived. A ballast train came up to the platform and the majority of us got into the guard's van. It took nearly two hours for the train to reach Minneriya. When we jumped down from the train,

my friend Dr. P. greeted me, "Hallo Kanaks! I am glad you have come. Now I can get away". "What is the situation here?" I inquired and he said "There is nothing wrong with me, except that I have no place to stay and I have nothing to eat. I drink boiling plain tea without milk. 32 contacts have bolted and the situation is bound to get worse. The Preventive side Doctors are staying in the Rest House and I have to sleep on a borrowed camp cot under the tree and live on plain tea. You also send a wire after a few days and get out of the place. Let the bosses on the Preventive side have a taste of the difficulties we are facing".

In the meantime I saw more than 200 contacts all with anxious eyes and four or five patients lying uncared for, in what appeared to be shady places. All of them were asked to get into open carriages. The patients were helped into a separate carriage which was also exposed to the sun. While this was going on, the Muslim Headman was questioned about conditions in his area. At first he denied that anyone had contracted cholera. Later he admitted that a couple of men had died but he maintained that all the others were free from cholera. A Police Sergeant and a Sanitary Inspector were sent with him to round up all the people, young and old, male and female and bring them to the train without delay. After a couple of hours, some children, a few young girls and boys, many old women and some men were brought. The women appeared to be too old to be the mothers of the children who were there but the Headman insisted that there were no more males or females in the village.

Dr. C. wanted the Headman to go with him to look round again and after going about hundred yards into the jungle, he made use of the heavy walking stick that he had, on the Headman who howled and confessed that there were some young females and males. The Headman was sent again with more officers and this time everyone in the village was brought and the train started moving at about 4 P. M. In the meantime, all the people in the train were without food or water. The Senior officers had bottles of lime juice which they had brought from the Rest House.

Once we reached Polonnaruwa Station, all of us had to walk one and a half miles to reach the new camp which was almost midway between the Railway Station and the town. The patients were taken in hand-drawn iron carts, meant to transport metal. The road was only a cart track, with huge ruts and roots of trees on the way. We marched along the cart track like a funeral procession.

The new camp consisted of a cadjan hut by the road meant for the Police and four or five more large open huts for contacts and patients. The roofing was not complete in two of the huts as the labourers who were working, had run away, when they heard that the patients were already on their way. The Camp was surrounded by thick forest.

Once we reached the camp, the contacts and patients felt relieved that they had come to a place where they could rest and they were hoping to get something by way of food and drink. There was faint moonlight to guide everybody and a few lanterns.

The big bosses got into car, and moved to the Rest Houses

Dr. P. also went with them and proceeded to Colombo the next day.

Dr. C. and I were the only ones left on the road. He told me; "Doctor! you are going to be in charge of the Camp. You will have to stay here day and night and see that the contacts do not bolt". "Where am I going to stay?" I asked him. "Why Doctor, there is a tent on the other side of the road. You can stay there", he said. I looked round and saw a tent which was open on all sides. There was no furniture of any kind, not even a chair. "How can I stay in that open tent with wild animals all round?" I asked him. "Don't be afraid Doctor. There is a Police force close by and they will protect you", he said. "What about my meals?" I asked him. "Well, you will have to get a servant and get your meals cooked" he said. "I have no utensils of any kind and secondly, how can I get my meals prepared here with cholera right in front of me?" I asked him. "Don't be afraid of cholera, Doctor. With a little ordinary hygiene you should be quite safe", he said.

"Well, Doctor C. You and I may know something about ordinary hygiene but I do not expect a servant from this area to know anything about hygiene. It was only lately that I considered life worth living and I am not prepared to stay here or work here under these conditions", I said. Again he said, "Well Doctor, you will have to stay here". "I have told you once and I am telling you again that I am not going to stay here anymore", I said.

Heartless man that he was, he left me standing alone in the dark, got

into the car and went to the Rest House. I had not taken even a sip of water since the previous night. It was over 24 hours. Even if I had agreed to stay in that tent, I would have had to lie on naked grass and stones, with nothing to eat or drink. Just then another Dr. P. who was Medical Officer Railway Extensions, stationed at Polonnaruwa, appeared before me and said, "I was just listening to your heated arguments. That is the way with these Preventive side fellows. You come and stay with me". I felt like falling at his feet and worshipping him. I shed a few tears and followed him again on foot to his wooden hut near the Railway Station. The meal consisted of white rice, fried dried fish and snake-gourd curry. I had never taken dried fish in my life. I shared his dinner and got into bed. I never enjoyed a better meal or slept more soundly.

I woke up early in the morning. I wanted to rush up to the camp, first because there were patients for whom I had to do what I could and secondly I was afraid that Dr. C. might ruin my chances of getting a permanent appointment. I had a plain cup of tea before leaving for the camp. When I got there, it was in a terrible turmoil. The contacts were up in arms threatening to kill anybody who attempted to stop them from getting out. The sergeant was one who had retired from the Police force. The constables were temporary, raw recruits selected only for this duty. They were afraid to stop them. Then I went to the Police and told them. "Here the Doctor has come. Tell him your complaints". A few of them came rushing towards me and many others were following them. Their main grievance

was that they had had nothing to quench their thirst with; from 10 a.m. the previous day when they had been put into the bal-
last train. The Police managed to get a few buckets of water for themselves from a half dry rivulet, about half a mile away. A few of the contacts also managed to get a drink of water from them, but the contacts were rightly stopped from going to the stream.

I thought my end was near and I was going to die of assault in the cholera camp. I appealed to them and said, "I have been with you, without food or drink the whole of yesterday and now I am coming from the Railway Extension Doctor's House. The Officers who are responsible for the supply of food and drink to you are all in the Rest House".

They realised my difficulty and then they shouted for the blood of Doctors G. and C. They showed me two cases of cholera that were dying. It was obvious that they were dying of thirst. I ordered the Police to give some water to all the patients and ran towards the Rest House in search of the bosses. On the way I met them coming by car and apprised them of the difficult situation. We all went in the car back to town, to the D. R. O's house because he had promised to supply water to the camp. He was the Rajah of the place. When Dr. C. complained that there was no water in the camp, he replied, "I ordered two men to supply water. If they have not supplied it yet, there is nothing more that I can do. They are afraid of cholera". We traced our way back to the camp and on the way Dr. C. ordered a bull that was tethered on the road side to be taken to the camp.

Dr. C. was greeted with a lot of abuse as he went into the camp. By this time one patient had died. We had to take steps to keep flies away from the dead body and his mat and clothes were burnt immediately.

Dr. C. ordered a large galvanised water tank from the Railway Extension Service. Water was brought in barrels, fixed on carts, and drawn by the bull referred to above, stored in the big tank, chlorinated and distributed to us after 1 p.m. Till then, the people had to suffer. In the meantime, another patient had died. Delay in burying the corpse caused great anxiety. The only two labourers available were occupied in bringing water. Arrack was obtained from the town and given to some of the contacts, who were willing to dig graves. The ground was very hard and rocky. Only one body was buried that night and the other one the next day. There were a few more patients in the camp and there was the possibility that some contacts might develop the disease. Therefore I decided to have some more pits ready. I supplied the arrack and had three more pits ready in two days. Telegrams were sent to the higher authorities that I was planning to bury patients alive. Fortunately there were no deaths after that and no more new cases.

In the meantime, trenches were cut in different places for use as latrines. Here again arrack had to be supplied, before the work was done.

Raw provisions and cooking utensils were supplied at about 1 p.m. and the contacts formed themselves into groups and cooked their meals. They had their first meal at about 6 p.m.

The Board of School Prefects.

The Hostel Prefects.

My programme was to go to the camp early in the morning at about 6-30 go home for noon meals at about 1-30 p. m. and return to camp at about 3 p. m. and then go home again at about 9 p. m. As usual, one day I was going home from the camp at about 9 p. m. with a Sanitary Inspector and a constable. We had not gone 50 yards, when we heard a terrible rumbling in the forest, as if elephants were approaching us. We were badly scared. We did not know in which direction we should run. Before we could identify the noise, a huge wildboar rushed across the road right in front of us. Our mental state could be better imagined than described!

My morning meal was kiribath with sambol, without onions, my noon meal was dried fish and snake-gourd every day and I had the same thing for dinner too. Water for our wooden bungalow was supplied in a barrel once in about four days from a well which was about a quarter mile away. We had to be very economical with it, in spite of the hot weather, and my being in full suit for a about 15 hours a day and walking over a six miles daily. I slept on a bed without a mosquito net, with mosquitoes singing around me in hundreds and the doors and windows tightly shut. To avoid the mosquitoes I had to cover myself from head to foot with a coverlet, and expose my nostrils every few moments for a spot of fresh air. This went on right throughout the night during my whole stay there.

Within a few days the contacts and I had become very friendly and so was the relationship between Dr. C.

and myself because work was going on very smoothly and satisfactorily.

There were cases of cholera in areas even fifty to sixty miles away and the contacts were brought to this camp. The contacts had got used to camp life. They had no alternative. Once we were satisfied that there were no carriers amongst the contacts, the camp was closed after about seven weeks.

I left Polonnaruwa after expressing my sincere gratitude to my very kind host, Dr. P.

It was the practice during those acting days to submit a voucher for remuneration for the number of days one worked. I therefore submitted a voucher at the rate of about Rs. 6/45 a day and claimed double subsistence i.e., Rs. 14/— per day. This claim had to be certified by the Sanitary Commissioner who promised to get double subsistence and risk allowance for me. He minuted on my vouchers "This officer is not entitled to any subsistence or risk allowance". I interviewed him, but with no benefit. He spoke as if he had never seen me before. After this I was more convinced that the officers of the Preventive Section sacrificed officers of the Curative section without compensation. The result is they have not been able to get the full cooperation and loyalty of the Curative officers, although they have manoeuvred and managed to have the top posts for over forty years. Curative Officers did their duty properly because they considered it their

duty and not out of any loyalty to the administration.

Lest I create a wrong impression in the minds of the readers, I must state that if it had not been for Dr. C. that epidemic would have wiped out half the population, and that Dr. C. was one of the few Government Officers of all time who earned his salary, and that he is the archi-

tect of the existing high standard of the Preventive health service in Ceylon.

About a year after the epidemic, he saw me twice and offered to get me a scholarship to study Public Health in Harvard University and promised great things for me for the future. I refused his kind help for obvious reasons and I am not sorry, even today, for having done it.

"One of the qualities that most clearly distinguishes a civilised man from a savage is a sense of humour; and the sense of humour, in the last analysis, is nothing but a highly developed sense of values."

—Clive Bell.

Work Experience in Schools

by

Mrs. P. SIVAGURUNATHAN Sec. Trd. 1st Class

A Country's youth constitutes its greatest asset. They are the inheritors of the future. It is, therefore, appropriate that the seeds for advancement and development of a country should be sown in the fertile minds of promising youths. There are nearly three million school children now. The work experience programme for schools which was launched in 1967, represents a significant change in the educational policy designed to influence radically, the attitude of the youth and the whole community. It may be said that this new idea in Education has made the youth respond admirably to the challenge of development and advancement. Above all, it has taught them the dignity of labour and it has enshrined this concept in the scheme of general education,

The importance given to the role of students in the present food-drive of the country, can be seen by the personal interest taken by no other person than the Prime Minister himself, in organising rallies of students at the Independence Square, Colombo and saluting them for their selfless labour and sense of patriotism. The motto of the Student Govi Rajah at the last All Island School Work Experience programme inaugurated by the Prime Minister in June 1968, was, "Let my effort today be of service to the progress of my Motherland whilst benefitting me in my Education." This is a motto worthy of emulation by every student. It is estimated that the total extent of paddy land weeded

by the school children is about 170,000 acres.

One may well ask the question whether girl-students could successfully undertake and complete any work experience programme like their male counterparts. In the school-weeding campaign, the tender hands of the girls have been preferred to those of the boys. In fact, the weeding of paddy fields has long come to be recognised as the work of woman. In the larger context, one will not be wrong in saying that there is no item of work designed for economic development and social progress of the country, which is the exclusive domain of men only. It will be seen that a good number of women not being content only in engaging themselves in traditional pursuits like cookery, sewing, embroidery work, weaving etc., have successfully ventured into the realms of labour which were originally thought to be the preserves of men. So work experience programmes have the same effect and influence on girls as on boys. The part played by the girls in the recent Work Experience Programmes and the success achieved therefrom, has been very significant.

No doubt the successful implementation of work experience in schools depends on the resourcefulness, imagination, vision and patriotism of the teachers to whose care and guidance the young ones are entrusted. As tea-

chers, we are fully aware of the responsibilities devolving on us with the changes brought about in educational policy. We realise that our endeavours are not to be confined only within the four walls of the school. We have to ensure that the results of our labour in the classroom ultimately transcend to the community at large. With the change brought about in educational policy and the emphasis placed on technical-bias in instruction in schools, the student has to be made to feel that the work he does, whatever type it be, brings no disgrace on him, but on the other hand, honours him and makes him free. The concept of dignity of labour has to be translated into practice in the school itself and the students should be made to feel proud of the results of their labour. Work Experience, in short, helps us to achieve this. Ceylon is still a land of unlimited opportunities, and our role is to guide and help the students to equip themselves to undertake any type of work.

Just a few words on the modest part played by the students of the Hindu Ladies' College in this useful experiment. They participated on two occasions in the weeding of paddy fields in the Parachcheri area at Oddumadam, Jaffna. The cheerful and admirable

manner in which the students undertook this task and successfully completed the work was praised by the owners of the fields, from whom again, there was a demand for their services. An extent of 150 lachams was weeded. A batch of students were taken to the Tinnevely Farm, where they helped in the harvesting of ripe chillies, onions and in the transplanting of Bombay onion seedlings in the vicinity of the Farm. On several occasions the student-displayed much enthusiasm in undertaking a cleaning campaign of the College premises. In fact, the College premises are always kept clean — thanks to the vigorous response of our students. A plot of land in the school compound has since been fenced and the land is being prepared to serve as a school garden. The object is to cultivate on a miniature scale, all subsidiary food crops used for our consumption.

Ceylon is primarily an agricultural country. Peasants are the backbone of the nation. They produce the food to feed the nation. The present emphasis on Work Experience and "food drive", in the general scheme of education is, therefore, a step in the right direction and we, on our part, pledge our whole hearted co-operation and support towards the successful realisation of these concepts.

'On earth the broken arcs; in heaven, the perfect round'.

—R. Browning

“ Sivaneri Kavalar ” T. Muthusamypillai

Barrister-at-Law

by

KARAI THAMBY SOMASUNDARAM

Mr. Thambiahpillai Muttusamypillai was one of the sons of Thambiahpillai and Sivakamypillai of Vannarponnai, Jaffna. His father Thambiahpillai was a practising Proctor. He was a direct descendant of the famous Ulagukavala Mudaliar, and his mother, Sivakamypillai was the daughter of Muthusamypillai a brother of Malavarayar of Puthur. Mr. & Mrs. Thambiahpillai had four children. Dr. Nallainathan, M. R. C. S. (Eng.) L. R. C. P. (Lond), Mr. Muthusamypillai, Barrister-at-Law, Mr. Sivapragasapillai, B. Sc. (Lond.) B. Sc. Hons. (Lond), A. M. I. C. E., retired Harbour Engineer, now Reader in Civil Engineering, University of Ceylon and Mrs. Nallanayakiammah Thamotherampillai.

Having been born in 1902 in a very affluent family, Mr Muthusamypillai received the best possible education and chose to follow the legal profession having enrolled himself as an Advocate of the Supreme Court of the Island of Ceylon in the year 1928. He chose to practise his profession in Jaffna and soon was attracted by the leader of the Jaffna Bar, Mr. A. V. Kulasingham.

Mr. Muthusamypillai had a very lucrative practice from the very start. He had a good grasp of the legal principles applicable to the various systems of law prevailing in Ceylon.

He was appointed Crown Advocate, Jaffna in succession to his Guru at the Bar, Mr. Advocate Kulasingham, which appointment he held till 1964. He practised his profession till his death in July this year.

He has acted for the District Judge of Jaffna on numerous occasions and proved himself worthy of the office, by acting fearlessly and impartially and with acceptance to everybody. Had Mr. Muthusamypillai accepted a post in the Ceylon Judicial Service he would have, no doubt, ended his career as a Judge of the Supreme Court of the Island of Ceylon.

Mr. Muthusamypillai was a conscientious worker, and had integrity and honesty, and all the qualities which made him a great lawyer. I have known the late Mr. Muthusamypillai, for a number of years, and have appeared as a junior under him, and also against him. It was a pleasure in either case. He treated his opponents with magnanimity, while at the same time fighting for the rights of his clients.

It is not only as an Advocate of great calibre that Ceylon and especially the Tamils, have lost in the person of the late Mr. Muthusamypillai, we have lost a great social worker, an educationist and a religious worker.

The late Mr. Muthusamypillai interested himself in the educational affairs of the people of Jaffna for a number of years. He was the Secretary, and later, Manager of the Jaffna Hindu Colleges. As Manager he was responsible for the establishment of **Jaffna Hindu Ladies' College**.

While being engaged in the educational affairs of the student population in Jaffna, he found that there was not one single Saiva Educational Institution in Jaffna Town for the Saiva girls of Jaffna to receive their education at, in their own religious environment. To start with, he made arrangements to admit Saiva Tamil girls to Jaffna Hindu College,

Then, with the help of the leading people of Jaffna, especially with the help of R. Sivagurunathar, Proctor S. C. & Notary Public and sometime Chairman of the Jaffna Urban Council and Mrs. Visalatchyammah Sivagurunathar, he established what is now one of the leading girls' Colleges in Jaffna, **Jaffna Hindu Ladies' College**.

Mr. & Mrs. Sivagurunathar donated a piece of land in extent about forty lachchams (two and a half acres) now worth several lakhs of rupees, for the establishment of the Hindu Ladies' College. The College authorities are grateful for the magnificent gift, and are showing their gratitude to Mr. & Mrs. Sivagurunathar by performing at the expense, of this College a festival at the Saddanathar Temple at Nallur, which is Mrs. Visalatchyammah's family temple, of which Mr. Muthusamypillai was the Manager.

The Saddanatha Temple referred to above, was built in 950 A. D. for the Royal family, and was restored and

renovated in 1854 by Thambiahpillai, great grand father of the late Mr. Muthusamypillai. His son Dr. Sivapragasapillai erected a 'Samathy' in close proximity to the Saddanathar Temple and constructed a madam called "Srimath Ambalavana Seenivasagam Thambiahpillai Tri Olaga Vayil in 1890, and provided funds for the performance of the Gurupooja of his father. This madam is of rare architectural beauty, and contains an underground cellar, and is often mistaken for the Royal Palace at Nallur.

Having established the Jaffna Hindu Ladies' College as a sister College to the Jaffna Hindu Boys' College, the late Mr. Muthusamypillai did everything possible to make it an up-to-date College, primarily for Hindu girls, and was proud and happy to see that it became the leading Hindu Girls' College in Jaffna. This College is a monument to the memory of the late Mr. Muthusamypillai.

One cannot write about Mr. Muthusamypillai without referring to his religious activities, and longstanding association with the Jaffna Saiva Paripalana Sabai, of which he was President for twelve long years, up to the time of his death. He interested himself in the study of Religion and learnt the Sanskrit language to study the Vedas and Agamas in the original. His knowledge of the Saiva religion increased with the advance of age and towards the latter part of his life, he could address any religious body on any Saiva religious subject without any preparation whatsoever. He was also the Editor of the Hindu Organ. His Editorials were forthright and fearless.

In recognition of his services to the Saiva Religion, the head of the

Mathurai Thirugnanasambanda Atheenam conferred him the title of “சிவ நெறிக் காவலர்” (Sivaneri Kavalar) i. e., Protector of the Saiva Religion.

Besides being interested in social, religious and educational affairs he was also interested in sport, and physical culture. He was an able horseman, a keen rider and owned a fine arab. His interest in physical culture was so great that he was known as “Sandow Muthusamypillai”.

Mr. Muthusamypillai was a person who travelled far and wide. He had visited India several times, and also Malaysia and England and Europe. While in England in 1960, he was called to the English Bar and became a member of Gray's Inn.

Mr. Muthusamypillai was a vegetarian and a teetotaller. He was interested in farming. I can still remember seeing Mr. Muthusamypillai walking along the paddy fields clad in Verti into which he changed on his way home, after appearing in the Point Pedro or Chavakachcheri Courts,

Mr. Muthusamypillai married his cousin Thillaiammah, daughter of Aru-

nasalapillai Chellappapillai, retired Sub Collector of Customs. They were blessed with an only daughter, Manonmany, who married Mr. K. E. Kathirgamalingam, B. A., L. L. B. (Lond.) who is now the Crown Advocate of Jaffna.

Firmness, perseverance, patience, coolness and forbearance are some of the qualities of his mind which one would not have failed to observe in the late Mr. Muthusamypillai. He was a leader, an able general and yet he was gentle and full of compassion, an idealist and a dreamer. He was also a man of action and a leader of men who roused the passionate loyalty of his fellows. He tolerated the views held by others. His toleration of views went so far as to anger some of the more orthodox Saivaites. In all his public activities, he never put his private interest in opposition to public good.

Mr. Muthusamypillai did not interest himself too much in politics and did not enter party politics. He had too honest a head, too independent a mind, “too brilliant talents to be sincerely and confidently trusted by any man who is under the domination of party maxims or party feelings.”

“Every language is a temple, in which the soul of those who speak it is enshrined.”

—O. W. Holmes.

"It is a mistake to look too far ahead. Only one link in the chain of destiny can be handled at a time".

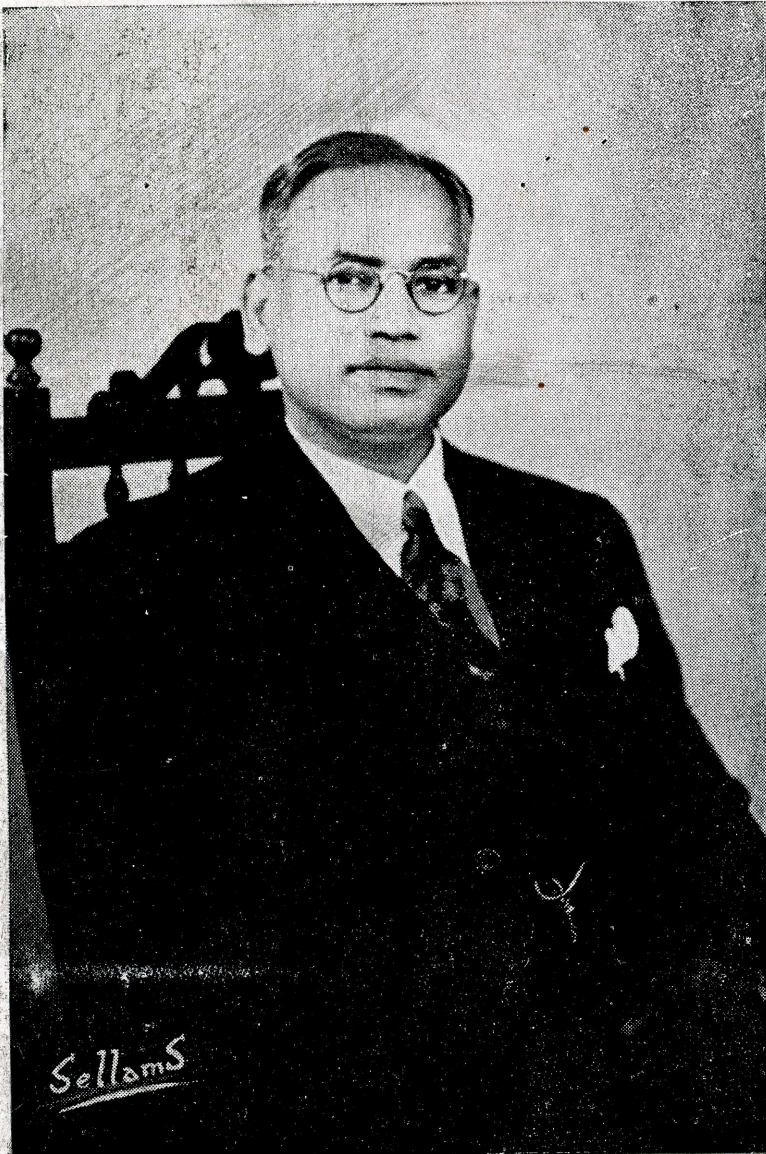
— Winston Churchill.

"Every language is a temple in which the soul of

those who speak it is enshrined."

— O. W. Holmes

In Memoriam

Mr. T. Muthusamypillai
(BAR-AT-LAW)

former Manager, Jaffna Hindu College Board.

Memoriam

Mrs. S. Kumaravelu

Mrs. S. Kanagaratnam

1870

1870

1870

1870

matthew

matthew

CHIEF GUESTS AT OUR SPORTS

Mr. S. Thambithurai
(District Judge)

Mr. S. Gnanasegaram
(Chief Education Officer)

Mr. M. J. Perera
(Director General of Education)

Mrs. R. R. Nevaratnam
(Education Officer)

Mr. J. M. Sabaratnam
(Addl. G. A.)

Dr. V. T. Pasupathy

Mr. R. P. Nadarajah
(Manager, Bank of Ceylon)

CHIEF GUESTS AT OUR SPORTS

Mr. S. Thambithurai
(District Judge)

Mr. S. Gnanasekaran
(Chief Education Officer)

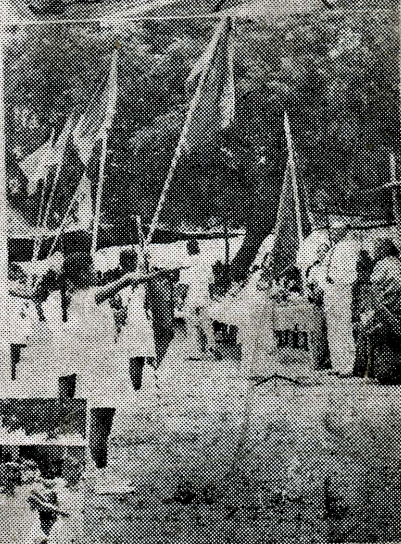
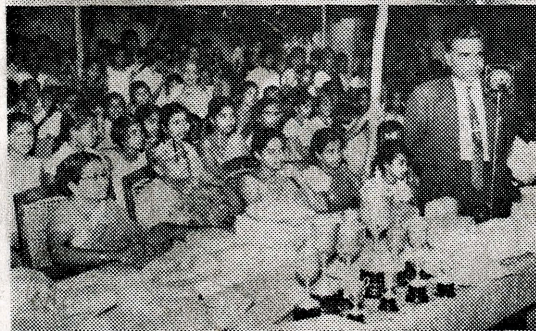
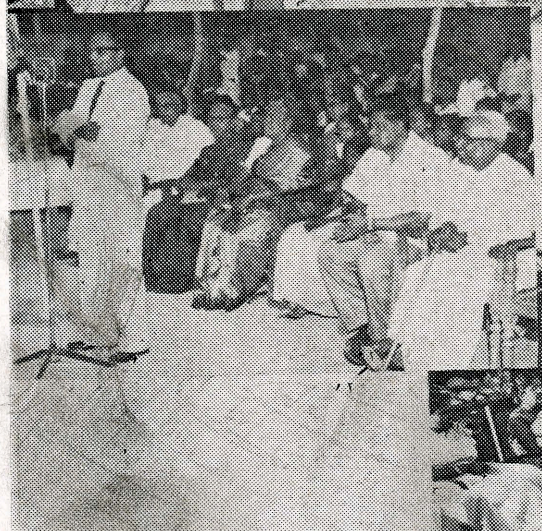
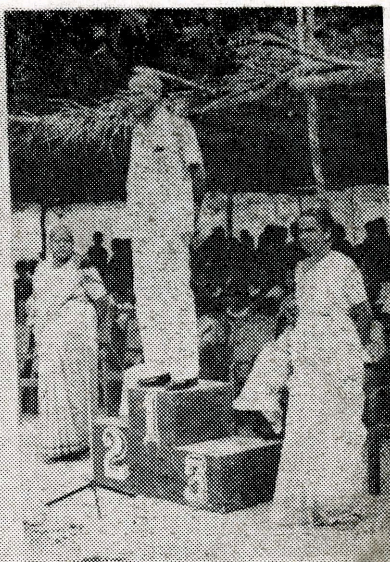
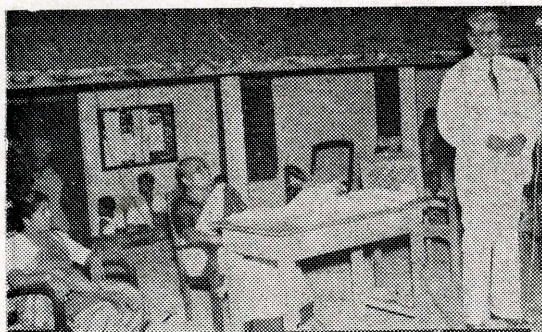
Mr. M. J. Pereira
(Director General of Education)

Mrs. R. R. Navaratnam
(Education Officer)

Mr. J. M. Sabaratnam
(Addl. G. A.)

Dr. V. T. Panabathur

Mr. R. P. Nadarajah
(Manager, Bank of Ceylon)

Metals and Alloys in Every Day Life

When we turn a faucet the first thing in the morning in order to wash, we are making use of a metal. We use a metal spoon, knife and fork to eat our breakfast which has been cooked in metal pans. We go to school by car, by bus or on a bike. These too are made of metal. Our electric lights, telephones, and Radio are all complex webs of metal. Our house is put together with steel nails, and our school building may have a skeleton of steel. Air conditioning, heating and refrigeration are among many other important modern uses of metals: At night, we go to bed on mattresses supported by metal springs. Even our coins, from pennies to silver dollars are made of metal. There is no doubt that metals build the world of today. The furnaces of every civilised country, work around the clock. They produce enough metals to supply our huge and varied demands. Industry has invented many ways to make these contributions to good living. Few of us remember when we bless the existence of a radio, that it is the product of metals.

Among the many metals few are of any commercial importance, but these "every day metals" have become very important in our modern world. Practically all commercial products are alloys because metals are seldom used commercially in their pure state. When a metal cannot be directly used it is alloyed with other metals to give strength. Therefore more than pure elements, alloys play an important part in our every-day life.

Aluminium is the most important metal and it is known to be the key metal of modern life. The price of aluminium is about 15 cts a pound. This low price has opened up vast new fields for the commercial utilization of the metal. One of its applications is in the air — plane industry. Alloys of aluminium duralumin and magnatium are used, and the air plane motor itself has been lightened considerably by the use of these light aluminium alloys. It is an ideal material for kitchen utensils, because of its lightness and freedom from tarnish, corrosion etc.

Copper is an enduring red metal. As we can see, an amazing fact about copper is that, it will not rust. Because of that, copper has today become the preferred metal for hot and cold water pipes. Industry today makes wide use of this metal in countless ways. Copper is used in the manufacture of telephones and telegraph instruments. The vast net work of wires that makes up our communication system is copper wire. Radio equipment and the electrical circuits of automobiles, air planes, trains and other vehicles, all need copper in their manufacture. Thus we see that copper has made possible the electrical age. It has in addition, given us so many useful alloys that we might almost credit it with creating an age of alloys. Bronze for a time replaced its parent as the metal monarch of the world, Bronze itself was finally crowded into a minor

role in the drama of metallurgy by a later arrival on the scene — Iron.

Primitive man found that iron which came to him in a strange way, could be hammered and worked on, just as he had worked with gold, silver and copper. It seemed to come as a gift from above. In fact it was called "the metal from heaven." Almost every type of industrial activity in our modern machine age is dependent in one way or another, on iron and steel so that the present age is sometimes called the Iron—Age. The construction of huge bridges, and a great many buildings are all made possible by this metal, iron. The creation of a thousand kinds of machines on which the productive capacity of our farms and factories depend, probably would not have been possible if iron were not one of the "every day metals". Today, steel, the off-spring of iron, is the undisputed king of metals and it has contributed much to the progress of our modern world. Without the development of steel the face of the world today would look very much the same as it did in the middle of the 1800's.

It is very fortunate that the scientists discovered zinc when they discovered iron. Zinc is used to protect iron from its mortal enemy "rust". Zinc also goes into the formation of many alloys such as Bronze, Copper coin and German Silver.

Silver is used for making coins and jewellery. It is also used as a coating on silver plated articles, such as spoons and forks. Since silver is too soft for ordinary use it is usually alloyed with other metals. The so called solid silver used for making silver articles, contains a certain amount of copper which increases its hardness. Gold is also another metal which is used in jewellery and it has been known and prized, since almost the beginning of our civilization. Since the pure metal is too soft, it is usually alloyed with other metals. Do you wear a gold ring? That too is no doubt an alloy even though we call it 'solid gold'. Man, as he has done during his long history, has used his intelligence to improve his mode of life. The advances he has made in the production of metals are part of his unending struggle. In today's swift moving age, our civilization depends, not only on power itself, but on the efficient harnessing of power. In order to control the vast forces which we must have, to keep our world running, it is absolutely essential to use many different metals and their alloys. I am sure that each of us can enumerate dozens of products in daily use which would not have been available, if these metals had not been discovered.

Ariasihamany Ariaputhiran

Grade 12 Science

A father says his teen-age son took a job - aptitude test and was found to be best suited for retirement.

Our Visit to Anuradhapura

That day! we can't forget that in our life-time. On 18th November of this year, all of us gathered at the Jaffna Railway Station before 6-00 A. M. When the Yal-devi left the station, we enjoyed ourselves during the journey with our teachers, Mrs Jebaratnarajah, Mrs. Jeganathan, Mrs. Nagaratanam, Mrs. Satchithananda, Miss. V. Nadarajah, Miss. Selvanayagam, and Miss. Valipuram. We sang many songs in the train. We travelled to Anuradhapura through the forest. Many beautiful scenes could seen through the windows of the compartments.

We reached Anuradhapura at 10-15 A. M. We left the station and got into the bus which was waiting for us.

First we went to Mihintale, seven miles away from Anuradhapura. It is a holy place for the Buddhists. Here Mahinda met the king of Lanka, Devanampiya Tissa and taught him the Buddha Dharma. Mahinda's first sermon on the Buddha Dharma was delivered here on a rock. After that the Ceylonese became Buddhists and they advanced in their culture and civilization. We saw the place where Mahinda and Devanampiya Tissa met, Mahinda's bed, Mahinda's foot-print, the Naga Pokuna and the Kantaka Chetiya; we also saw the statues of Lord Buddha and King Devanampiya Tissa. The statues of Buddha are modelled very clearly and beautifully. There is a chetiya which is called "Mahinda Chetiya." It contains a relic of Mahinda and his begging Bowl. The Archaeological Department is renovating this Chetiya.

After we had seen Mihintale, we went to the circuit bungalow. There we had a sumptuous lunch and rested for a short while.

At 3 p. m. we set forth to see the sacred Bo-Tree, Maha-Vihare and the Brazen Palace. About two thousand years ago, King Asoka's daughter Sangamitta brought a branch of the Bo-Tree from Buddha Gaya and handed it to Devanampiya Tissa. He planted it in a garden which was called "Maha Megha Vana". This tree is still there. It is a holy tree for the Buddhists because Lord Buddha attained nirvana under this tree in Buddha Gaya. We worshipped this tree with devotion. Maha Vihare was constructed by Devanampiya Tissa in the 1st Century B.C. and the Brazen Place was built by King Duttu Gemunu in the 2nd century A. D. Then we went to the Museum. We saw the excavated antiquities in the museum, like ancient tools used by our ancestors, coins of the Cholas, Pandyas and other Kings, statues of divine beings such as Buddha, Vishnu, Ganapathy, Parwathy, and Nadarajah, jewels and the things used by Kings.

After that we went to see the Thuparama Dagoba and the Ruanveli Seya. The Thuparama was built by Devanampiya Tissa, and the Ruanveli Seya was constructed by Duttu Gemunu. There are many statues of Lord Buddha and the statues of Ellala and Dutu Gemunu too are found there. The Ruanveli Seya is a huge building. Then we went on to Isurumuni Vihara. On our way to Isurumuni, we

saw the Miriswetiya Vihara, Jetawanarama Dagoba, the twin ponds which were used by kings and queens for bathing and the Malvatu Oya. The Malvatu Oya is a river of historical importance.

At last we reached Isurumuni Vihara. It was constructed by Devanampiya Tissa. There are many statues which illustrate the story of Lord Buddha's life. The figures of a horse, man and a pair of lovers have been carved on a rock very beautifully. There is a pond near by which adds to the beauty of this Vihara. We climbed up the embankment of Tissa Wewa, near by. This wewa was built by Devanampiya Tissa. It is a large tank and it was also the first tank to

be built near the Malvatu Oya. There is great peace and beauty near this hallowed spot.

After seeing all this, we returned to the Railway Station just in time to catch the Yal Devi which comes at 5-50 p. m. We got into the train and returned to Jaffna.

We have to thank our teachers especially Mrs. Satchithananda, for enabling us to go to Anuradhapura. This excursion has helped to increase our knowledge of history. What a happy day it was!

Shanthini Nadarajah

G. C. E. A/L IInd Year (Arts)

A Fathers' Observation :

'Teen - agers are also parent - agers'

Space Travel

The launching of Sputnik I on 4th October 1957, marked man's entry into the Space Age. By the end of 1962 more than one hundred and forty satellites had been placed in orbit around the earth and more than a dozen space-probes launched. It is unlikely that the challenges of the Space Age would have met with vigorous response, had it not been for certain considerations. Rightly or wrongly the space achievements of countries are suggestive of scientific and technological status and a nation's missile capabilities are demonstrated with the launching of every spaceship. The international publicity attendant on space achievements, which capture the public imagination, has undoubtedly been the stimulus for major space efforts.

Man's first flight into space occurred on the morning of 12th April, 1961, when a Soviet satellite carried Major Yuri A. Gagarin in a single revolution around the earth. The flight lasted one hundred and eight minutes and a descent was probably made by a parachute.

Less than a month later, Commander Allan B. Sheppard was carried in a space ship that was launched by the United States. This capsule attained a maximum height of one hundred and sixteen miles and was retrieved in the Atlantic ocean, a few miles away from the place fixed upon by the scientists who had made the flight possible.

Man's entry in to space became a reality only with Yuri Gagarin's flight.

At the begining of the century it was thought of only in science fiction. In 1860 there appeared several works of fiction, each of them introducing a new idea to explore space. The best known of these books is Jules Verne's "De la terre a la lune" (From the Earth to to the Moon.)

But when Russia sent its Sputnik I, scientists began to toy with the idea of sending man on a space flight. The poor dog "Laika" died in space. It was the first martyr to space travel and it was sent in Sputnik II.

When Russia, the pioneer in space flight began to send its Luniks, one of which was able to photograph the moon's side, which we on earth have never seen, space flight appeared possible. On the day that 'Khrushchev', landed in America, Russian scientists managed to strike the moon with a space rocket. But then it was believed that it would take more than a decade to solve the problem of man's re-entry into the world.

In 1960 Russian scientists launched yet another space ship that carried in it two dogs and later it was reported that this space ship was burnt on its way back to the earth. The Americans launched a satellite on 11th December 1960, that contained human tissues and the capsule was collected in mid-air, near Hawaii, on 11th December.

It was the Russian scientists who solved the problem of re-entry into the

earth when they successfully brought back two dogs. The world now knew that man's entry into space was only a matter of months. When the Russians first announced Gagarin's feat, the whole world was astonished. The short flight of the American, Major Sheppard is not a very great achievement, compared with that of Gagarin's. But the subsequent success of Major Glenn has put America back again on the map of space-travel.

Placing a space ship in orbit is an engineering feat. But three hundred years ago, Newton's laws of motion provided us with the basic idea. Newton himself had demonstrated how a space body might be placed in orbit around the world. Theoretically, everything in the universe pulls a moving body. But

practically, we may say that the only pulls are those of the earth, sun and the moon. To overcome these pulls, a space body must be charged with power. Thus the, "building" of these space ships costs more than a million dollars, annually.

Our moon is an appropriate object for study. It is the nearest heavenly body and its outer layer is weathered by an atmosphere like that of the earth, so that clues to the history of both the earth and moon may lie in them.

With man's major efforts, the time may come when we will land on the moon and settle there, if it is habitable.

Nirmala Sabaretnam

G. C. E. A/L Sc.

The way some people find fault you'd think there was a reward.

The Value of Education

Education is not an end, but a means to an end. Education is an invaluable training that develops the minds of the people. It helps us to learn manners, and self discipline, and makes us fit for society. It also moulds the character of men and women from childhood and enables them to be good and useful citizens.

Education is imparted to people in order to enable them to acquire knowledge and gain culture. The primary purpose of education is to fit us for life. Varied types of education are given in schools, colleges and Universities for us to acquire the right types of knowledge, in arts and science.

The educational system has undergone a great change from fee-levying to free education for one and all, according to the aptitude of the student, in either arts or science.

The majority of the students get educated with a view to securing employment in Government service, as white-collar workers. Just a minority study for advancement or knowledge.

In recent years with the introduction of higher education through Universities, many have opted to follow courses of study in medicine, engineering, technology, telecommunication, radio, wireless telegraphy etc.

The technical knowledge acquired in education provides invaluable assistance in doing research and in the invention of many new methods and technical skills. As a result of research and new inventions, it has been possible to send manned as well as unmanned planes to the moon by means of rockets. Science has advanced to such an extent that it has created an atomic age in the world. Technical

and scientific knowledge received in education has helped the nation to start many new industries, thus helping to develop and improve the economic condition of the country.

Science has discovered new methods of cultivating rice and subsidiary food crops in the country and increased the yield of the land. It has promoted scientific cultivation and resulted in the increase of the yield many-fold. This has saved the country from famine.

With the knowledge acquired in medical science and research, it has been possible to transplant the hearts of people and lengthen the span of human life. Today we get down the doctor by telephone. He examines the patients heart with a stethoscope and a stop-watch. Before an operation the patient is examined by X-ray.

Scientific education has helped to discover electricity, the telephone, telegraph, radio, steam, gasoline, diesel, and jet propelled engines. Jet propelled air planes can travel at more than six hundred miles an hour.

Education has produced eminent lawyers, and Queen's Counsel who are later elevated to the Bench. It helps to enrich the knowledge of men and women and enables them to argue cases in dispute and finally decide what is just and fair in the eye of the law. Education also helps the growth and advancement of music, art, dance, the cinema and television.

Therefore education has helped man in every way to live more comfortably and happily in a better world.

Selvendrarane Ponniah
G. C. E. Adv. Level I Arts

The Progress of Science

The twentieth century has witnessed a significant turn in the history of the world. The chief cause of this was science. Today we welcome science, but at the same time we fear it and dread some of its consequences. We cannot but be thankful that science has helped us to tame nature and harness its forces in the service of man. At the same time we cannot but dread the same science when it helps to manufacture the atom bomb and the hydrogen bomb. From the manner in which science is rapidly advancing, one does not know what other types of even more destructive weapons it will help to manufacture in the future.

Science can be viewed from two directions. First, there is no doubt that science is the use of nature in the service of mankind. Secondly, science enables us to know and understand nature correctly. In this respect it may be said to be like religion, "searching for truth." But science differs from religion and philosophy in the way in which it helps one to find "Truth".

The method of finding 'Truth' was the ridicule of men in early days. By this method of finding out fundamentals, theories emerge. It is such theories which help man to understand and solve several complex problems in life. For example, chemical reactions can be explained with the help of electrons and their position as given by the equation as obtained from the wave mechanics, which though complex, clearly explains the theory involved.

Science may be said to be the huge edifice built on the foundation of such fundamental truths. These fundamentals help us in many ways to advance in life. Darwin's theory of Evolution helps us to understand the ways of living beings and their surroundings. The theory brought about a revolution in the science of Biology. Like this, the Quantum Theory has made revolutionary changes in Physics. We have seen how science lays the foundation for understanding nature. With the development of science, man's horizon of knowledge expands.

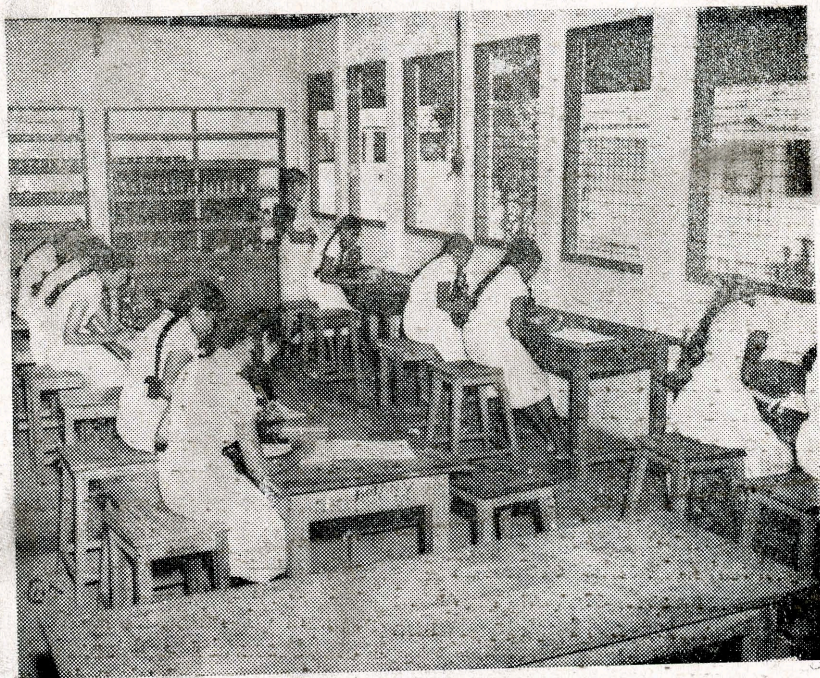
Let us now see how science helps to control the forces of nature. In the present day, science may be said to play an important part in the ordinary, day to day life of man. In every field, there are means of keeping the forces of nature in check and using them for the service of mankind.

In the field of medicine, plastic surgery, and the transplanting of heart, kidney, eyes etc., have helped to prolong man's span of life. Doctors are even planning to transplant the brain from one human being to another. Cobalt radiation from nuclear energy has replaced radium in the treatment of cancer. Radio isotopes help to cure trouble in blood circulation and in digestive functions. To prevent the increase in population resulting from control of diseases, several harmless methods of birth-control have been found.

In the production of articles needed for the daily life of man, we can see

Budding Home-makers.

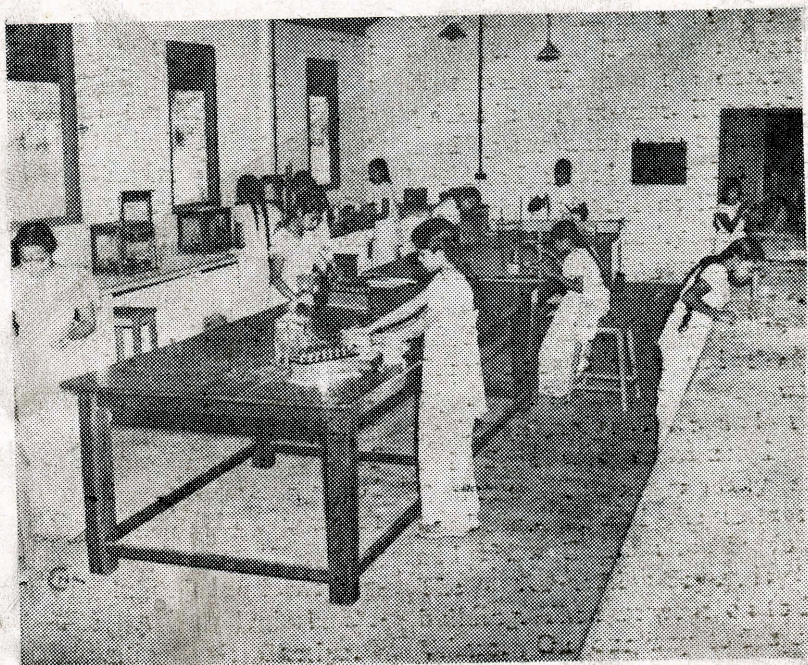

The Biology Laboratory.

The Chemistry Laboratory

The Physics Laboratory

how science has progressed. In many instances synthetic articles are being produced to replace natural ones. Synthetic cloth is now in common use. Science has provided several facilities in the building trade. With the advancement of science, the tempo of life is increasing fast. It is now possible to achieve results in one year which took nearly a hundred years in the past.

Technology has benefited enormously by the advancement of science. In fact, science has brought technology to such a stage that it appears as if science can progress only with the help of technology! Journeys which took several months can now be undertaken and performed in a plane which can fly at the speed of sound. Television enables us to view, seated at home, events which take place several miles away. With the help of satellites it is possible to communicate with and see things happening on the other side of the world. We can get messages from other planets and from space and warnings of dangers like floods. We can also guide ships any where on earth. Man who formerly considered his own country to be the 'world', has now begun to venture out beyond the earth and communicate with other planets.

Through science, invisible atoms have begun to be used. It is known that atomic energy was first used for

destructive purposes and that it helped to terminate the second World War. Today scientists have found many ways of using atomic energy for the benefit of man. Medicine, industry and agriculture have benefited greatly by progress in the field of atomic energy. With the help of the recent discovery laser, scientists have found a way to use the concentrated light beam to transmit power without cables, to send messages into space and to cure cancer.

A further direction in which science helped man's progress is the 'computer'. First designed for sophisticated Arithmetic, then for use in data-processing and scientific computing, it has now started a new era of "information retrieval". Scientists and business men are intensely interested in the potentialities of computers. It is reported that it would be widely used in fields of law, medicine, crime—prevention, banking etc. for "information retrieval".

Science has given us several ways of amusement and relaxation in life. As more and more comforts and facilities are being provided, the demand for each facility also goes on mounting. While formerly man's needs were satisfied with the provision of food and shelter, now science has brought him to a stage when he has no time even for these!

Umadevi Sivapadasundaram

G. C. E. A/L Sr. Sc.

The Miracle Light Beam - Laser

Man has discovered more and more truths about the matter around him with the help of which he is able to live luxuriously. Primitive man discovered fire with the help of which he cooked his meal. It is fire which permitted man to inhabit lands that were otherwise too cold for him to live in. Today man has discovered a way to land on the moon and other planets.

The laser light a modern discovery about 9 years old, is a brilliant beam of red light much brighter than the sun's rays of the same colour. The beam which is narrow and nearly parallel, can travel straight up for a half million miles, hit the moon and bounce back to earth in a matter of 2½ seconds. It is said that a single laser light beam could be used to work all the telephone lines in the world at the same time which as all radio and television programmes are being broadcast. This would be of great help in the years to come, as its messages don't interfere with one another.

The apparatus used to obtain this light is called a LASER from the initial letters of Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation. First built by Dr. T. H. Maiman, it consists of a rod of synthetic ruby crystal with its two flat ends absolutely smooth and parallel. The ends are silvered, one end thickly, so that it re-

flects light and other end thinly, so that it allows light to diffuse through. A few turns of a low pressure xenon filled electric light tube is coiled round this ruby rod and this apparatus is shiny inside. When a sudden very short electric current is sent through the coiled electric light tube, a very narrow parallel beam of brilliant red light flashes out of the partly silvered end of the ruby rod and thus the amazing laser beam is born.

Ruby is Aluminium oxide coloured by trivalent chromium ions: When the current is sent the coiled xenon tube flashes light and the chromium ions absorb specially the green light from it. The energy which the electrons have absorbed make them jump to the higher energy orbits outside. To get back to their own, they have to get rid of the extra energy absorbed. They get rid of it as red light. This light is reflected at the silvered surface and it stimulates the other electrons too, to get rid of the extra energy. Thus the red light is made more bright and this escapes from of the thinly silvered surface as a powerful flash.

This laser beam can be focussed on objects producing extremely bright spots which become intensely hot. By such point—heating such a beam has been used to destroy a tumour at the back of the eye: to anchor a damaged retina, to make holes in diamonds and to

weld joints in microcircuits. It is used in many other ways such as to speed a particular chemical reaction in many reactions going on in a mixture. Blue—green lights are used in the sea to send messages in water. The laser beam is also used to transmit power without cables and in optical computers. Though it is a recent discovery, scientists in almost every field are now considering its application.

Like fire and atomic energy the

concentrated light beam could also be converted into an anti-personnel and an anti-machine heat beam. In other words the 'death ray'. Scientists must find the way to get only the benefits for the positive and peaceful uses of laser light are becoming increasingly apparent.

Yasotharampikai Thillaiyampalam

G. C. E. A L. Sr. Sc.

The Report Card — And its Home Reception

I realise that this will be a painful subject to many of my readers, and therefore I shall be brief. The report card is regarded differently by different individuals. The school wants the guardians to know how their charges are getting on at school and so it sends them the report card. Unfortunately students do not want their "prowess" to be known to their guardians lest unnecessary celebrations and fireworks be prepared in their honour!

Report Cards may be divided into three categories.

1. Those which bring tidings of great joy.
2. Those which bring unexpected tidings.
3. Those which bring tidings of great sorrow and pain.

I shall treat each in its turn. I have not much to say about the students who belong to the first type. They are the students who get good remarks in their report cards. The presentation of the report card to their guardians is a real joy to them. They get all sorts of presents from their guardians. They are constantly quoted as a shining example for their sisters and brothers. Incidentally, they are not over-loved by their sisters and brothers!

There are two sub-divisions under the second type. A student who scores top marks may unexpectedly fail. On the other hand, a dunce may come first in the class. In both cases, they bring unexpected news to their guardians. But how great is the difference in their receptions! The former is greeted with a cold share. The latter

becomes the family mascot. She is feted everywhere. Her guardian points her out to visitors.

The students belonging to the last category are assuredly the most accursed of beings. By a strange freak of chance, the merciful God who made them, has filled their heads with a dark, Squelchy preparation instead of the usual contents. It is surely not their fault, then, that the "Remarks" column in their report cards are as follows:—

First Term : Is trying

Second Term: Is still trying. Could do better.

Third Term : Is most trying.
Should do better.

If looks could have fulfilled their wishes, their report cards would have sizzled into ashes. They are constantly being nagged by their guardians. "Look at Rani. Why don't you follow her example?" And next morning Rani would be sizzled into

ashes like the God of Love who was sizzled into ashes by Lord Siva. I must stop now or else unlike Rani, I shall be eaten up by the students.

V. Selvascthy

Grade 12

Read and Laugh

Teacher :— Ah, Mala, now you have, in front of you, the North, on your right, the East, on your left, the West what have you behind you ?

Mala :— A patch on my skirt, Miss.

I told my mother you would see it !

Teacher :— What is the difference between lightning and electricity ?

Pupil :— We get lightning free, but we have to pay for electricity.

An Interesting Person

The world is full of interesting things as well as well interesting persons. Certain people catch our interest more than others. One day I went to the Jaffna Co-operative Stores to buy a few things. When I got down from the taxi I was rather surprised to see a person standing near the entrance. This man was different from any other I had seen before. He naturally drew my interest.

He was quite striking to look at. He was tall and was wearing khaki longs and a khaki shirt. He was also wearing a cap just like the caps worn by the army ehaps. He was holding a stick in his hand, in the manner in which the soldiers hold their guns. When I saw him for the first time I was very surprised. He was sitting on the steps, and watching him, I noticed that he was taking down the numbers of the cars that were passing. This action of his made me think that he was a mad man and I was rather frightened. Except for this action he did not appear to be crazy. I stood there watching him and noticed that he could speak good English. For sometime he stood erect holding the stick and then suddenly fell down, aiming the stick in front of his face. This reminded me of the soldiers lying behind the bushes and taking aim at their enemies. There was a small crowd around him. I finished my business at the co-operative stores and went away.

That evening I went to witness a cricket match at the police grounds. While I was watching the match I heard the voice of the man at the Co-operative Stores. He went up to the policeman and performed actions that made me watch him, rather than the match. First he acted like a bowler and then, just like a batsman. When he stood in this position he looked striking. My interest was focussed on him and his actions. His various antics almost confirmed my opinion that he was a mad man.

When I came home I told my parents about this man and how interesting it was to watch him. When I told this my brother said that he too had seen that man at the bus-stop. His actions had been so interesting that I could never forget him. Although his behaviour was funny and contradictory I could not place him as a mad man. He seemed to be a learned man. My intuition did not go wrong. For after some weeks my brother came home excitedly and I asked him what the matter was. He gave me the most surprising news. It was that the interesting person was a C. I. D. Officer who had come from India to Ceylon in disguise to trace a criminal who had escaped from India. He had been successful in his mission and now he had returned to India. He is the most interesting person I have come across.

Jeyamany A.
C. C. E. E. Sc.

no219 A Pilgrimage nA

For a long time I had been yearning to go on a pilgrimage to a holy shrine. My wish was at last fulfilled when our family went to Kataragama last month.

It was a bright sunny morning when we set out on our pilgrimage. We children were the happiest of the lot. On our way to Kataragama we were going to see a lot of new places and beautiful scenery. Our parents were in a pious mood. They were singing holy hymns and reciting God Muruga's several names in sweet tunes.

As our car proceeded on its long journey, we were either enjoying the scenery around or singing hymns. We saw many cars and vans both in front and behind taking pilgrims to Kataragama. I asked my mother why there were so many pilgrims going to Kataragama. She said that the pilgrim rush was due to festivals that were taking place at that shrine. That was the first time that I came to know that Kataragama festivals attract such a large number of pilgrims.

We stopped at Anuradhapura and Colombo on our way to Kataragama. Wherever we went in those places, we saw many pilgrims like us. There was an atmosphere of piety, everywhere.

We reached Kataragama after a journey of one and a half days. The temple and its surroundings were full of pilgrims. There was a sea of heads wherever we went. The din of "Aro-hara" was heard everywhere. It inspired a feeling of holiness in every pilgrim. Holy hymns of Muruga were

being chanted everywhere. We all felt as if we were in paradise.

After spending sometime at the temple, we went to the "Ramakrishna Inn" where we had arranged to stay. We changed our clothes there and went to the "Menika Ganga". We all had a nice bath in the cool sparkling waters of the Ganga. We felt thoroughly refreshed after the bath. From the river we wended our way to the temple, chanting holy hymns. A festival was going on there. An elephant was carrying the box containing the idol of Muruga, round the temple. We joined the other pilgrims in their prayers. We saw some pilgrims walking on fire. This amazed us. After the festival was over we climbed a small hill called "Kathirama-lai". We worshipped Lord Muruga at the top. Devotees of Muruga collect holy ash from this hill and wear it on their foreheads. We spent five days at Kataragama seeing festivals and worshipping Muruga.

During these five days I was in a state of real excitement. Everything was new to me and I felt a thrill in seeing and enjoying them. I also prayed fervently to Muruga for his blessings. I felt that Lord Muruga had listened to my prayers.

I would have liked to spend some more days at Kataragama but my parents had to attend a relation's wedding at Jaffna. So all of us returned home full of the blessings of God Muruga.

G. Saroja
G. C. E. 'E' Science

The Sweep Ticket

At the end of last year we had a series of misfortunes. Our father fell seriously ill and had to be warded. The doctors said that he would take a long time to come round. Little by little all our money was spent on him. Our father was on no-pay leave. Just then another terrible thing happened. There was a heavy gale and a coconut tree fell on the roof of our bed room. Everyone in the house was feeling desperate. Mother was nearly in tears. Father too was sad and upset and was not improving in health.

One morning when my mother was returning from the hospital, she bought a sweep ticket from the Jaffna Co-operative Stores. The next day was Saturday and that was the day when the sweep results were to be released in the papers. When the paper was brought in the morning, my mother quietly took the paper to the kitchen to look at the results.

A little later, we heard strange noises from the kitchen and ran to see

what the matter was. There we saw our mother crying one minute and laughing, the next. We asked her what had happened and all she said was "First Prize!" We quickly checked up and found that it was true. The older ones in the family shed tears of joy. The younger ones skipped round mother excitedly. My elder brother took his bicycle and rode off to convey the good news to father. Our kind neighbours, hearing of our good fortune, came running to share the joy with us. We all went to the temple and offered prayers of thanks giving.

After this, every thing improved as if by magic. Father got better quickly and came home. He was able to go back to work in a month's time. Before the year was over, we rebuilt the house. My mother was especially proud of her splendid, newly-built kitchen.

Ranjithawathana R.

G. C. E. Prep. 'A' Sc.

An Unforgettable Experience

The Nallur temple festival is one of the big events in Jaffna. People from all over the Jaffna Peninsula, come there to worship. Even Hindus from other parts of the country come there for the occasion. Not only is it a religious festival, but it is also a good place for shopping. Any kind of article could be bought in the numerous shops.

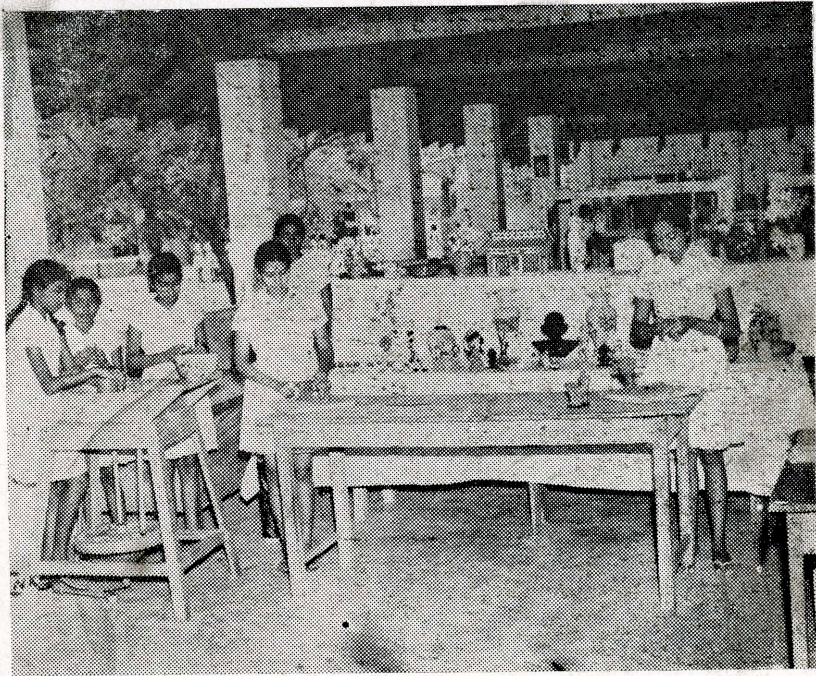
We, who live near the place, never miss an opportunity to go to the temple. Last time on the tenth day of the festival my mother, younger brother and I went to the festival. We walked the distance. The roads were crowded. My mother had warned us that we should hold her hand firmly and must not get lost in the crowd. We did as she had ordered. My brother was amazed at the things displayed in the shops. As the time passed, the crowd increased.

We went in front of the temple. It was very crowded. At eight 'o' clock the image of Lord Murugan was put in a decorated car and the car began

to move round the temple. It was wonderful and we were highly impressed. When the car passed us, a section of the crowd moved with it and we were pushed aside. Later I realised that my brother was not with me but had got lost in the crowd. I became panic-stricken and informed my mother, whom I was holding on to, firmly. She was excited and both of us searched for him here and there. But we could not find him. We informed the helpers about this and described his appearance. They promised to look for him. We were very tired and sat on the sand. I prayed for his safety.

Half an hour later, the Police announced my brother's name on the loud-speaker and asked us to come and take charge of him. We were very much delighted and felt like persons who had won the first prize in a sweep. We took him home. This was indeed an unforgettable experience.

T. Tharmavathy
G. C. E. Prep. 'B' Sc.

" A thing of beauty, is a joy forever ".

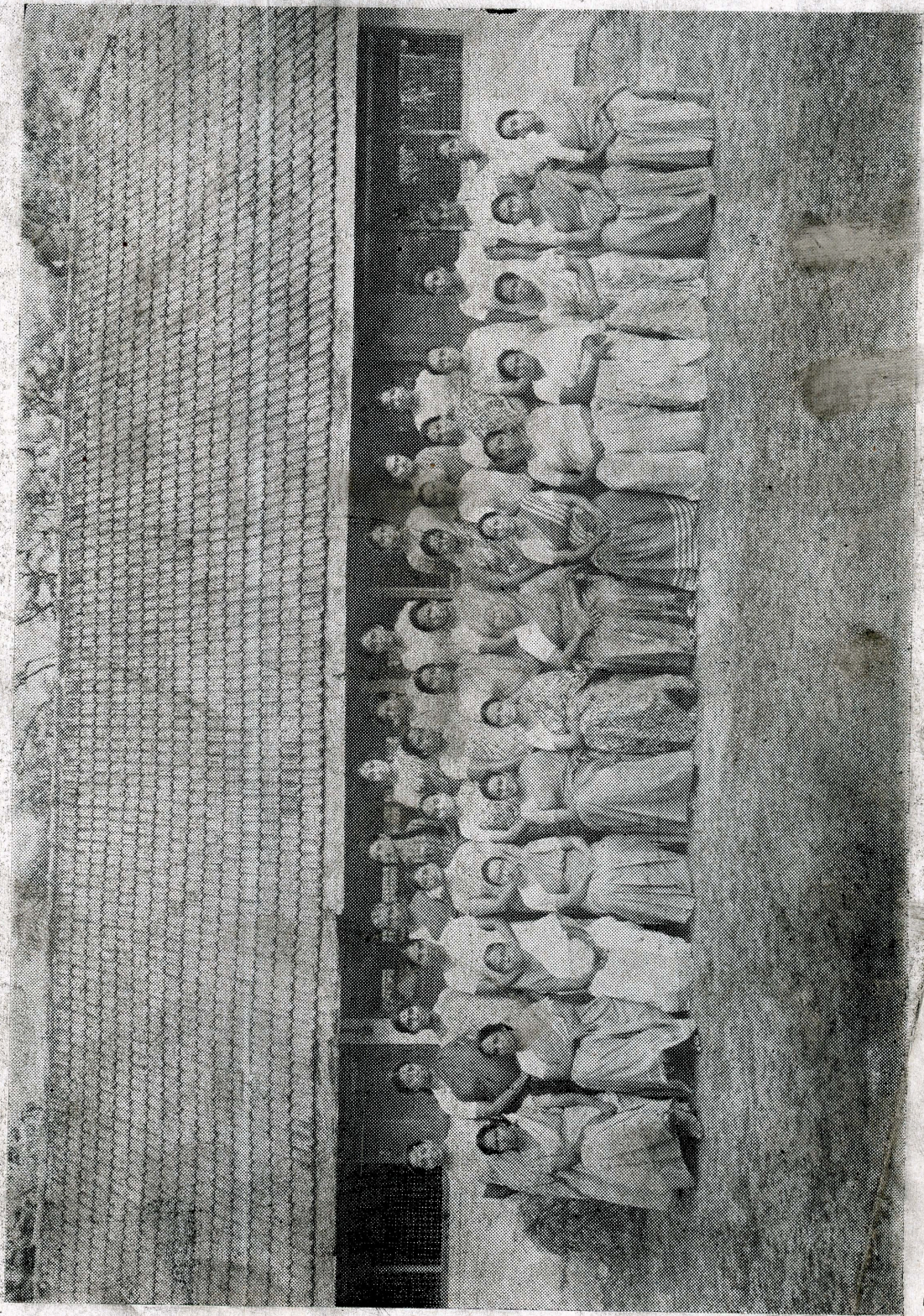

The Dignity of Labour

THE STAFF 1943

THE STAFF 1938

My First Ride on A Bicycle

When I witnessed the "Musical Chair" event at our last sports-meet, I was impressed by that. So I thought that I would take part in that event the following year. To take part in that event I had to know how to ride a bicycle.

The next morning I told my parents about my desire. My mother being conservative, opposed it. Her reply made me sad. My father was sympathetic towards me and told me that I could learn how to ride a bicycle in the large compound behind the house. My brother promised to help me.

In the evening both of us went to the compound with a small bicycle which belonged to my brother. I got on the bicycle and slowly tried to ride it, with my brother's help. It was toppling both ways. When I rode faster I felt I could balance better. My brother was holding the

bicycle and running behind it. Then suddenly the front wheel went over a stone, and the handle turned to a side, so that I suddenly lost my balance and fell on the ground. Luckily brother prevented the bicycle from falling on me. So I escaped without any injury. I did not give up trying to learn how to ride it.

I got on the bicycle and rode up and down twice again. On the third round, brother did not hold the bicycle. I did not know this. A little later when I realised that I was alone, I became excited and lost control of the bicycle. The next second I was on the ground together with the bicycle. I had injuries on my leg, wrist and hand. As it pained me very much I cried. My parents and brother came running to help me, and that was the end of my first ride on a bicycle.

Chandra Ammaiaappan

Std. 7th A

The Snake Charmer

The day when I saw the old man with his cane-box and pipes remains very fresh in my memory. It was a pleasant April evening in 1965. I was playing with my sisters and cousins in the front yard of our house. My parents, grand-mother and the others were talking of something.

It was then that this strange, old man came. He was tall, thin dark and bony. He had a turban on his head. He was in a sarong with a shawl round his waist. On his right shoulder, he hung a shawl in the form of a bag. In his left, he had his

strange pipe. He said that he was a snake-charmer.

We were all very eager to see the snake. At the same time we were afraid. Father told the man to make the snake coil inside the box. He put his pipe to his mouth and began to play on it. What sweet, charming music it was! But oh! that terrible thing, the snake began to dance with a hissing noise. I was stunned and frightened. But at the same time I liked that sweet music and the dance.

Yasotharane Arumugam
Std 6h "A"

My Favourite Uncle

My mother has a brother. He is my favourite uncle. When he comes home from work, he brings me toffees and chocolates. On Poya days he plays marbles with me. Sometimes he teases me. When I cry, he buys ice cream or sweets to stop me from crying. He bought me a nice doll on my last birthday. I love my uncle very much for giving me this lovely doll. He will buy me a bicycle for my next

birthday. Then I will come to school on the bicycle. I am looking forward to the Nallur temple festival. I shall go to the festival daily, with my uncle. He will buy me sweets, gram, balloons and toys. My friends say that I am lucky to have an uncle like him.

Chithra N.
Std 6 A.

My Pet and I

My pet is a parrot. It was given to me by my uncle on my seventh birthday. I named it "Polly". It is dark green with yellow stripes. It has a dark red beak. It is a beautiful bird. I give him a plenty of fruits and grain. I got a small cage made for him. I taught him to talk and now when he sees me he says, "Good

morning. " In the evenings I open the cage for a few minutes. When I call "Polly" he comes back into the cage. Then I lock the cage. Everyone who comes home admires my pet a lot and loves me too.

Manchula N.
Std. VI

Culled from the Classroom

"The small children cracked cracks when the milk rice boiled."

Work Experience: "We washed the teacher, the table and the chair".

Antonym of Seldom: Wisdom,

'She fired the lamp and bolished the chairs'.

I am,

Your lovely friend,

.....

The farmer grows brinjals, broomsticks, unions and tomatoes.

SECTION

A Scene from " Nala Damayanthi "

A Scene from " Katpukkanal "

ச க் து

யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர்

க ல் லா ரி

வெள்ளி விழா மலர்

1968

தமிழ்

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணோம்
பாமரராய் விலங்குகளாய் உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொலப் பான்மைகெட்டு
நாமமது தமிழ்ரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ சொல்லீர் !
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்.

ஆசிரியரின் அகத்தி லிருந்து

இன்று இருபத்தியைந்து வயது இளநங்கையாக விளங்குகின்றாள் எங்கள் இந்து மகளிர் கல்லூரி நங்கை. இந் நங்கையைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவதில் நான் பெருமையும் உரிமையும் உடையவளாகின்றேன். இந் நங்கையே எனக்கு அறிவையும் ஆக்கத்தையுந் தந்தவள் என்பதிற் பெருமையடைகின்றேன். அத்துடன் அவளுடைய இந்த இருபத்தியைந்து ஆண்டுகளிலே நான்கு வருடங்களைத் தவிர்ந்த மற்றைய இருபத்தியொரு ஆண்டுகளும் நான் அவளுடனேயே இருந்தேன், இருக்கின்றேன் என்பதில் நான் அவளிடம் உரிமையுடையவளாகின்றேன். அவளுடைய மழலைப் பருவத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த நான் இன்று அவளின் மங்கைப் பருவத்தையும் கண்டு மகிழ்கின்றேன்.

மிகுந்த சிரமத்துடன் சிறிது சிறிதாக வளர்ந்துகொண்டு வந்த இந் நங்கை இற்றைவரையில் எத்தனை ஆயிரம் சிறுமிகளுக்கு அறிவு புகட்டி ஆக்கத்தைக் கொடுத்திருக்கிறாள்! தன் கஷ்டத்தையும் பாராது தன் பிள்ளைகளின் முன்னேற்றத்திற்காகவே பாடுபடும் ஒரு தாயைப் போலவே, இந் நங்கையும் தன் பல்வேறு வகைப்பட்ட சிரமங்களுக்கிடையேயும் தன்னைப் புகலென அடைந்த சிறுமிகளுக்கு வேண்டிய அறிவைக் கொடுத்து, அவர்களைப் பல்வேறு துறைகளிலும் மேம்பட்டு விளங்கச் செய்து, சிறந்த இல்லத் தரசிகளாகவும் ஆக்கியுள்ளாள். இன்

றும் ஆயிரத்தி முன்னூறு மாணவிகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு அவர்களுக்கு அறிவைப் புகட்டி வருகின்றாள்.

இத்தகைய சேவைகளை, நன்மைகளைச் செய்துவரும் இந் நங்கைக்கு நாமும் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமல்லவா!

“எந்நன்றி கொன்றாக்கும் உய்வுண்டாம் —
உய்வில்லே
செய்தந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

எங்களை முன்னேறச் செய்த இவ்விளநங்கையைச் சிறப்புடன் வாழவைக்க வேண்டியது நம் பிரதான கடமையல்லவா! இங்கு கல்விகற்கும் சகல மாணவிகளும் சேர்ந்து நின்று வணங்குவதற்கு ஒரு பிரார்த்தனை மண்டபம் இல்லாமையே இக் கல்லூரி நங்கைக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஒரே யொரு பெருங்குறை. அக்குறையை நீக்கி விடவேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணத்துடன் ஒரு மண்டபத்தை எழுப்ப ஆரம்பித்தோம். ஆனால் அது இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை. எனவே எல்லோருடைய முயற்சியுடனும், நல்லாசியுடனும் அம் மண்டபம் பூர்த்தியாகி, எங்கள் நங்கையும், சகல ஆபரணங்களுடனும் பூத்துக் குலுங்கும் ஒரு மங்கையைப்போல், நிறைவுற்றுத் திகழுவாள் என்னும் நம்பிக்கையுடனும், நல்லெண்ணத்துடனும் அவள் இன்னும் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்க” என்று வாழ்த்திக்கொண்டு அவளுக்கு எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

முத்தமிழைப் புகழ்ந் தாடுங்கடி!

செல்வச் சிறுமிகாள் வாருங்கடி — எங்கள்

தெய்வத் தமிழைத் துதிபாடுங்கடி.

முல்லைச் சிரிப்பொலி சிந்திடவே — நம்

முத் தமிழைப் புகழ்ந்தாடுங்கடி.

சங்கத் தமிழ்ச் சான்றோர் தாலாட்டத் — தமிழ்

மன்னர்கள் கூடியே பாராட்ட

துங்கத் தமிழ்ச் செல்வி வளர்ந்தாளடி — அவள்

தொல்புவியில் இணையற் றுளடி.

கம்பன் இளங்கோ வள்ளுவனும் — கண்டு

காதலித்தார் இத் தமிழணங்கை

அம்புவியில் அவள் ஆடிடவே — அணி

ஆனநல் மேடை அமைத்து வைத்தார்.

பல்கவைப் பாட்டால் மலர்தொடுத்து — அவள்

பாதங்களில் வைத்து அஞ்சலித்தார்

மெல்லியலாள் அதைக் கண்டு — முகத்தினில்

மென்னகை பூத்து மலர்ந்து நின்றாள்!

ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கையும் — அம்மை

அணியாய்ப் பூண்டு கொண்டாள்!

தூய மலர்ப்பதம் போற்றுங்கடி — அன்னை

துயரினைத் தீர்த்தருங்கலை தருவாள்!

கட்டிளமை மங்காச் செல்வியடி — அவள்

காலத்தை வென்ற நற்கன்னியடி!

மொட்டவிழ் முல்லை நகைபுரிந்தே — எமை

மோனத் திருத்திய நங்கையடி.

ஆனந்தி நடராசா.

கூவுவாய் குயிலே!

திரையிருள் நீக்குந் தினகரன் வரவில்
பேரவை ஞாலம் பெற்றிடுந் திருவில்
பனிதிரை நீக்கும் பகலவன் ஒளியில்
தனியெழில் நிறைதனைத் தந்திடும் மறையில்
பாவினம் பரப்பிடும் பாவொலி யதனில்
பூவினம் முகிழ்த்திடும் புதுமைப் பொலிவில்
தேன்பெறு வண்டின் தீங்கவி இசையில்
வான்கவி வாழ்த்திடும் வையகந் தன்னில்
மோனக் கொலுவாம் இயற்கை யெழிலில்
ஞானத் தலைவன் தாளினை நினைந்து
கானக் குயிலே கவின் பெறக்கூவாய்!
தீங்கவிக் குயிலின் இன்னிசை நாதம்
பாங்குறப் பரவிப் பலபல திசையில்
பைந்தமிழ் தன்னைப் பாரெலாம் ஓத
சிந்தனைத் தேரின் சிறப்புக்கள் பெருக
அல்லல் மாய்ந்திட ஆக்கங் கூட்ட
வல்லமை பெறு நல்லாற்றல் பலனுற
ஆங்கொரு கொப்பில் அழகுட னமர்ந்து
பாங்குடன் கூவாய் பைந்தமிழ்த் தேனே!
வாக்கினிற் செயலினில் மனத்தினில் நித்தியம்
காக்குங் கருணையின் கழலினை நாடி
அன்பும் அமைதியும் அறிவொளி வாழ்வும்
பண்பும் பயனும் பாரினிற் புதுமையும்
மெய்யறி வுணர்வும் மிகநலப் பேறும்
தெய்வத் திருவின் திருவருள் பெற்று
பைங்குயிலே நின் பாவொலி பரவ
இங்கிதக் கானக் கோலமாய்க் கூவாய்!
தாதவிழ் பூவின் பன்னிறக் குழைவில்
மாதர் மாமுக மங்களப் பொலிவில்
குளிர் மதிதரு வெண்ணொளிப் பாலமுதில்
தளிர்விடுந் தவமாய்த் தானாய் நின்று
அவனியைச் சூழ்ந்த ஆழ்கட லலையென
குனிவுறு குணங்கொள் பகைகள் மாய்ந்திட
குறைவிலாக் குணமாக் குன்றென ஒளிரும்
இறையருள் தேடி இன்புறக் கூவாய்!
வீரமுங் காதலும் வியத்தகு வெற்றியும்

தீரமும் பரிவும் பாங்குற வெய்தி
 உயிரினம் யாவும் உயர்ந்தவை எனவே;
 நானமுந் தவமும் தவம்பல இயற்றி
 கண்ணியம் வாய்ந்த கருத்துகள் கலந்திட
 உண்மையின் உயர்வாய் ஒன்றியே வாழ
 பற்றுடைப் பண்பின் பலனென விளங்க
 ஒற்றுமை நாடும் ஒப்பிலா நாடாய்
 தீந்தமிழ்ப் பாவின் மாண்பினை வியக்கும்
 சிந்தையால் வந்தவன் திருவடி தொழுது
 முன்னோர் அளித்த முதுமொழிக் கிணங்க
 பன்னிய கருத்துகள் பலவின் பொருளாய்
 நேர்மை ஒழுங்கு நீதி உறுதி
 சீர்பெறு பரம்பரை நாமெனச் சாற்றி
 முத்தமிழ் கொழிக்கும் குலமதி பெருக
 வித்தகக் குயிலே விதமதைக் கூவாய்!
 இயல் இசைநாடகம் இசைந்திடப் பாரில்
 வியத்தகு வித்தையும் விரும்பிடு கலையும்
 திருத்தவத் தேவனின் திருவடி நினைந்து
 அனைத்தும் நீயென அகத்தினி லிருத்தி
 பஞ்சம் பசிபல பாவங்கள் நீங்கிட
 அஞ்சா நெஞ்சமும் அவனியில் வெற்றியும்
 நித்தில மங்கையின் நிமலனின் அருளால்
 சத்திய நெறியது சமனுடன் வாழ
 புத்தம் புதிய பாவொன் றிசைத்து
 சித்தந் தெளியக் கூவாயோ நீயே!
 அமைதியும் அன்பும் அமைந்திட நாளும்
 திறமையும் புத்தகத் தேவியி னருளும்
 திருமக ஞலாவும் விரிவுறை வனப்பில்
 மருவுறு செல்வம் மனையெலாம் விளங்க
 வெற்றித் திருவாம் வீர மலைமகள்
 ஒற்றுமை யுடனே உவந்து வாழ
 தீங்குரலில் நற் பாமறை பாடி
 ஓங்காரக் குரலில் ஓதுவாய் குயிலே!

சித்திராசிரியர் திருமதி சி. கணகசபாபதி

இளங்கோவடிகளின் நோக்கம்

வைத்தியகலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம்

(உதவி விரிவுரையாளர், பல்கலைக் கழகம், கொழும்பு)

தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே சிறப்பிடம் பெறும் முக்கிய புலமையாளருள் இளங்கோவடிகளும் ஒருவராவர். அவரளித்த சிலப்பதிகாரம் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமையமாய்த் திகழ்கின்றது. அவர் வாழ்ந்த காலம் இன்ன தெனத் தெளிந்த முடிபாக ஆய்வாளர் யாவரும் ஒரு காலத்தை ஒப்ப ஏற்காவிடினும் அவர் படைத்தளித்துள்ள சிலப்பதிகாரத்தைச் சீரிய இலக்கியமாகக் கொள்வதில் யாவரும் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றனர்.

சிலப்பதிகாரவாசிரியர் மூன்று கருத்துக்களை விளக்க அந்நூலை இயற்றினார் என அந்நூற் பதிகம் கூறுகின்றது:

“அரைசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற்
ருவதுஉம்
உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோ ரேத்த
லும்
ஊழ்வினைஉருத்துவந் தூட்டும் என்பதுஉம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதி காரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாம்ஓர் பாட்டுடைச்
செய்யுளென” (55 — 60)

இப்பதிகத்தினை இயற்றிய ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் என்ற கருத்துத் தற்கால ஆய்வாளர் சகலருக்கும் ஒப்ப முடிந்த கருத்தல்ல. இளங்கோவுக்குப் பின் வாழ்ந்தவர் யாரோ ஒருவர் இயற்றியதாகச் சிலர் கருதுவர். அக் கருத்துப் பொருந்துமாயின் இளங்கோ பேரிலக்கியம் படைத்தமைக்குக் காரணமாகக் கூறப்படும் மூன்று கருத்துக்களும் தான் அப் பேரிலக்கியத்தினைத் தோற்றுவித்தனவா என நாம் சிந்திக்க வேண்டும். மேற்கூறிய மூன்று கருத்துக்களும் மதுரைக் காண்டத்திலேயே சிறப்பாக அமைகின்றன எனக் கொள்ள இடமுண்டு. அவ்வாறாயின் புகார்க்காண்ட

மும், வஞ்சிக்காண்டமும் வேண்டாத பகுதிகளாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

வேறு சிலர் பதிகம் கூறும் நோக்கங்களை விட்டு, பெண்ணின் பெருமையை எடுத்தியம்ப இயற்றப்பட்ட இலக்கியமாகச் சிலப்பதிகாரத்தைக் கொள்வர். இவ்வாறு கொள்வதற்குச் சிலப்பதிகாரத்தின் கதைப் புணர்ப்பு இடங்கொடுத்தபோதும் இளங்கோவின் நோக்கம் இதனிலும் விரிந்ததாகக் காணப்படுகின்றது.

பண்டைத் தமிழரின் பாரம்பரியத்தைப் பேணும் பணியை முக்கிய நோக்காக இளங்கோ கொண்டிருந்தார் என்ற கருத்துச் சிலப்பதிகாரத்தைப் படித்தவர்கள் சிலருடைய கருத்தாகும். பண்டைத் தமிழரின் பாரம்பரியத்தைப் பேணும் முயற்சியிற் பெண்ணின் பெருமைக்கு இடமளித்த இளங்கோ அந்தக் குறுகிய எல்லைக்குள் அமையாமற் பல வழிகளிலும் பாரம்பரியத்தைத் துலங்கவைக்க முற்பட்டுள்ளார்.

சங்ககாலத்துச் சமுதாயம் அதன் சிறப்பிலும் அழிவின் வித்தைக் கொண்டிருந்தது. நாளடைவில் அவ்வித்து விருட்சமாகிச் சமுதாயத்தையும் அரசியலையும் அழித்துவிட்டது. இதனைக் கண்ட பெரியோர் அறிவுரையும் அறவுரையும் கூற முற்பட்டனர். பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களிற் பல, தமிழ்ப்புலவர் தமது சமுதாயச் சிதைவுக்குரிய காரணங்களை ஆராய்ந்த நூல்களாக விளங்குகின்றன. எனவே இந்நூல்கள் சங்ககாலச் சூழ்நிலை தோற்றுவித்த இலக்கியமாகக் கொள்ளக் கிடக்கின்றன. ஆனால் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களிற் பல அறவுரைகளையும் அறிவுரைகளையும் இலக்கண விதிகளைப் போன்று நேரடியாகக் கூறுவதற் கவிதாம்சம் குறைந்தனவாகக் காணப்படு

வன. இக்குறையினை இளங்கோ நன்கு உணர்ந்திருந்தார். எனவே இளங்கோ தமது கருத்துக்களைக் கதைமூலம் கூற முற்பட்டார். பிற்காலத்திற் சமயக் கருத்துக்களுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் அளித்த நூல்கள்கூடக் கதையமைப்பைப் பின்பற்றுவதற்கு இளங்கோ வழிகாட்டியுள்ளார். நீலகேசியை நோக்குவார்க்கு இவ்வுண்மை தெற்றெனப் புலப்படும். கண்ணகி, கோவலன், மாதவி என்ற மும் முனைப் போராட்டம் சமுதாயத்தின் இயல்பைச் சுட்டிநிற்கின்றது. சங்ககாலத்து மருதத் திணைப் பாடல்கள் இக்கருத்திற்குச் சான்று பகர்வன. கண்ணகியைப் போற்றுவதிலும் இல்லறத்தின் நெறியைச் செம்மையாக்க முற்பட்டவர் இளங்கோ என்று கூறுவது பிழையாகாது. எனவே பாரம்பரியத்திற் காணப்பட்ட குறையை விளக்குமுகமாகப் பெண்ணின் பெருமை சிலப்பதிகாரத்திற் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

பண்டைத் தமிழரின் பாரம்பரியத்தைப் பேணுவதை ஆசிரியர் நோக்காகக் கொண்டிருந்தார் என்பது வேறு வழிகளாலும் வலியுறுகின்றது.

‘யாண்டுசில கழிந்தன இற்பெருங் கிழமை யிற்
காண்டகு சிறப்பிற் கண்ணகி தனக்கென்’
(89 - 90)

என்று மனையறம்படுத்த இளங்கோ அடுத்துவரும் அரங்கேற்றுகாதையில் மாதவியை அறிமுகப்படுத்தி அவள் பெற்ற பரிசிலை விலைக்கு வாங்கிக் கோவலன் வடுநீங்கு சிறப்பின் தன் மனையகம் மறந்து மாதவிமேல் விடுதலறியா விருப்பினன் ஆகிய செய்தியைக் கூறுகிறார். ஆனால் இக்காதையின் பெரும்பகுதி இசையையும் நாட்டியத்தையும் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுவதாகவே காணப்படுகின்றது. நாட்டிய அரங்கு அமைக்கும் முறை, அதில் வாயில் அமைக்கும் வகை, விளக்கு ஏற்றும் முறை, மூவகைத் திரைகள் அமைக்கும் முறை முதலியனவற்றைப் பற்றிக்கூட இளங்கோ இக்காதையிற் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு இளங்கோ விரிவாக இசை, நாட்

டியம் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுவதற்கு இரண்டு முக்கிய காரணங்களைக் கூறலாம். ஒன்று, இச்செய்திகள் பற்றிய தமது அறிவைப் புலப்படுத்துவதாகும். ஏனையது, இச்செய்திகளைப் பேணி அமைக்கவேண்டும் என்பதாகும். முன்னைய காரணத்திலும் பின்னையது சிறந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. ஏனெனில் தமிழரின் பாரம்பரியத்தை வேறு இடங்களிலும் பேண முயல்கின்ற ஆசிரியர் ஈண்டு அவர்களின் இசைக் கலையையும் ஆடற் கலையையும் போற்றினார். உழவர், வேட்டுவர், ஆயர், குறவர் ஆகியோர் ஆடல் பாடல்களையும் இலக்கிய அந்தஸ்திற்கு உயர்த்தியதுவும் இதனை வலியுறுத்தும். அம்மானை, கந்துகவரி, ஊசல், வள்ளைப்பாட்டு முதலிய மகளிர் ஆடல் பாடல்களையும் இந்நோக்கோடு பேணியமைக்கிறார்.

மேலும் இந்திரவிழாவுரெடுத்த காதையும் கடலாடுகாதையும் பாரம்பரியத்தைப் பேணும் அவாவினைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. முன்னைய காதையிற் பழங்காலத்துக் கோயில்கள், விழாக்கள், வழிபாடுகள் முதலியன பற்றியும் புகாரின் அமைப்பு, நாகரிக நிலை முதலியன பற்றியும் இளங்கோ விரிவாகக் கூறியுள்ளார். கடலாடுகாதையில் ஆடல்களைப்பற்றியும் அணிவகைகளைப்பற்றியும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறார். ஏனைய காதைகளிலும் ஆங்காங்கே பண்டைத் தமிழரின் மான்பினை எடுத்தோதிச்செல்ல இளங்கோ தயங்கவில்லை.

தமிழரின் பண்டைய பண்பாட்டைப் பல இடங்களிலும் பேணியமைக்கும் இளங்கோ அவர்களின் இலக்கிய பாரம்பரியத்தையும் பேணுவதை நாம் காணலாம். பண்டைத் தமிழரின் இலக்கிய வாரிசாகத் தம்மை இளங்கோ கொண்டார் என்று கூறல் மிகையாகாது. இளங்கோவுக்குத் தமிழ்நாடே தமிழாக இருந்தது. தமிழ்நாட்டு மன்னர்களைப் பிறர் இகழ்ந்தபோது,

‘வாய்வா ளாமையின் வண்டமிழ் இகழ்ந்த
காய்வேற்றடக்கைக் கனகனும்விசயனும்’
என்று தமிழை இகழ்ந்ததாகக் கூறியுள்ளார். தமிழ் நாட்டு ஆட்சியின் ஆற்றல்

தமிழ் ஆற்றல் என்றே அவராற் குறிக்கப் பட்டுள்ளது.

‘... .. தென்றமிழ் ஆற்றல்
அறியாது மலைந்த ஆரிய மன்னரை’

இவ்வாறு தமது தமிழுணர்வைப் புலப் படுத்தும் இளங்கோ தமிழரின் இலக்கிய பாரம்பரியத்தைக் காப்பாற்றும் முயற்சியிலும் ஈடுபட்டார்.

இளங்கோவடிகளின்முன் வலிமையான இலக்கிய பாரம்பரியம் ஒன்று நின்றது. பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ந்துவந்த இவ்விலக்கிய பாரம்பரியத்திலே அகப்பொருள் இன்றியமையாத ஓரிடத்தினைப் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. தமிழ்ப் புலவர் அளித்த இலக்கியங்களை நோக்கின் இவ்வுண்மை புலனாகும். பண்டைத் தமிழிலக்கிய நூற்றொகுதிகளாகத் திகழும் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றுள்ளே அகப்பொருள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. எட்டுத்தொகையுள் அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை ஆகியன அகத்திணையை மட்டுமே பொருளாக உடையன. பரிபாடலிலும் அகப்பொருள் அமைதியுடைய பாடல்கள் சில காணப்படுகின்றன. புறநானூற்றில் அகப்பொருள் அமைதியுடைய பாடல்கள் இல்லாமலில்லை. பத்துப்பாட்டினுள் குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப் பாலை, நெடுநல்வாடை ஆகியன அகப்பொருளைத் தம்மகத்தே உடையவை. இவையெழுந்த காலத்தையடுத்துத் தோன்றியனவாகக் கருதப்படும் பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களிலே அறவுரையும் அறிவுரையும் பெறும் முக்கியத்துவம் அகப்பொருள் பெறவில்லையெனினும் அகப்பொருள் விலக்கப்படவில்லை. ஐந்திணையம்பது, ஐந்திணை யெழுபது, திணை மொழி யைம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, கார் நாற்பது, கைந்நிலை ஆகியன அகப்பொருளை மட்டுமே பொருளாகவுடையன. திருக்குறளும் காமத்துப்பாலில் அகப்பொருளைச் சிறப்பிக்கின்றது. நாலடியாரிலுள்ள ‘கற்புடை மகளிர்’ எனும் அதிகாரத்திலுள்ள சில வெண்பாக்களும் (7-10) ‘காமம் நுதலியல்’ எனும் அதிகாரத்தி

லுள்ள வெண்பாக்களும் அகப்பொருட்பாடல்களேயாம். இவ்வாறு அகப்பொருள் முக்கியத்துவம் பெற்ற இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைச் சமணத் துறவியான இளங்கோவடிகள் விலக்க முற்படவில்லை. தம் நிலத்திற்குரிய இலக்கிய பாரம்பரியத்துடன் இணைப்பை விழைந்தனர் எனலாம். தமிழ் உணர்வுமிக்க இளங்கோ துறவியாக மட்டுமே தன்னைக் கொள்ளாமல் தமிழ்ப் புலவராகவும் தம்மைக் கருதினர். இக்கருத்தினால் நாம் பெற்ற நெஞ்சையள்ளும் பிரிவே கானல்வரிபாகும்.

கண்ணகியின் மணமோ மாதவியின் இணைப்போ இளங்கோவடிகளுக்குத் தமிழர் போற்றிய களவு ஒழுக்கத்தைப் புகுத்த இடமளிக்கவில்லை. எனவே, கானல்வரி எனும் ஒரு பிரிவை ஏற்படுத்தி அங்கு கோவலனையும் மாதவியையும் அகப்பொருட் பாடல்களை யாழிசைத்துப் பாடவைக்கின்றார். பிற்காலத்திற் கம்பரும் சேக் கிழாரும் இவ்வாறே களவு ஒழுக்கத்தைப் புகுத்தச் சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இளங்கோவின் கானல் வரியின் சிறப்பை உணர்ந்த திருத்தக்கதேவர் சீவகனையும் காந்தருவதத்தையையும் யாழிசைத்து அகப்பாடல்கள் பாடவைக்கிறார். “கானல்வரிப் பாட்டைக் கேட்கும் போதெல்லாம் சங்க இலக்கிய மரபிற் பாடுந் தமிழர் குரலேயே கேட்சிறும்” என்று தமிழ் அறிஞர் கூறுவர். அகப்பொருளைக் கானல்வரியிலே போற்றிய ஆசிரியர் முதற் பொருளை வேறு இரு இடங்களிற் கூறுகின்றார், நானிலத்தை நீர்ப்படைக் காதையிலும் (217 - 250) அறுவகைப் பொழுதை ஊர்காண் காதையிலும் (96 - 124) கூறுவதை நோக்கும்போது இளங்கோ பண்டைய இலக்கிய மரபைப் பேணுவதை விரும்பினார் என்பது தெளிவாகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்தின் வஞ்சிக் காண்டம் புறத்திணைக்குரிய பல செய்திகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது. இளங்கோ செங்குட்டுவன் கூற்றாகத் தொல்காப்பியம் பன்னிருபடலம் ஆகியவற்றில் வரும் வஞ்சித்திணை, காஞ்சித்திணை ஆகியவற்றில்

நிற்குரிய சில துறைகளைக் காட்சிக் காதையிற் கூறுகிறார். கால்கோட் காதையிற் செங்குட்டுவனுடைய வடநாட்டுப் போர்பற்றிக் கூறுமிடத்துக் களவழி, களவேள்வி, முன்றேர்க்குரவை, பின்னேர்க்குரவை முதலியனவற்றை இளங்கோ கூறுகிறார். இவ்விடங்களை நோக்கும்போது இலக்கணச் செய்திகளைப் பேணுவதையே ஆசிரியர் கருத்தாகக் கொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவாகும். பன்னிருபடலத்தைச் சில இடங்களிற் தழுவித் தொல்காப்பியத்திற்கு முரணாகப் புறச்செய்திகளைக் கூறியுள்ளார். புறத்தினை இலக்கணத்திற்கு ஏற்ப ஒரு போரினை இலக்கியமாக விளக்க இளங்கோ

முற்பட்டுள்ளமையும் வஞ்சிக்காண்டத்தின் மூலம் தெளிவாகின்றது.

மேற்கூறியனவற்றை நோக்குமிடத்து இளங்கோ பண்டைத் தமிழரின் அகம், புறம் ஆகிய இருவகை இலக்கிய நெறிகளையும் பேண முற்பட்டமை தெளிவாகும். தமிழரின் பண்பாட்டுடன் அவர்தம் இலக்கிய பாரம்பரியத்தையும் போற்றுவதை இளங்கோ தலையாய நோக்காகக் கொண்டிருந்தார் என்ற கூற்று வலியுடைத்து என்பது மேற்கூறிய காரணங்களினாலே தெளிவாகும்.

அன்னை தந்த அன்னம்

திருமதி இராஜேஸ்வரி ஜெகானந்தகுரு, B. A.
(பழைய மாணவி), ஆசிரியை, சிதம்பராக் கல்லூரி,

வயிற்றுப் பசிக்கு அன்னம் ஊட்டினள் வீட்டிலிருக்கும் எம் அன்னை. அறிவுப் பசிக்கு அறிவன்னம் ஊட்டினள் எங்கள் இந்துமகளிர் கல்லூரி அன்னை. அன்று நாம் இளஞ் சிறார்கள். பாரதியார் வாக்கிற்கிணங்க ஆண்களோடு பெண்களும் சரிநிகர் சமமானமாக யாழ் இந்துக் கல்லூரியாம் எங்கள் தந்தையின் அரவணைப்பிலே கல்வி பயின்றோம். அங்குள்ள மாடிக் கட்டிடங்களிலே துள்ளி ஏறுவோம்; கிள்ளி விளையாடுவோம்; பள்ளியிலே துள்ளுதல் பாலருக்குச் சகஜமன்றோ!

ஒருநாள், தந்தையின் அரவணைப்பிலே யிருந்த நாம் இனிமேற் தாயின் மடியிற் கல்வி பயில வேண்டுமாம் — என்றொரு சொல் செவிகளுக் கெட்டியது. அன்னை என்ற சொல்லே அமுதமடா! பாலாட்டிச் சோறாட்டிய கையால் எமக்கு அறிவையும் ஊட்டப் போகின்றாளே; தென்றற் காற்றை வீச வைத்து, தூங்கவைத்து, எம்மைச் சீராட்டிப் பாராட்டிய வாயால் அகரம் சொல்லித் தரப்போகிறாளே

அன்னை! எண்ண அலைகள் பாய்ந்தன — மகிழ்ச்சி அலைகளுடன் மோதின, முடிபு? அன்னையைக் கண்டோம்; ஆறுதல் கொண்டோம்: தாயின் மடியிற் பாடம் கேட்கவும் தயக்கமா? என்ன?

அன்னை எங்கே? அதிக தூரத்திலில்லை. தந்தையின் அருகேதான். சில நாட்கள் அங்கு கல்வி பயின்றோம்: இடவசதி போதவில்லை. அன்னை எம்மை அழைத்து வந்தாள் நடுத்தோட்டத்திற்கு. பெண்மைக் கேற்ற இடந்தான். பரந்த நிலப்பரப்பு, விரிந்த நிழல்தரும் விருட்சங்கள், வீசும் இளம் தென்றல், நகர சந்தடிக்கப்பாற்பட்ட அமைதியான சூழ்நிலை. பெண்மையின் இருப்பிடமே இதுதானே; தோற்றத்தில் எமது கல்லூரி படாடோபமாக இல்லாவிட்டாலும் அறிவிலே நிறைந்திருந்தது. கட்டடங்கள் உயராவிட்டாலும் கல்வியின் தரம் உயர்ந்திருந்தது. பக்கத்திலே சுவர்களில்லை, தரையிற் சிமிந்தியில்லை, கூரையிலே ஓடுகள் இல்லை. ஆனால் தட்டிகளோ, மண்தரையோ, ஓலைகளோ

நம் கல்வித் தரத்தைச் சிறிதேனும் குறைக்கவில்லை. பட்டாம் பூச்சிகளாக, வண்ணப் பூச் செண்டுகளாக, சலசலக்கும் நீர் வீழ்ச்சிகளாக, கலகலக்கும் மாணிக்கக் கற்களாக, நாம் பாடினோம், ஆடினோம், படித்தோம், ஓவியத் தீட்டினோம், வண்ணக் கலைகள் கற்றோம், வகைவகையாய் ஆடைகள் தைத்தோம். அறுசுவையுண்டி ஆக்கப் பயின்றோம், நாடகம் நடத்தோம், பாடங்கள் படித்தோம், பெரியோரைப் பேணக் கற்றோம்: சிறியோரைக் காக்கக் கற்றோம். பெண்மைக்கு அணிகலன் பொறுமை — சொல்லித் தந்தாள் அன்னை. ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும்: அதையே உணவாக ஊட்டினாள் நம் தாயாம் இந்து மகளிர் கல்லூரி.

“மங்கையாய்ப் பிறந்திடவே — நல்ல மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா.”

என்று பாடினர் நமது முன்னோர். நம் அன்னை மடியிற் கல்வி பயில நாம் என்ன தவஞ் செய்தோமோ?

காலம் மாறியது; கை கொட்டிச் சிரித்து மகிழும் சிறுமிகளல்ல நாம்: இப்போது நாம் பருவ மங்கையர்; பொறுப்புணர்ந்தவர்கள்; கல்வியே கண் என்று கோஷமிடுபவர்கள்; நம்மில் மாத்திரம் மாறுதல்கள் ஏற்படவில்லை; நமது கல்லூரியிலும் எத்தனையோ மாறுதல்கள். பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழக்கமன்றோ!! தட்டிகளின் இடத்தைச் சுவர்கள் நிரப்பின; தரையிற் சிமிந்தி இடம் பெற்றது; சுற்றிவர மதில்கள், ஆய்வுகூடங்கள்; உயர்தர வகுப்புக்கள், திறந்த வெளியரங்கம், மாணவிகளுக்கான விடுதி, விளையாட்டு மைதானம், எத்தனையோ! எத்தனையோ!! யாழ்நகரிலேயே எங்கள் அன்னைக்கு ஓர் தனி இடம், தனி மதிப்பு. இந்து மகளிருக்கென ஓர் இடமல்லவா? எங்கள் கல்லூரியிலே சைவம் தழைத்தது; ஒழுக்கம் ஓங்கியது; பண்பு பரிமளித்தது; கல்வி கவிற்பெற்றது, ‘ஆலயந் தொழுவது சாலவும் நன்று’,

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறி நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்” [வன்

என்னும் மொழிகளுக்கேற்ப எங்கள் கல்லூரிக்கு ஓர் ஆலயம். அது விநாயகர் ஆலயம். பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும் இவை நான்கினையும் பெற்றுக்கொண்டு சங்கத் தமிழ் முன்றையும் ஓளவைக்கருளிய அண்ணல்; தம்பிக்காக யானைவடிவெடுத்த மூத்த பிரான். அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கிச் சிந்தை மகிழப்பெற்றவர் நாம்,

காலம் பொறுத்திருக்காது கரைபுரண்டோடும். அதுபோல் நாமும் ஒவ்வொரு வகுப்பையும் ஒவ்வொரு படியாகத் தாண்டினோம். கடைசிப் படியையுந் தாண்டி அன்னையை நிமிர்ந்து நோக்கியபோது, அயல்நாடு சென்று உயர்கல்வி கற்றுவா என்று ஆசைவதித்து அனுப்பினள் அன்னை. அன்னையே உன்னையும் பிரிவதா என்று அலறியது நெஞ்சம். புக்ககம் புதம்போது பிறந்த கத்தை விட்டுப் பெண் பிரிவதில்லையா? இரைதேடத் தாய்ப்பறவை சேயைப் பிரிவதில்லையா? மனிதனின் வயிற்றுப் பசி தீர்க்கக் கன்றை விட்டுப் பசு பிரிவதில்லையா? ஆற்றை நிரப்ப மலையருவி மலையைப் பிரிவதில்லையா? அழகைத்தர முத்து, சீப்பியைப் பிரிவதில்லையா? மழையைப் பொழிய மேகம் வாளைப் பிரிவதில்லையா? அதே போற்றான் இதுவும். அன்னை தந்த ஆசையோடு சென்ற எமக்கு வெற்றி கிடைத்தது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? படித்தோம்! பட்டம் பெற்றோம்!! பெற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் ஆசிரியர்க்கும் கல்லூரிக்கும் பெருமையையும் பெருமகிழ்ச்சியையும் தேடித் தந்தோம்.

இடையிலே நமக்குக் கல்வியறிவுட்டிய ஆசிரியப் பெருந்தகைகளைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள். எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனல்லவா? அத்தகைய தெய்வங்களைப்பற்றி இங்கு கூறுவிடின் நான் கற்ற கல்வியின் பயன்தானென்ன? நான் கண்ட கல்லூரித் தலைவிகள் பலர். ஆம்! ஒரே கல்லூரியிலேயே சிறிது காலத்துட்பல தலைவிகள் கடமையாற்றிச் சென்றனர். முதலாமவர் செல்வி காயத்திரி. சுறுசுறுப்பும் உற்சாகமும் கொண்டவர், சிட்டுக்குருவிபோல் அங்குமிங்கும் திரியும்போது

நாம் அவர் பார்வையிற் சிக்காமல் தப்பி விடுவோம். “உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும்” என்ற உண்மையை இவரிற் கண்டோம். உருவத்தாற் சிறியவரேனும், செயலாற் பெரியவர் இவர். அடுத்தவர் திருமதி சிற்றம்பலம். அடக்கமும் அமைதியும் கொண்டவர். தமது அடக்கத் தாலே நம்மையெல்லாம் கட்டியாண்டவர். மூன்றாவதாக வந்தவர் ஒரு ஆங்கில நங்கை திருமதி மொற்றுவாணி. மேல்நாட்டிற் பிறந்தவரானாலும் எமது பண்பாடுகளை அலட்சியம் செய்யாது எம்மோடு ஒன்றி வாழ்ந்தவர். எம்மைப்போல் உடையணி வார். எம்மைச் சேய்களாகப் போற்றி ஆதரித்தவர். அடுத்தவர் பாரதம் தந்த மேதை திருமதி சரோஜினி ராவ். பொலிவான தோற்றம்; நடையிலோர் மிடுக்கு. கண்டிப்பு; இடுப்பிலே சாவிக்கொத்து; பேச்சு வன்மை. மேடையிற் பேசினால் பேச்சு யாவரையுமே கவரும், பாடசாலைக்காக அரும் பணிகள் புரிந்தவர். தாய்நாட்டிலிருந்து வந்தவர் சேய்நாட்டிற் காகப் பணிபுரிவதில் வியப்பில்லையன்றோ! அடுத்தது, தற்போதைய கல்லூரி அதிபர் திருமதி விமலா ஆறுமுகம். ஆசிரியையாகப் பணியேற்றவர். தற்போது கல்லூரி அதிபராகக் கடமையாற்றுகிறார். அன்பும் பண்பும் கொண்டவர். சலசலக்காது நிதானமாக ஓடும் ஆற்றைப்போன்றவர்; நிறைகுடம் தரும்பாதன்றோ!

நமது ஆசிரியைகள் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு மணி எனலாம். நமக்குக் கல்விகற்றுத் தந்தவர்கள் முதலிற் கல்வியைப்பற்றிக் கற்றுத் தந்தார்கள்.

“கண்ணுடையோர் என்போர் கற்றோர்
—முகத்திரண்டு
புண்ணுடையார் கல்லா தவர்.”

என்ற வள்ளுவர் வாக்கைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தார்கள். ஊனக்கண்ணிலும் ஞானக்கண்ணே சிறந்தது. ஊனக்கண்ணின் காட்சிக்கு ஓர் எல்லையுண்டு, ஆனால்

அத்தகையதன்று ஞானக்கண். அது நிகழ்கால, இறந்தகால, எதிர்காலக் காட்சிகளையும் காணும் சக்திவாய்ந்தது. முன்னையதைப்போற் பின்னையது மூப்பாலோ, நோயாலோ பாதிக்கப்படாதது. மேலும் ஊனக்கண்ணின் ஒளி உபயோகிக்க மங்கித் கொண்டே போகும். ஆனால் ஞானக்கண்ணின் அறிவொளியோ உபயோகிக்க வளருந்தன்மை வாய்ந்தது என்றெல்லாம் அறியத்தந்தார்கள் என் ஆசிரியப் பெருந்தகைகள்.

செல்வத்திலும் கல்வியே சிறந்தது

“பென்னணியும் வேந்தர் புனையாப் பெருங்கல்வி, மன்னும் அறிஞரைத்தாம் மற்றெவ்வார்—மின்னுமணி, பூணும் பிறவுறுப்புப் பொன்னே அதுபுனையாக் காணுங்கண் ஒக்குமோ கான்”.

ஆபரணங்க ளணியப்பெற்ற கை, காது போன்ற உறுப்புக்களிலும், ஆபரணமேதும் அணியப்பெறாத கண் சிறந்ததன்றோ! அதுபோல நிதிபடைத்த வேந்தரிலும் மதிபடைத்த புலவர்கள் மேலானோர் — என்றெல்லாம் கல்லியின் பெருமையை, உண்மையை அறியத்தந்தார்கள். கல்வியை மாத்திரம் அவர்கள் போதிக்கவில்லை. கல்வியோடு கற்றபடி நடக்கவும் காட்டித் தந்தார்கள். தேனோடு கலந்த மருந்துபோல் அவர்கள் அன்போடு கண்டிப்பையும் கலந்தாட்டி வாழ்க்கை எத்தகையது, அதை எவ்வாறு நோக்கவேண்டும், எவ்வாறு வாழவேண்டும் என்றெல்லாம் நமக்குப் புரியுமாறு எடுத்துக் காட்டினார்கள். இன்றைய எனது நல்வாழ்விற்கு வழிகாட்டியவர்கள் அன்றைய இவ்வாசிரியப் பெருந்தகைகள் என்றால் அதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை!!

“Men May Come and Men May go
But I Go on for ever”.

என்றபடி நமது கல்லூரியிற் கல்வி பயில மாணவிகள் வருவார்கள். கற்றுத் தேறிச் செல்வார்கள். அரும்பு - மொட்டு, மலர்

பிஞ்சு, காய் - கனி, இந்தவிதமாக மாணவி
களைப் பண்படுத்தும் இக் கல்லூரி என்றும்
இளமையோடு, கதைகள் சொல்லவும்,
கவிதை எழுதவும், தத்துவத்தைப் போ
திக்கவும், மதத்தை வளர்க்கவும், பண்ணை
டிசை பாடவும், கட்டுரை ஆக்கவும், காவி
யம் அமைக்கவும், சித்திரம் தீட்டவும்,
சமுதாயத்தைத்

தயாரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது,

வளர்க இவள் பணி! வாழ்க நம் அன்னை!!

இந்துமதப் புகழ் எங்கும் விளங்கிட

இசைத்திடுங் கல்லூரி — உயர்

சிந்தை வளம்பெற மெய்ப்பொரு ளறிவைச்

சேர்த்திடுங் கல்லூரி — வளர்

செந்தமிழ் ஆங்கில வடமொழி யறிவைச்

சுரந்திடுங் கல்லூரி — உனை

வந்தனை செய்து பைந்தமிழ் மாலை

வாழ்த்தொடு சூடோமோ? — உனை

வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம்

என்று வணங்கேமோ,

நா ம் யா ர் ?

எங்கிருந்து வந்தோம்? எங்கே போகிறோம் ?

[ஆரெயர் க. வை. ஆத்மநாத சர்மா]

மனிதராகப் பிறந்து, விரகு அறிந்த
ஒவ்வொருவரும், தம்மைத் தாமே வினவி,
விடைகாணவேண்டிய வினாக்கள் இவை.
விடுக்கப்பட்டிருக்கும் வினாக்கள் மிக இலகு
வானவைபோல இருக்கின்றன. ஆனால்,
அவற்றிற்கு விடைகாணுதல் அவ்வளவு
இலகுவானது அல்ல. ஏன்? “நாம் யார்?”
என்று எமக்குத் தெரியாதா? இன்ன ஊரி
லுள்ள இன்னொருக்கு மகன் என்றோ, மகள்
என்றோ சொல்லிவிடலாமே. மற்றை இரு
வினாக்களுக்கும் விடையாக, நாம் எங்
கிருந்தோ வரவும் இல்லை, எங்கேயோ
போகவும் இல்லை. இங்கேயே எப்பொழு
தும் (ஆ! அதுதான் இல்லை) இருக்கிறோம்,
என்று சொல்ல முடியுமா? சிந்திக்க
வேண்டும்.

முதலாம் வினாவுக்குக் கூறிய விடை
யும் பூரணமானது அல்ல. பிறந்தன இறக்
கும், இறந்தனபிறக்கும், இப்பிறவியில்நாம்
பிறப்பதற்குக் காரணராயிருந்த பெற்றோ
ரிடத்தே பிள்ளையாகப் பிறப்பதற்கு முன்
நாம்யார்? இறந்தபின் நாம்யார்? அவை
தாம் நாம் அறிய முடியாமல் இருக்கின்
றன. அவற்றிற்குரிய விடைகள் பரம இர
கசியமாக மறைக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த
மறைப்புத்தான் மனித இயல்பு. அது நீக்
கப்பட்டுவிட்டால் நாம் மனித இனம் என்
பது மாறித் தெய்வமாகிவிடலாம். இதே
கருத்தைக் கொண்டுதான் இக்காலப்

புதிய படப்பாட்டு ஒன்றில், “மனிதன்
என்பவன் தெய்வம் ஆகலாம்” என்ற
தொடக்கத்தை அமைத்திருக்கிறார்களோ
என்பது தெரியவில்லை.

“நாம் யார்?” என்பதற்குரிய சரியான
விடை காண்பதற்கு அறிவுசான்ற பெரி
யோர் கூறியவற்றைச் சிறிது உற்றுநோக்கு
வோம்.

“நான் ஆர்? என் உள்ளம் ஆர்? நூனங்
கள் ஆர்? என்னை யார் அறிவார்?
வானோர் பிரான் என்னை ஆண்டிலனேல்”
எனத் திருக்கோத்தும்பி என்னுந் திருவாச
கத்திலும்,

“நான் ஆர்? அடியனைவான் ஒரு நாய்க்
குத் தவிசிடீடு”

என உயிருண்ணிப்பத்து என்னுந் திருவாச
கத்திலும் மணிவாசகப்பெருமான் கூறி
யருளுகிறார்.

மேலும்,

“காரிட்ட ஆணவக் கருவறையில் அறி
வற்ற கண்ணிலாக் குழுவியைப்போல், கட்
டுண்(டு) இருந்த எமை வெளியில் விட்(டு)
அல்லலாங்காப்பிட்(டு)அதற்(கு)இசைந்த;
பேரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழும் பொய்
யுடல் பெலக்கவினை அமுதம் ஊட்டிப்,
பெரியபுவ னத்திடைப் போக்குவர(வு) உறு

கின்றபெரியவினையாட்டு அமைத்திட்டம்; ஏரிட்ட தன்சுருதி மொழிதப்பில் நமனை விட்டு இடருற உறுக்கி இடர் தீர்த்து, இரவுபகல் இல்லாத பேரின்ப விட்டினில் இசைந்து துயில் கொண்டின் என்று; சிரிட்ட உலகன்னை வடிவான எந்தையே சித்தாந்த முத்தி முதலே, சிரகிரி விளங்க வரு தட்சிணை மூர்த்தியே சின்மயா னந்த குருவே” என்றும்,

“தந்தைதாய் தமர்தாரம் மகவு) என்னும் இவையெலாம் சந்தையிற் கூட்டம் இதிலே சந்தேகமில்லை.....” என்றும்,

தாயுமானசுவாமிகள் கூறியருளியிருக்கிறார். இவை ஈண்டு நாம் விடுத்த மூன்று வினாக்களுக்கும் தகுந்த விடைகளைத் தருகின்றன.

பிறவிக்குருடாய் அறிவேயில்லாத ஒரு குழந்தையைப்போல, “நான் எனது” என்ற இறுமாப்போடு கூடிய ஆணவமாகிய இருளிலே கிடந்த ஆன்மாவாகிய எம்மை உலகமாகிய வெளியிலே சுற்றி வரும்வண்ணம் அமைத்தான் இறைவன், அதுதான் நாம் இருந்துவந்த இடமாம்.

இந்த ஆன்மாவாகிய குழந்தையை உலக அன்னை வடிவான எமது பரமபிதா சும்மா விடவில்லை. இதன் கையிலே ஒரு காப்பை (காவலை) யும் கட்டிவிட்டிருக்கிறார். அது வெறுங் காப்பு அல்ல. அல்லல் - துன்பம், எனப்படும் காப்பு, இக் குழந்தையாகிய ஆன்மா ஆண்டவனாகிய பெற்றோரை மறந்து எவற்றையாவது எல்லைமீறி அனுபவிக்கத் தன்னிச்சைப்படி விரும்பிவிட்டாலோ நோய் என்ற காவற் காரன் வந்து பிடித்துக்கொள்ளுகிறான், அப்போது ஆன்மாவாகிய நாம், “எம் பிரானே! இத்துன்பத்தினின்றும் எம்மைக் காத்தருள்க” என வேண்டதல் செய்கிறோம். எத்தனையோபேரிடம் உண்பதற்குப் போதிய நெல்லரிசி உணவு இருக்கிறது. ஆனாலும், என்ன செய்யலாம்? வைத்தியர் சொல்லிவிட்டார்: “உனக்கு நீர்இழிவுநோய் இருக்கிறது; அரிசிச்சோறு சாப்பிட்டாதே” என்று. கண்ணூரப் பார்த்துக்கொண்டு, அரிசிஉணவைக் கைவிட்டு, வரகரிசி, குரக்கன், கேர்துமை என்பவற்றைத் தேடித் தேடி உண்கிறோம். அப்போதாவது நினைக்கிறோமா? எத்தனை ஏழைகள் உண்ண உணவின்றி வருந்துகிறார்களே! எமக்குப் பயன்படாது எம்மிடமிருக்கும்

நெல்லரிசி உணவை அவர்கள் உண்பதற்குக் கொடுக்கலாமே என்று, அதுதான் இல்லை,

“இன்றைக் கிருப்பாரை நாளைக் கிருப்பர் எண்ணவோ திடமில்லையே” [என்று

என்றவாறு, நீர்க்குமிழிபோல விரைவிற்பாழாய்ப் போகும், பொய்யான இவ்வுடலுக்கு என்ன பெயர் தெரியுமா? - மெய். பொய்யான இவ்வுடலை வளர்ப்பதற்கு வான் அமுதமாகிய மழையைப் பெய்வித்து விளைவைத் தந்தருளுகிறான் இறைவன். அதுமாத்திரமா? உடல் எடுக்கும் ஆன்மாவை இப்புணத்திலே ஒருவருக்குப் பிள்ளையாகப் போய்ப் பிறக்கவும், மீள அங்கிருந்து வரவும் தொழிற்படுத்துகிறான். அதற்குக் காரணம் யாது? ஒரு காரணமும் இல்லை. அது இறைவன் திருவினையாட்டு. அது பெரிய வினையாட்டு. அதுமாத்திரமா? சுருதிமொழி தப்பி ஆன்மா நடக்கத் தலைப்பட்டால் தருமராஜனாகிய யமனை ஏவி அச்சுற உறுக்கித் தீவினைகளை அனுபவித்துத் தீர்க்க அருளுகிறார்.

பரிபக்குவ நிலையை அடைந்த நாம் போகவேண்டிய இடத்தையும் எம்பிரான் எமக்கு அருளுகிறார். அதுதான் இரவுபகல் இல்லாது எக்காலமும் ஒரேசோதியமமான இறைவன் திருவடியிணையாகிய பேரின்ப வீடு. அதனையே அப்பர்சுவாமிகள் - திருவங்கமாலையில்,

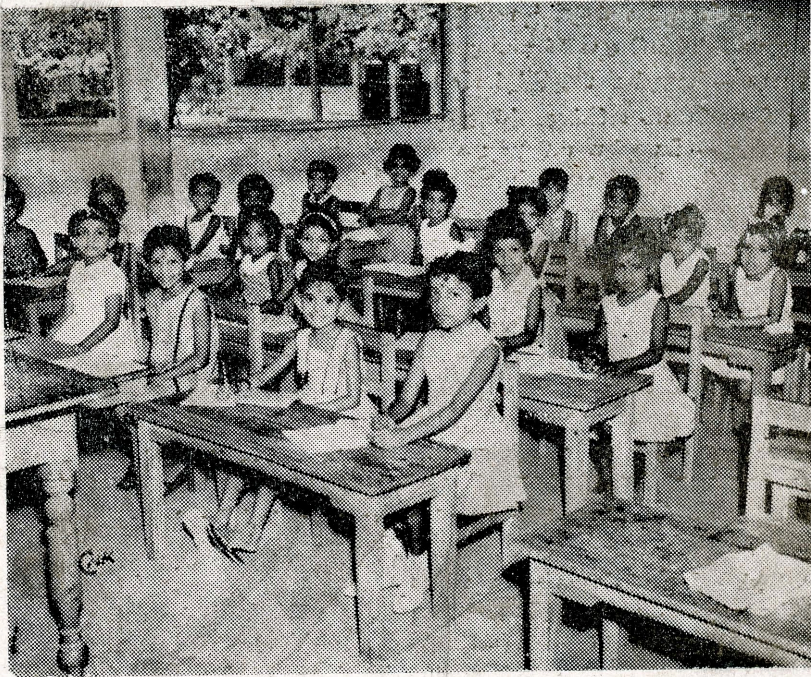
“இறுமாந் திருப்பன் கொலோ ஈசன் பல்கணத் தெண்ணப் பட்டுச் சிறுமா நேந்திதன் சேவடிக் கீழ்நின்றங் கிறுமாந் திருப்பன் கொலோ”

என அருளுகின்றார், எனவே,

“ஸர்வம் வியர்த்தம் மரணம் சித்தம் தஸ்மாத் சாம்பம் பஜபஜ நித்யம்”;

“எல்லாம் வீணே, இறப்பது உறுதியால் எல்லாம் சிவனே நினைமின் என்றுமே”;

உலகிலே நாம் செய்யும் செயல் எல்லாம் வீண் செயல்கள். எமக்கு மரணம் வருவதோ நிச்சயம். அதனால், பற்றில்லாத நிலையில் நின்று, எப்போதும் உபையோடு கூடிய இறைவனை நினைத்து வணங்குவோமாக.

On the first rung of the ladder.

The School Choir

அடியார் பக்தித் திறன்

சமய குரவர் நால்வரும் மற்றும் பல அடியார்களும் பாடிய திருமுறைகளே இன்று சைவ சமயத்தில் முதலிடம் வகிக்கின்றன. இந்நான்கு சமய குரவருள் பக்திவராக்கிய மும், தளர்வுரு மனமும் கொண்டு இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் ஆவார். இவர் இறைவனை ஆண்ட வனாகவும் தன்னை அடியவனாகவும் பாவித்து வணங்கித் தாசனாகப் பணிவிடை செய்தார். இவ்வாறு இறைவனுக்குத் தொண்டுபுரியும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்கும் ஓர் அடியவர் இருந்தார்.

அந்த அடியவர் திங்களுரிலே அவதரித்தார்! இவர் பெயர் அப்பூதியடிகள். காண்டலின்றியும் பெரியோர்களது குணங்களைக் கேட்டதும் அவர்களிடம் அன்புபூண்டு ஒழுகுதல் சிறந்த குணமுடைமையாகும். இதனைப் போலவே அப்பூதியடிகளும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைக் காணாமலேயே அந்நிடம் அன்புபூண்டார். இதனால் அப்பூதியடிகள் தம் வீட்டிலுள்ள பிள்ளைகளுக்கும் மற்றும் உடைமைகளாகிய மாடு, எருமை, முதலியவற்றிற்கும் திருநாவுக்கரசரின் திருப்பெயரை இட்டழைத்தார். தாம் விரும்பும் பெரியோர்களின் பெயரையிட்டு வழங்குதல் அவர்களை வணங்கும் முறைகளுள் ஒன்று. இத்துடனும் நின்று விடாமல் தண்ணீர்ப்பந்தல், மடம், சோலை, முதலியவற்றை அமைத்துத் திருநாவுக்கரசர் என்னும் பெயரையிட்டார். பொதுவாக அளவில்லாத மக்கள் எப்பொழுதும் செல்லும் வழிக்கரையில் வேனில்வெப்பத்தை அகற்றுவதற் குளிர்ச்சி உடையதாய் நிழல் தருவதாய் ஏதாவது அமைக்கப்படவேண்டும். இதுபோலவே அப்பூதியடிகளும் தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைத்தது ஏனைய உலகத்தோர் பார்த்துப் பின்பற்றத்தக்க இலக்கணமாய்மைத்தது. இதனை,

‘அளவில் சனம் செலவொழியா,
வழிக்கரையில் அருளுடையார்

உளமனைய தண்ணளித் தாயுறு,
வேனில் பரிவகற்றி
குளம்நிறைந்த நீர்த்தடம்போல்,
குளிர்நூங்கும் பரப்பினதாய்.”

என்னும் பாட்டின் அடிகள்மூலம் அப்பூதியடிகள் எவ்வாறு தண்ணீர்ப்பந்தர் அமைத்தார் என்பதை நாம் அறியமுடிகின்றது. இத்தனை செயல்கள் செய்ததற்குமிடையில் அப்பூதியடிகள் ஒருமுறையாவது திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைக் காணவில்லை. இதனையே “காண்டகு காதல்” எனக் கூறுவர். இதிலிருந்து திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின்மீது அப்பூதியடிகள் கொண்டபக்தி எவ்வளவு என்பதை நாம் உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

இவ்வாறு அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைக் காணாமலே அன்புபூண்டு இருக்குப்போது ஒருநாள் நாவுக்கரசர் அவ்வழியால் வந்தார். அருதிலுள்ள தண்ணீர்ப்பந்தரிற் தம்பெயர் எழுதியிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்று அருகில்நின்றவரை விசாரித்து அவர் மனையின்முன் சென்றார். பெரியோரைத் தியானப்பொருளாகக் கொண்டு பலநாள் வழிபட்டழைத்துவந்தால் ஒருநாள் அவர்கள் அத்தவம் கூட்டிவைக்கத் தாமாகவே வந்து சேர்வார்கள் என்பது, அப்பூதியடிகளின் வாசலில் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் வந்ததினின்றும் நாம் அறியமுடிகின்றது. இதுவும் இறைவன் திருவருளேயாகும். இவ்வாறு அப்பூதியடிகளின் பக்திக்கு இறைவனின் திருவருளும் ஒருங்கு சேர்ந்ததாயிருந்தால் அவரின் பக்திவலிமைக்கு ஒப்பாக வேறு எதைக் கூறமுடியும்? இவ்வாறுசென்ற நாவுக்கரசரை அப்பூதியடிகள் வீட்டினுள் இருந்து இறைவனின் அடியார் ஒருவர் வந்திருப்பதாகவே கேள்வியுற்றார். உடனே வெளியில்வந்து அடியாரைக் கண்டதும் அவரையாரென்றும் வினவாமல் நாவுக்கரசரைத் தாம் வணங்க நாவுக்கரசரும் அவரை முந்திக்கொண்டு வணங்கினார். பின்பு அவரைநோக்கி, “அடிகளே

என்மனையிலே நீங்கள் வந்தது என்பாக்கியமே! என்றார். அப்போது திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், “நீர் வைத்திருக்கும் தண்ணீர்ப்பந்தரில் உமதுபெயரை எழுதாமல் வேறு ஒரு பெயரை எழுதவேண்டிய காரணம் யாது?” என்று கேட்டார். தான் குலதெய்வமாக மதித்து வணங்கும் நாவுக்கரசர் என்னும் பெயரை வேறு ஒரு பெயர் என்று கேட்டவுடன் வெகுண்டு எழுந்தார் அப்பூதியடிகள். சிவனடியாரை வேறு ஒருவர் என்று கூறுதல் அடிமைத்திறத்தை நினைத்தலாகும். இது சிவநிந்தனை. அதனை யாரேனும் தம்முன் செப்பக் கேட்பின் சிவனிடம் அப்பு கொண்டோர் பொறுக்கலாற்றாது சினம் கொள்வார்கள். தண்டமும் இயற்றுவார்.

நந்தநாயனார் சிவநிந்தனை செய்வோரது நாவை அரிந்தனர். இச்சினம் சிவபுண்ணியமாகக் கருதப்படும். பறைகள் நிந்தனை, சைவநிந்தனை, பொருமனமும் என்ற வரம் கேட்டுப் பெற்றார் நந்தபெருமான். இவ்வாறு திருநாவுக்கரசர் அடியார் வேடத்துடன் ஐயல்லா திருப்பின் இயன்ற தண்டமும் செய்திருப்பார். இதிலிருந்து அப்பூதியடிகள் அடியார் மேற்கொண்ட அன்பையும் இறைவனின் சிவசின்னங்களுக்குக் கொடுத்த மதிப்பையும் பார்க்கும்போது இவர் எவ்வளவு அடியார் பக்தியுடையவர் என்பது புலனாகின்றது.

இவ்வாறு அப்பூதியடிகள் தமது சிந்தை நிலையழியினும் அடியவரிடத்தில் தாம் நடக்கும் முறை திரியாது, “நன்று அருளிச் செய்தலீர்” என்று கூறினர். அப்பூதியடிகள் களவு, பொய், கோபம் முதலிய குற்றங்கள் இல்லாதவராக இருந்தபடியால் வந்த கோபம் உடனே மறைந்தது இதைக்கேட்ட அப்பர் தன்னை அறிமுகம் செய்ததும் அப்பூதியடிகளின் மகிழ்ச்சிக்கோர் அளவேயில்லை. என்னசெய்வதென்று அறியாமல் மனைவி சுற்றத்தாரை அழைத்து அவரை வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்று அவர்பாதங்களை விளக்கி அந்நீரை உள்ளும் பருகி உள்ளும் புறமும் துய்யதாக்கிக் கொண்டனர். இதில் அப்பூதியடிகள் மட்டுமன்றி அவரின் சுற்றத்தாருமே

அடியவர்களை ஒம்புதலிற் சிறப்புப் பெற்றவர்களாக இருந்தால் அவரின் முடிசெய்த சிறப்பை என்னவென்று கூறுவது.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்குத் தமது வீட்டிலேயே விருந்துபடைக்க விருப்பிய அப்பூதியடிகள் அவரின் சம்மதத்தை அறிந்து உணவு சமைத்து, உணவைப் பசுடப்பதற்குத் தமது மூத்தமகனாகிய திருநாவுக்கரசரை அழைத்து வாழையிலை அரிந்துவரும்படி ஏவினர். தமக்கு ஒரு நல்ல பேறுகிடைத்தபோது இது சிவனருளால் வந்தது எனக்கண்டு மகிழ்வது பெரியோரியல்பு. பெற்றோரும் பெரியோரும் தம்மை ஒரு நல்லகாரியத்தில் ஏவியபோது அதனை மகிழ்ந்தேற்று “நல்ல தாய்தந்தையர் ஏவ நானிது செயப்பெற்றே” எனன்ற திருந்திய கருத்துடன் அதனைச் செய்வது நன்மக்கள் இயல்பு அதனைப்போலவே மூத்த திருநாவுக்கரசும் இலைவெட்டத் தோட்டத்திற்குட் சென்று பாப்பாற் கடியுண்டான். வாழைஇலையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு விடம்தலைக்கு ஏறுமுன்பு தாயிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்து நிலத்தில் வழந்தான். உடனே தாய்தந்தையர் நடந்ததை அறிந்து மகனுக்காகக் கவலைப்படாமல் அடிகள் உணவு அருந்தத் தடைவந்துவிட்டதே என மனம் வருந்தி இறுதியில் தெளிந்து, பத்துமாதம் சுமந்துபெற்றுப் பாலாட்டிச் சீராட்டிலாளர்த்த மகனை ஒரு பாயினால்முடி வைத்துவிட்டு அடிகளை உணவருந்த அழைத்தனர். இந்நிலையிலே ஒரு சாதாரண தாய்தந்தையர் செய்ய முடியாதசெயலை அப்பூதியாரும் மனைவியாரும்செய்து உலகிற்குக் காட்டியுள்ளனர்.

திருநாவுக்கரசரும் விருப்பமுடன் உணவருந்தச் சென்றார் அங்கே எல்லோருக்கும் விபூதி அளிக்கும்போது மூத்தபிள்ளையைக் காணாமையால் எங்கே என்று கேட்டார். இந்நிலையிலே அப்பூதியடிகள் உண்மையைக் கூறவேண்டும் என்னும் சீலத்தாற் சிந்தை நொந்தார். ஆதிநான்மறைநூல் வாய்மை அப்பூதியார் என்றுபுகழப்படும் அடிகள், இவ்வாறு மனம் வருந்தி உண்மையை மறைக்க விருப்பமின்றி “இங்கு அவனுதவான்” என்றார்.

இதில் அப்பூதியடிகள் இருதலைக் கொள்ளி யெறுப்புபோலத் தவித்தார், பின் மகனுக்கு நேர்ந்ததை உள்ளவாறே பகர்ந்தார். அப்போது திருநாவுக்கரசர், “நீசெய்தது நன்று. இப்படிச் செய்தவர் யாருளர்?” என்று கூறி ஒரு பதிகத்தைப் பாடினார். இறைவன் அருள் செல்லப் பிள்ளை உயிர்பெற்றெழுந்தது. இதனைப் பார்த்த சுற்றத்தார் வியப்படைந்தனர். மகிழ்ச்சியும் கொண்டனர். இந்நிலையிலே அடியார்களும், பெற்றோர்களும் என்ற இரு திறத்தினரின் மனமும் வெவ்வேறு நிலையில் இருந்தது. பிள்ளை உயிர்பெற்றெழுந்ததைக் கண்டபோதே மகிழ்வேண்டிய பெற்றோர் மனம் வருந்தினர். இது உலகியல்புக்கு மாறானது. ஏனெனில் நாவுக்கரசு சுவாமிகள் இனிமல் உணவு உண்ணமாட்டார் என்றுதான். இந்நிலையிலேதான் அப்பூதியடிகளும் அவரது மனைவியாரும் தம்பிள்ளையிலும் பார்க்க நாவுக் கரசர்மீது எவ்வளவு அன்புவைத்தனர் என்று நாம் அறிய முடிகிறது.

இவர்களின் மனத்தின் நிலையையறிந்து திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் உணவு அருந்தச் சம்மதித்தார். இதைக்கேட்டு மனம்மகிழ்ந்து உணவுபடைக்க உண்டு அருளினார், சில

நாட்கள் அவர்வீட்டிலே தங்கியபின் விடை பெற்றுக்கொண்டு பல பதிகங்களைப் பாடித் தலங்களை வணங்கச் சென்றார், இவ்வாறாகத் தனக்கெனவாழாது சிவனடியார்களுக்கென்றே வாழ்ந்த உத்தமசீலர் அப்பூதியார் நாவுக் கரசரின் நாமத்தைத் துதித்ததால் சிவன் கழல் நண்ணினார். இதனை,

“உற்றான் அலர்ந்தவன்தீயில் நின்றான்
அனலுன்புலான்
உற்றான் அவன் உகார்வுந்தி
திருநாவுக்கரசெனுமோர்
சொற்றான் எழுதியும் கூறியுமே
யென்றும் துன்பில்பதம்
பெற்றான் ஒருநம்பி அப்பூதி
யெனும் பெருந்தகையை.”

என்ற திருப்பாட்டின்மூலம் அப்பூதியடிகளின் பெருமையை நாம் அறியலாம். இவ்வாறு எவ்வளவு துன்பம்வந்தாலும் அதைச்சகிக்கும் திறன் பெற்ற அப்பூதியடிகளின் செய்கையும் புகழும் என்றென்றும் நின்று நிலவும்.

விவானந்தசோதி கந்தசாமி,
பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பு,
2-ம் படிவம், “கலைப்பிரிவு”.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட மனிதன்

மனிதன் உலகில் என்று தோன்றினான் எனத் திட்டமாக ஒருவரும் வரையறுக்க வில்லை. இவ்வுலகம் தோன்றிய நாளைத் தானும் வரையறுக்க முடியாது. எனினும் மேலைநாட்டு விஞ்ஞானிகள் தம் இடைவிடா முயற்சியின் பயனால் ஏதோ ஓர் எல்ையை உலகத் தோற்றத்திற்கு வரையறுக்கின்றனர். அதுபோன்றே மனிதனின் தோற்றத்தைப் பல மேல்நாட்டுப் பேரறிஞர்கள் ஒருவாறு கணக்கிட்டு இருக்கின்றனர்.

மனிதன் விலங்கிலிருந்து தோன்றினான் என்பது இன்று பல அறிஞர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுகின்றது அவ் விலங்கினம் குரங்கு என்பதும் ஒத்துக்கொள்ளப் படுகின்றது. அத்தகைய குரங்கினம் இற்றைக்கு 40,000,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் உலகில் தோன்றியிருக்கக் கூடுமென ஆராய்ந்துள்ளனர். எனினும் அதன்வழித் தோன்றிய மனிதன் இற்றைக்கு 60,000 ஆண்டுக்கும், 50,000 ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இவ்வுலகில் தோன்றினான் என்பர் அறிஞர். அத்துனை மிகப் பழங் காலத்தில் விலங்கினத்திலிருந்து மனிதன் தோன்றிப் படிப்படியாக வளரலாயினான்,

வரலாறு என்பது கடந்ததைக் கணக்கிட்டுக் காண்பதாகும். இப் பூமியிலே அளவிட முடியாத ஆண்டுகளிலே நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் கூடுமாயின் வரலாறு வழிக் காணலாம். ஆனால் சிற்றறிவினனாகிய மனிதனால் அது முடியாத காரியமாகும், விஞ்ஞானத் துணைக்கருவிகள் மூலம் பலப்பல உண்மைகளைக் காணுகின்றனானும், பரந்த எல்லை வெளியில் நடைபெறும் இத்தனையும் அவனால் அறுதியிட்டு உரைக்க முடியாதன. எனவே அவனது வரலாறு ஓர் எல்லைக்குட்பட்ட ஒன்று. உலகவரலாற்றிலும் பரந்த பாரத நாட்டு வரலாற்றிலும் தமிழக வரலாற்றிலும், இலங்கை வரலாற்றிலும் எத்தனையோ பகுதிகள் நம் அறிவுக்கு

அப்பால் நடந்து கழிந்து விட்டன எனலாம், தமிழக வரலாறு என்னும் போது தொல் காப்பியமும், கடைச் சங்கமும் தான் தெரியும். இலங்கை வரலாறு என்னும்போது விஜயன் வருகைதான் தெரியும். இந்திய வரலாற்றிலேயே மௌரியர் ஆட்சியும், அலெக்சாந்தர் படையெடுப்பும் தான் வரலாற்று எல்லைகளாக அமைகின்றன. அப்படி உலக வரலாற்றிலும் மனிதன் காணும் எல்லை உண்டு. அந்த எல்லை எவ்வளவு தாண்டிலும் இற்றைக்கு 4,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே செல்லவில்லை.

4,000 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய வரலாறு தெரியவில்லையே ஒழிய அக்காலத்தில் மனிதனும், விலங்குகளும், பிற உயிர்களும் வாழவில்லையென்று யாராவது முடிவு கட்டுவார்களா? வரலாற்றுத் தொடக்கத்தில் மனிதன் ஏறத்தாள இன்றைய மனிதர்களைப் போல வாழ்ந்தானென்பதைக் காண்கின்றோம். ஆனால் அதற்கு முன் இந்த வாழும் வழியைப் பெற அவன் எத்தனை, எத்தனை ஆண்டுகள் முயன்று முன்னேறி இருக்க வேண்டும்.

முதல் மனிதன் இன்றைய மனிதனிலும் முற்றிலும் மாறுபட்டே வாழ்ந்திருப்பான். வெவ்மைக்கும், குளிர்க்கும் தடுப்புச் சாதனங்கள் அவனிடம் கிடையா. பக்குவ உணவும், படுக்கும் இடங்களும் அவனுக்குப் புரியாதன. எனவே அவன் வாழ்வு கடினமானது. விலங்குகளினின்றும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அந்தப் பெரும் தொல்லைகளை எடுத்துக் கூறக்கூட அவனுக்கு அன்று பேசும் மொழியும் கிடையாது,

தனித்து வாழ்ந்த மனிதன் காய்கனிகளை உண்டு, பச்சை மாமிசத்தைப் பிறவிடங்குகளோடு விலங்காய் உண்டப்பின் எப்படியோ நெருப்பின்பயனை அவன் கற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். விலங்குகளிடமிருந்தும், பிறவற்றினிடமிருந்தும் அவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளக் கல்ையும்

முன்னையும் எலும்பையும் பிற பொருள்களையும் ஆயுதங்களாக அவன் உபயோகித்திருப்பான். அவன் உபயோகித்த பொருள்களைக் கொண்டேதான் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலத்தை ஒருவாறு எண்ணிக் கணக்கிடுகின்றார்கள். பழைய கற்காலம், புதிய கற்காலம், செம்புக்காலம், இரும்புக்காலம் என இப்படி எத்தனையோ காலங்கள் வரலாற்றிற்கு முன் கழிகின்றன.

மனிதன் வளர்ச்சி பிற விலங்கு வளர்ச்சியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கும். விலங்குகள் ஒன்றையொன்று கண்டே பலவற்றைத் தெரிந்து கொண்டன. மனிதனோ காண்பதனால் மட்டுமல்லாது கற்றும் கேட்டும் பலவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறான். அந்தப் பழங்காலத்தில் எழுத்துப் படிப்பும் இன்றேனும். இயற்கையும், சுற்றூடலும் அவனுக்குப் பலவற்றைக் கற்றுத் தந்தன. மனிதன் பேசக் கற்றுக் கொண்டதும் அவன் கேள்வி மூலம் பற்பல வகையான விளக்கங்களை அறிந்து கொண்டான். இப்படி விலங்கினத்தினின்றும் தோன்றிய மனிதன் நாளுக்கு நாள் அவ்விவங்கினத்திலிருந்து வேறுபட்டு வாழ்வினை வளமாக்கிக் கொண்டு வந்தான்.

தனியாக வாழ்ந்த மனிதன் பின் கூடி வாழக் கற்றுக்கொண்டான். தனிக் குடும்ப வாழ்க்கை, சமுதாயக் குடும்ப வாழ்க்கையாக மலர்ந்தது. அக்காலத்திற்குள் ஏறக்குறைய வரலாற்று மனிதனின் வாழ்க்கை உருவாகி இருக்கும். கூடிவாழக் கற்றுக்கொண்ட அந்தக் காலத்திற்குள் ஊர்கள் உண்டாயின. குகைகளில் வாழப் பழகியிருந்த மனிதனைக் குடிசை வாழ்வும்: செம்பு ஆயுதங்களும் அவனைச் சமூக வாழ்விற்கு செலுத்தின என்னலாம். செம்பை உருக்கி அவனுக்கு

ஆயுதம் செய்துதர ஒருவனுக்கு மேற்பட்டார் இருந்து உதவி இருக்க வேண்டும். அதே போன்று குடிசை அமைக்கவும், பிற தேவைகளை நிறைவு செய்யவும் சிலருடைய உதவி தேவைப்பட்டிருக்கும். அந்தத் தேவையே தான் கூட்டுவாழ்வை அவனுக்கு அளித்தது.

பின் அவன் சமுதாயமாக வளரவளரப் பல்வேறு திசைகளிற் பிரிந்து சென்றிருப்பான். பிரிந்து சென்ற மக்கட்கூட்டங்கள் சென்ற, சென்ற திக்குகளிற் தனித்தனியாக அமைந்து வாழக் கற்றுக் கொண்டன. அந்தத் தனிச் சமுதாய வாழ்க்கையே மக்கள் பாகுபாட்டையும், அவர் வழிப்பின்னால் ஏறப்பட்ட மொழி, வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு ஆகியவற்றின் வேறுபாடுகளையும் பெருக்கி இன்றைய மனிதனைப் பல்வேறு வெறிச் செயல்களுக்கு ஆளாக்கின எனலாம்,

முதன்முதல் ஊர் அல்லது நகரம் எங்குத் தோன்றிற்று என்பது திட்டமாகத் தெரியாவிட்டாலும் மனிதன் தன் கூட்டு வாழ்க்கையை ஆற்றங் கரைகளில் அமைத்துக் கொண்டானென்பது மட்டும் ஓரளவு உண்மையாகிறது. நைல்நதி நாகரீகம், மெசப்பொட்டோமியன் நாகரீகம், சிந்துவெளி நாகரீகம். காவிரிக்கரை நாகரீகம், சீனத்து நாகரீகம் ஆகிய பலவும் இந்த அடிப்படையிலேயே அமைந்தன எனலாம், இன்று அவற்றுட் பல நிலைகெட்டிருப்பினும் அவையே மனித வரலாற்றையும், உலக வரலாற்றையும் ஆய்ந்துகாண உறுதுணையாக இருக்கின்றன என்பதை மறுப்பார் யார்?

சிவசோதி பத்மநாதன்,
பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பு,
(2-ம் பிரிவு)

குருகுலங் கூறுவீரே!

1. அமைதியின் உருவாமிவர் ஆற்றிடும் நற்பணிகள்
திறமையின் வெற்றிப் பேரூம் திரு நிறைப் பூமாதேவி!
2. தூய்மையுந் துப்புரவுந் துணையெனக் கொண்ட இவர்
வாய்மையுறு சேவை தனில் வருட மதிற் கூடியவர்
3. உணர்ச்சியில் வேகமிவர் உரைத்திடில் உதாரமுறுதி
நகைச்சுவை மாணவர்க்கு பயமுறு பக்தி இவர் மேல்
4. இசையினில் இன்பங்காண்பார் இசைத்திடுங் கணித மேதை
வகை வகை நளினப் பேச்சு வரும் பல பகிடிச் சிரிப்பு
5. வாழ்க்கையில் எளிமை என்றும் ஆற்றல் சேர் அறிவு நுட்பம்
வாழ்வுறு ஆட்சிமுறை வகுத்துரை கூறுவார் சிவா,
6. கருத்தினிலே வாக்கினிலே கண்டிப்பு நேர்மையுரை
விருப்புடனே மாணவர்க்கு விளக்கிடுவார் நற்பழக்கம்
7. ஆங்கிலத்தில் மேதையிவர் ஆற்றலிலே அறிவுநிறை
ஆங்கவரின் அமைதியிலே ஆருமில் என்றிடலாம்
8. கடமைதனிற் கல்வியினிற் கடுகளவுங் காலமெடார்
உடைதனிலே மிகக் கவனம் ஊக்கம் மிகக் கொண்டவரே
9. தமிழினிலே தனியார்வம் வாக்கினிலே வரும் நளினம்
பேச்சினிலே சாதுர்யம் பின்வாங்கார் சபைதனிலே
10. அறிவினிலே அமைதி புகழ் ஆங்கிலத்தில் நிறைஞானம்
நெறிதனிலே அழகுமிளிர் ஆசிரியர் பத்மினியே
11. ஆராய்ச்சி மிக்க இவர் அறிவினுயர் கணிதமதைச்
சீராக மாணவர்க்குச் சிறப்புறவே செப்பிடுவார்
12. தவமெனும் தையலிவர் தாம் புரி கடமைகளில்
தவ ரென்று மியற்றிடாமல் தனியெழில் காண்பாரதில்
13. வியத் தகு லக்கியத்தில் விரும்பிடுஞ் சமயமதில்
நயத் தகு நற்பணிகள் நல்கிடுவார் நம் ஈஸ்வரி
14. அவை தனிலே பேச்சாளர் அஞ்சா நெஞ்சுடையார் இவர்
பாவை யிவர் வீரமகள் பார்த்தவுடன் பகர்ந்திடலாம்
15. புவியதனில் புவியியலை புலமையுடன் புகுத்திடுவார்
தவிர்க்க ஒரு குறையு முண்டோ தனியெழில் சீர் நல்லணங்கார்
16. கலைகளிலே தனியார்வங் கவர்ந்திழுக்கும் இசை ஞானம்
கலைமகள் அருளுடைய களிப்பூட்டுங் கமலாவே
17. இயற்கையாய் பொறையுடையார் இசைந்திடு நல்லியல்பு
பயிற்றிடுவார் ஆட்சிமுறை சரித்திரமே பவளமிவர்

18. குவளைமலர் விழி அணங்கார் கூறுமீம் மாதரசி
கவலையறு இன் முகமாம் கருத்தினில் அவர் சரஸ்வதியாம்
19. கருத் தொழுகு கடமைகளில் கவனமிகு காரிகையாம்
விருப்புடனே ஆங்கவர்க்கு விரித்துரைப்பார் நீதிதுரை
20. விரைந்தோடும் றெக்கற்றிவர் விருப்புடனே விஞ்ஞானம்
தரஞ் சிறந்த மாணவர்க்குத் தனிக்கிளர்ச்சி ஊக்குவிப்பார்
21. பரிவுடைய பல குணங்கள் பல முறையில் பார்த்திடலாம்
உரிய தம் கடமைகளில் உயர்வு பெறு இராஜேஸ்வரி
22. அருங் குணங் கொண்ட இவர் அரிய பெரும் ரசாயனத்தை
பெருமையுறப் போதிப்பவர் தேவிபெயர் தெய்வயானை.
23. உயிரியல் ஒவ்வொன்றை உவப்புடனே மாணவர்க்கு
பயிற்றிடுவார் பலவிதமாய்ப் பாவையிவர் பலன்பெருக.
24. காண்பவர் கருத்தினிலே கன அமைதி காட்டுமிவர்
வான் கவி வையகத்தில் வளர்த்திடுவார் பௌதீகம்
25. தான் பெறு கடமைகளைத் தமக்கதாய் ஆற்றி நற்
கூன் பிறை நெற்றிக் கோதை குறிப்பறிந்து குலவிடுவார்
26. இயல்பினிலே நல்லியற்கை இசைத்திடுவார் நல்வார்த்தை
அயலவர்கள் எவருடனும் அருமை பெறுஞ் சாவித்திரி
27. பரமனருள் பணிகளைத் தாம் பரந்தொழுகு ஆற்றலுடன்
நிறை மனதாய்ச் செய்திடுவார் நீதி பல இயம்பிடுவார்
28. வியந்திடு விவேகமும் விரும்பிடுந் துடுக்குத் தனம்
நயங் கொண்ட இவரெவர்க்கும் நம் குண போதகராம்
29. நல்லெழில் நடனமதில் நலம் பெறு மாங்கிலத்தில்
வல்லமை காட்டிடுவார் வரையறை நம் பரமேயிவர்
30. கருமமதில் கண்ணுமிவர் கருத்துடனே மாணவர்க்குப்
பெருமை பெறு முறையதனில் போதிக்குந் திலகாவே
31. இன் சொல்லும் இன்முகமும் இசைந்தொளிரும் நல்மனமும்
கன்னல் பெறு நற்றமிழைக் கருதுபவர் ஞானேசாம்
32. உதாரத் தொனியுடனே ஒலித்திடுமாம் உயர் கடமை
எதார்த்த வாதுடனே இசைந்திடுவார் ராபிகாவே
33. கருமத்திற் கவனமுடன் கணிதத்தைத் தன் பொறுப்பாய்
அருமை பெறும் மாணவர்க்கு ஆற்றிடுவார் நடேசரிவர்
34. விரும்பிடும் வித்தைகளை வினையாட்டு விவேகங்களை
அரும்பிடும் மாணவர்க்கு ஆதரவாய்ப் பயிற்றிடுவார்
35. கல கலக்கும் பறவையிவர் காரியத்தில் மிகத்திறமை
நில மகளின் துணை கோரி நித்தமிவர் உழைப்பவராம்

36. அருந்தமிழை ஆதரவாய் அருமை பெறு மாணவர்க்கு
திருந்திடவே கற்பித்துச் செயலாற்றுங் குருவேயாம்
37. அகத்தினிலே ஆர்வ முள்ளார் அழகு நிறைக் கையெழுத்து
ஜெகந்தனிலே ஜெயம் விரும்பும் ஜெகதாவே ஈஸ்வரி
38. நூல் நூற்கும் நலமுடைய நுட்ப முறை தெரிந்த இவர்
மேலோங்குங் கருமங்களில் விருப்பம் மிகக் கொண்டவரே
39. கைவண்ணப் பொலிவுகளைப் போற்றி மிக நேர்த்தியுடன்
நல் வண்ணங் காண இவர் நாடிவார் சிற்பமதில்
40. பரிவுறும் பாலகர்க்குப் பலவழி பெருக்கி நிதம்
தெரிவுறு திறமையுடன் தினமும் பணி யாற்றிடுவார்
41. நலமுறும் நடனமதை நாட்டமுடன் நயம் பெருகப்
பல முறையில் பயிற்றிடுவார் பலன் பெறு நல் மாணவர்க்கு
42. சங்கீதத் துறையினிலே தான் பெற்ற இன்பமதை
இங்கிதமாய் எடுத்தெவர்க்கும் ஈய்ந்திடுமெம் விமலாவே
43. அருமை பெறும் அரிவையிவர் ஆசையுடன் ஆக்குங்கலை
பெருமை பெறுஞ் சமையற்கலை புதுமையுறப் புரிந்திடுவார்
44. இனிமை பெறு இசையதனை இயல்பினிலே கொண்ட இவர்
பணியுடைய சடைப் பரமன் பணி பார்க்கும் பாவை நல்லாள்

எழில் குலங்கு மெம் குரு குலத்தை இயன்றவரை இயம்பிவிட்டேன்
களி கொள் குக கணபதியின் தாள் தனையே நம்பினேன் நான்
பழியேதும் இங்கிருப்பின் பல முறையுந் தலை வணங்கி
தெளிவு பெற நீர் எம்மைத் தேற்ற மிக வேண்டுகிறேன்.

INTER HOUSE ATHLETIC MEETS

Fancy Dress Competition

A Fight to the Finish

Teachers on their toes!

Fancy Dress Parade

The March Past
Our Inters — Winners in the
All Island P. T. Competition 1984

Clearing the Hurdles

Mass Drill

INTER HOUSE ATHLETIC MEETS

Fancy Dress Competition.

A Fight to the Finish!

Teachers on their toes!

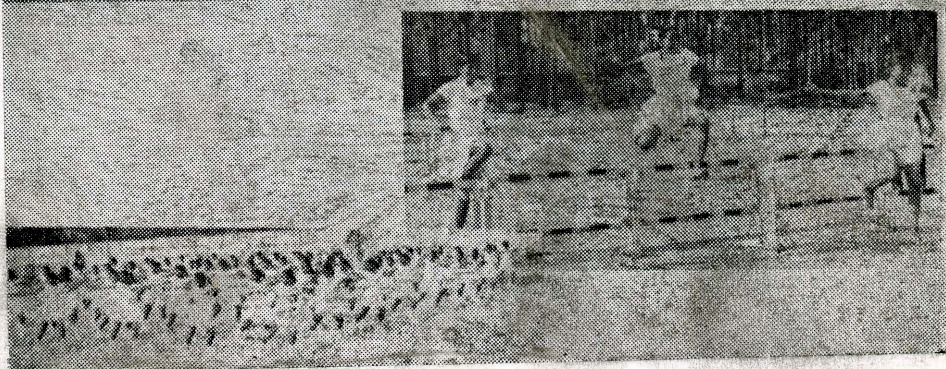
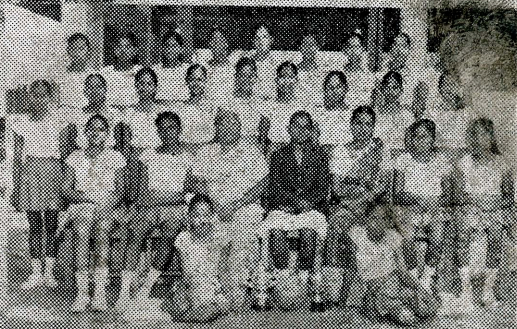
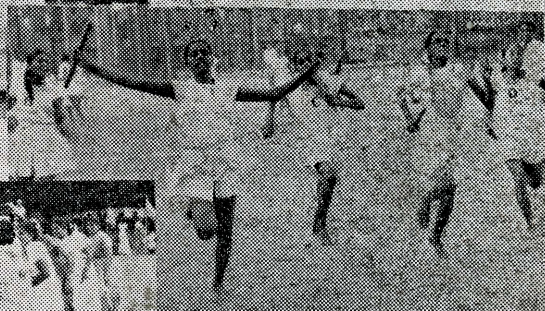
Fancy Dress Parade.

The March Past.

Our Inters — Winners in the
All Island P. T. Competition 1964

Mass Drill.

Clearing the Hurdles.

திருவாசகம்

மணிவாசகர் உள்ளம் உருகி, ஓலமிட்டு, சிவபெருமானைக் கூவி அழைக்கின்ற அன்புக்குரல்தான் திருவாசகமாய் நின்று நிலவுகின்றது, திருவாசகம் பக்திவேள்ளம் அலை யெறிந்து பாய்கின்ற அமுதக்கடல்.

தழலது கண்ட மெழுகதுபோலத் தொழுதுளம் உருகி அழுதுடல் கம்பித்து ஆடியும் அலறியும், பாடியும், பரவியும் கற்றமன மெனக் கதறியும் பதறியும் மற்றோர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது அடிகள் சிவபெருமானைத் தேடி அழுத ஆராமையைத் திருவாசகத்தில் அப்படியே காணலாம், “புல்லிக் கிடப்பது என்று கொல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே” என அடிகள் ஓலமிட்டு உரைக்கின்ற அன்பு நிலையை எண்ண, எண்ண உள்ளம் இனிக்கின்றது. அடிகள் தம் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் இறைவனிடம் ஒப்புவித்து நின்று உருகுகின்றார்.

‘அன்றே எந்தன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமும் குன்றே அனையா யென்னை ஆட்கொண்ட போதே கொண்டியோ இன்றோர் இடையூறு எனக் குண்டோ எண் தோள் முக்கண் எம்மானே நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நாளை இதற்கு நாயகமே.” என இறைவனைக் கேட்கின்றார்.

தன் உயிரையும் இறைவனாகக் காண்கின்றார். தன் உடலையும் இறைவனாகக் காண்கின்றார். தன் உடைமையையும் இறைவனாகக் காண்கின்றார் எல்லாம் அவனாகக் கண்டு உள்ளம் உருகிய மாணிக்கவாசகரின் உண்மை அன்பு என்னும் பக்திநெறி மிக, மிக உயர்ந்தது. ஆராக் காதலன்பால் ஆர்வாய் ஈசனைக் கண்ணாம் களித்தார். அமைச்சர் வாழ்விலும் மேலாக அரன் அடி

யார்க்கு அன்புசெய்யும் வாழ்வைப் பேரின்பமாகக் கொண்டார். “நீராய் உருக்கி என ஆருயிராய் நின்றானே” என ஆராக் காதலுடன் ஈசனை அழைக்கின்றார். இறைவனே நான் உற்றாரையும் வேண்டேன், ஊரையும் வேண்டேன், பெரும் புகழையும் வேண்டேன் கற்றவர்களையும் இனிக் கருதேன், நான் கற்றதும் போதுமெனக் கண்டு விட்டேன்: கன்றை ஈன்ற இளம் பசுப்போல் உன்னையே நினைந்து, நினைந்து உருகவே விரும்புகின்றேன். உருகிப் பெருகி உன்னை உளம் குளிர முகர்ந்து பருகப் போகின்றேன். நீ பருகற்கினிய பரங்கருணைத் தடங்கடலாய் விளங்குகின்றாய், கல்லைக் கனியாக்கும் விதையைத் தெரிந்துகொண்டு என்னை உனக்கு அன்புக்கொழும். இரும்புதரும் மனத்தேனை ஈர்ந்து, ஈர்ந்து என் எலும்பையும் உருகச் செய்தாய். உன் அருளைக் கரும்பு தரும் சுவைபோல உண்டு களிக்கச் செய்தாய். நான் இனித் தினைத்தனை உள்ளதோர் பூவினிற் தேன்போன்ற இன்பத்தை மதிக்க மாட்டேன். உன்னுடைய திருவடித் தாபரை களில் ஊறுகின்ற பேரின்பத் தேனை அள்ளிப் பருக ஆசைப்படுகின்றேன். அந்தப் பேரின்பத்தேன் பேரானந்தத்தேன். அந்தத் தேனை நிலைத்தாலும் இனிக்கும், பார்த்தாலும் இனிக்கும், எப்பொழுதும் இனிக்கும், எல்லா எலும்புகளிலும் ஊறி, ஊறி இனிக்கும். நான் வண்டாகப் பறந்துவந்து உன் மலரடியிற் சுரக்கின்ற ஆனந்தத் தேனைப் பருகப் போகின்றேன். ‘பருகிச் சுவைத்தப் பரமானந்தம் அடையப் போகின்றேன் என இறைவனை இரக்கின்றார்.

‘உற்றாரை நான் வேண்டேன், ஊர் வேண்டேன், பேர்வேண்டேன், கற்றாரை நான் வேண்டேன், கற்பனவும் இனி அமையும் குற்றலத்து அமர்ந்து உறையும் கூத்தா உன்

குரைகழற்கே கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவேனே.” என அடிகள் இறைவனைக் கேட்கின்ற குரலிற் பக்திச் சுவை கணிந்து சொட்டுகின்றது. இறைவன் தன்னை ஆட்கொண்டு ஈந்த இன்பத்தை எண்ணி, எண்ணி மணிவாசகர் இதயம் கரைகின்றார். உன்திருவடிக்கு அகங்குழையேன், அன்புருகேன், பூமாலை புனைந்தேத்தேன் உன்திருக்கோயில் தூகேன், மெழுகேன், கூத்தாடேன் என்று சொல்லிப் புலம்புகின்றார், “ஒருத்தனை உன்னை ஓலமிட்டலறி உலகெலாம் தேடியுங் காணேன்,” என்று கூறிக் குழைகின்றார். நான் உன்னைப் போற்றிப் பாடவேண்டும். உன்னைப்பாடி நைந்து நைந்து உருகி ஆடவேண்டும். ஆடும் நின் கழல்ப் பொழுது நான் கூடவேண்டும் என்று கூறிக் கூறித் தொழுகின்றார். இறைவனே நான் என்னை உம்மிடமே ஒப்படைத்து விட்டேன். என்னை நீ ஆட்கொள்ளலாம், விற்றுக் கொள்ளலாம், ஏற்றுவைக்கலாம் என்று கூறி உள்ளம் களிக்கின்றார். “எளியேனை ஆட்கொண்ட அமுதே பக்தியாய் நினைந்து பரவுவார்க்குப் பரகதி கொடுத்தருளும் சித்தனே” எனபிழைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று வேண்டுகின்றார்.

இங்ஙனம் அன்பினால் அகம்உருகி இறைவனைத் தொழுதழுது தொண்டு பூண்ட மணிவாசகர் தனது விருப்பத்தைக் கூறி இறைவனை வியந்து போற்றுகின்றார். தான் தன்னை இறைவனிடம் ஒப்புவித்து விட்டதை இனிமையோடும் கழிவோடும் விண்ணப்பஞ்

செய்கின்றார், அவர் செய்த விண்ணப்பத்தில் இவ்வுலக வாழ்வை அறவே ஒழிக்க வேண்டுமென்ற வேட்கையும் இறைவன் திருவடியை அடையவேண்டுமென்ற வேட்கையும் சேர்ந்து அலைமோதுகின்றன. “என்னைத் துன்புறுத்திய தீய வினைகளும் ஒழிந்தன.” எனக்கு அம்மையும் அப்பனுமாய்த் திட்டுயில் எழுந்தருளும் ஈசனுக்குத் தொண்டு பூண்டு விட்டேன், இனி எனக்கோர் குறையுமில்லை” என அவர் கூறும் மொழிகள் அவர் இறைவனிடம் பெற்ற அருட்பேற்றைக் காட்டுகின்றன, இவ்வாறு இறைவனிடம் அருள் பெற்ற அடிகளார் தாம்பெற்ற பேரின்பத்தை உலகமக்கள் எல்லோரும் பெற்று உய்ய வேண்டுமென உள்ளங்கொண்டார், ஆராக் காதலுடன் உலகமக்களைக் கூவி அழைக்கின்றார். பொய்விட்டுடையான் கழல் புகப் போவோம் என்று புகழ்கின்றார். ஐம்புலன் களின் ஆசையை விடுங்கள். ஆலமுண்ட நீலகண்டனின் அடியினைகளை அல்லும் பகலும் நினையுங்கள். என அறிவு புகட்டுகின்றார். வெகுளியை விடுங்கள், ஆசையை வளர்த்து உலகில் வாழ இனிக் காலமில்லை. உடையான் திருவடிகளுக்கு ஆட்செய்யக் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடிப் புறப்படுங்கள், சிவபுரத்தைச் சென்றடைவோம் என அவர் புகல்கின்ற அமுத மொழிகள் அடியார் உள்ளத்தை உருக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை.

வே. தமிழரசி,
(G. C. E., B. 5c)

சூதாடலானது ஒன்றினை முன் பெற்று இன்னும் பெறுவேன்
என்னும் கருத்தால் நூறினை இழந்து வறியன் ஆதற்கு ஏதுவாம், ஆதலால்
அதனை ஒருபொழுதும் நினைத்தலும் செய்யாதொழி,

— ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் பெருமான்.

தமிழ் மொழியில் விஞ்ஞானக் கல்வி

இருபதாம் நூற்றாண்டில் மனிதவர்க்கம் வியாதிகளைக் கட்டுப் படுத்தல் தனது வாழ்க்கைத் துரத்தை உயர்த்தல் ஆகியவற்றிற் கணிசமான அளவு முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது. இதற்கு மூலகாரணமாக இருப்பது விஞ்ஞானமே, ஆகவே விஞ்ஞானக்கல்வி சகல மாணவ சமுதாயத்திற்கும் கட்டாயமாகப் போதிக்கப் படவேண்டும்.

இவ் விஞ்ஞானக் கல்வி தாய்மொழியிவா அல்லது ஆங்கிலத்திலா போதிக்கப் பட வேண்டும். என்று விவாதங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன சென்ற ஆண்டு வரை விஞ்ஞானக் கல்வி ஆங்கிலத்திலேயே போதிக்கப்பட்டது இதனால் மாணவர்கள் பட்ட கஷ்டங்கள் சுதந்திர மடைந்தபின் தமிழ் - சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சி முதலிய காரணங்களினால் தாய்மொழி மூலமே சகல மாணவர்களுக்கும் கல்வி போதிக்கப்படவேண்டும் என்று முன்னைய அரசாங்கம் செயலாற்றத் தொடங்கியது. தற்போதைய அரசாங்கமும் அக்கொள்கையையே மேற்கொண்டு செயலாற்றுகிறது.

எந்த ஒரு குழந்தையும் தாய் மொழியிற் றோதிக்கப்படுவதைச் சுகமாகவும், விரைவாகவும். ஆழமாகவும் கிரகித்துக் கொள்ளும். விஞ்ஞான நூல்கள் ஆங்கிலத்திலேயே இருக்கின்றன, வெளிவருகின்றன. எனவே, நாமும் ஆங்கிலத்தில் விஞ்ஞானக் கல்வியைப் பெறாவிட்டால் வளர்ந்து வரும் விஞ்ஞானத்திலிருந்து நாம் பிரிக் கப்பட்டு விடுவோம் என ஒருகருத்து நிலவிகிறது. இதில் நாம் கவனிக்க வேண்டியதாவது எல்லா விஞ்ஞானச் சாதனைகள், கண்டு பிடிப்புகள் முதலியன தனியே ஆங்கிலேய விஞ்ஞானிகளால் மட்டும் கண்டு பிடிக்கப் படவில்லை. பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் ரஷ்யா விஞ்ஞானி

களாலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு அவை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன, எனவே இவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்ப்பதில் என்ன கஷ்டம்?

இப்படி மொழி பெயர்த்தால் எமது மொழி வளர்ச்சி யடையு மல்லவா? ஆனால் இதை நடைமுறையிற் செய்யும் பொழுது தமிழின் தனித்துவத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்பதிற் பிரயோசன மில்லை. சில கலைச் சொற்களுக்கு தமிழ்ச் சொற்கள் இல்லா விட்டால் எந்த அந்நிய மொழியில் இருந்தும் சொற்கள் உபயோகிக்கலாம். எமது மொழியில் லாச்சி, மேசை, அலவாங்கு போன்ற பிறமொழிச் சொற்கள் புகவில்லையா? இதனால் எமது தனித்துவம் இல்லாமற் போய் விட்டதா. இதை நாம் உணர வேண்டும்.

விஞ்ஞானத்தில் ஆராய்ச்சி செய்வதற்குத் தாய் மொழிமூலம் கல்வி கற்றல் பயனளிக்காது என ஒரு கருத்தும் நிலவுகிறது. இதற்கு நான் புள்ளி விபரங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு சில கூறவிரும்புகிறேன். சுமார் இருபது லட்சம் தொகையுள்ள மாணவ சமுதாயத்திலிருந்து பத்தாயிரம் பேர்கள்தான் சர்வ கலாசாலை யிற் கல்வி கற்கின்றனர். அதாவது அரிவரியில் படிக்கும் இருநூறு குழந்தைகளில் ஒருவரே சர்வகலாசாலைக்குச் செல்கின்றார், மிகுதி நூற்றித் தொண்ணூற்றொன்பது பேர்களும், வெவ்வேறு துறைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். சர்வகலாசாலை யிற் பயிலும் பத்தாயிரம் பேர்களில் இருபத்தைந்துபேர்கள் தானும் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடமாட்டார்கள். அதாவது பாடசாலைக்குச் செல்லும் என்பதினாயிரம் குழந்தைகளில் ஒருவரே ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகின்றார், எனவே இந்த ஒருவருக்காக ஏனைய எண்பதினாயிரம் மாணவர்களுட்படுவதா? மேலும் பட்டதாரி

கடைசிப் பரீட்சைக்கு (விசேஷ) ஆங்கிலத்தைவிட; பிரெஞ்சு அல்லது ஜெர்மன் மொழி கற்கவேண்டும். ஆகவே ஆராய்ச்சி செய்யுந் திறமையுடையேயர்ர் விசேஷ முறையில் ஆங்கிலம் கற்க முடியாதா?

மேலே கூறிய புள்ளி விபரங்களின்படி மிகப் பெரும்பான்மையான மாணவர்கள் விவசாயத்தில் தான் இறங்குவார்கள் என்பது தெளிவு, இவர்களுக்கு இரசாயன அறிவு புகட்டினால் பயிர்களுக்கு வேண்டிய

பசளை அவைகளை வளர்க்கும் நவீன முறைகள் முதலியவற்றைத் தெரிந்து கொள்வார்கள். பயிற்றப்படாத ஒரு ஆலைத் தொழிலாளி தன் தாய்மொழி மூலம் பொறியியல் கற்றுச் சிறந்த பயிற்சியுடைய தொழிலாளி ஆகமுடியும் மேலே கூறியவை தாய்மொழி மூலம் விஞ்ஞானக் கல்வி போதிக்கப்படவேண்டுமென்பதின் அவசியத்தை விளக்குகிறது.

லீலா V.

G. C. F., B. Sc.

மனித சஞ்சாரமற்ற தீவிலே ஒருநாள்

விழித்துப்பார்த்தேன். உடலெல்லாம் நனைந்திருந்ததைக் கண்டவுடன்தான் என் நினைவு திரும்பியது முதுகுவலியோ பொறுக்க முடியவில்லை. சுற்றிப்பாத்தேன் மனித நடமாட்டத்தையே காணவில்லை. பயத்தினாலும், குளிரினாலும் என் உடல் நடுங்கியது உல்லாசப்படவில்லை வந்த எனக்கு நேர்ந்த இந்த விபத்தைச் சொல்ல மனிதர்கள்தான் இல்லை! பயத்துடன் எழுந்தநான் மெல்ல மெல்ல நடந்து சென்றேன். படகைச் செலுத்திவந்தபொழுது ஏற்பட்ட புயலினால் நான் இப்படி அடிபட்டு இந்தத்தீவின் கரையிலே கிடப்பதை ஒருநாளை அறியமாட்டார்கள். இன்பமும், துன்பமும் மாறிமாறி வரும் என்பதை உறிந்திருந்தேன்: ஆனால் சிறிது நேர இன்பத்திற்குப்பின் இவ்வளவு பெரிய துன்பம் வரும் என்பதை நான் அறியவுமில்லை நினைத்துப் பார்த்ததுமில்லை.

உடலிலே அணிந்திருந்த உடையெல்லாம் நனைந்திருந்தது. காலையில் எழுந்தவுடன் காப்பி அருந்திப் பழகிய என் கையிறு காப்பியைக் கேட்டு என்னை வாட்டியது. எத்தனையோ கதைகளில் நான் பல வர்ணனைகளைப் படித்து மனதிற்குப் பசை செய்துண்டு, ஆனால் அதை நேரில் பார்த்து

அனுபவிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமென நான் நினைக்கவில்லை: இனிமேல் நான் எனது வீட்டை அடையமுடியாதென்பது திடமான நம்பிக்கை. ஆதலால் வருந்திக்கொண்டிருந்து பலன் இல்லை என்பதை உணர்ந்தேன். சில மணிநேரமேனும் கவலையை மறந்திருக்க அந்த அழகிய தீவைச் சுற்றிப்பார்க்க எண்ணித் துரிதமாக நடந்தேன்.

அழகிய தீவு. மனித சஞ்சாரம் இல்லா திருந்தாலும் அந்தத்தீவு அந்தக்காலேநேரத்தில் மிகவும் அழகாக இருந்தது பட்சிகளின் ஆரவாரம் எனக்குப் புத்துணர்ச்சியூட்டுவது போன்றிருந்தது. வானளாவ உயர்ந்து வளர்ந்த மரங்கள், மலர்களைப் பறிக்க யாருமேயில்லாத காரணத்தால் அனேகமாக எல்லா மரங்களிலுமே பூக்கள் பூத்து நிறைந்திருந்தன. “இறைவா! இயற்கையின் இந்த அழகை ரசிப்பதற்காகவா என்னை இங்கு இப்படி எதிர்பாராதவிதமாக அனுப்பினாய்?”, என இறைவனை ஒரு கணம் நினைத்தேன்.

புதிய பல மரங்களில் நான் இன்றுவரை காணாத பழங்களும், சிலவற்றில் காய்களுமாக எங்குமே பசுமையாகக் காட்சியளித்தது கதைகள் படித்திருந்தமையால் நான் எல்லாப்

பழங்கலை யும் உண்ணப்பயந்தேன். உருவத்தை மாற்றக்கூடியதும், உயிரைக் குடிக்கக் கூடியதுமான சில பழங்கள் இருக்குமல்லவா? சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டே வரும்பொழுது ஒருமரவுள்ளி மரம் இருக்கக் கண்டேன்

பழைய காலத்திலே வேடர்கள் மிருகம், பறவை முதலிபவற்றை வேட்டையாடி உண்டார்கள் என்பதைச் சரித்திரத்தில் படித்திருக்கிறேன் அப்படி வேட்டையாட என்னிடம் எந்தவிதமான ஆயுதமோ அல்லது பயிற்சியோ கிடையாது. அப்படியிருப்பினும் நான் புலால் உண்பதில்லையாதவால் பசியால் வருந்திக் கொண்டிருந்த எனக்கு மரவள்ளி மரத்தைக் கண்டதும் பெரும் மகிழ்ச்சியேற்பட்டது. உடனே அதைப் பிடுங்கிஎடுக்க முயன்றேன். அது எடுக்கப்பட்டபாடு அப்பப்பா! பெரும் பாடுபட்டு விட்டேன். “பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கும்” என்பார்கள். ஆனால் இந்த மரவள்ளிமரம் எனக்காக இரங்கவில்லை. அதிக சிரமத்தின்பின் எடுத்த அந்த மரவள்ளிக் கிழங்கைப் ச்ச்சையாகத் தின்பது எனக்குக் சாத்தியமா? அறுசுவையோடு உண்ட என்னாத்தான் சம்மதிக்குமா? கடைசியாக வேடரின் முறையைப் பின்பற்ற நானும் முயன்றேன். எதிலுமே வெற்றி கிடைப்பதில்லை. கல்லைக்கொண்டு தீழுட்ட நான்செய்த முயற்சி வீணாயிற்று. கடைசியாக, பச்சையாகவே அக்கிழங்கை உண்டபின் நான் மேலும் சுற்றிப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். தனிமையை மறந்து இயற்கையிலயித்து என் கால்போன திக்கெல்லாம் சென்றேன்.

கடைசியாக என்கால்கள் என்சிந்தனை யுடன் ஒத்துச்செல்ல மறுத்த காரணத்தால் நான் ஒரு மரத்தின்கீழ் வந்தயர்ந்தேன். களைத்த என் உடலும் மனமும் என் பெற்றோரை நாடியது அவர்கள் இப்போது என்னைக்காணாது என்ன பாடுபடுகிறார்களோ என்பதை எண்ணி என்கண்கள் கண்ணீர் விட்டன நெஞ்சு தாங்கமுடியாத துன்பத்தால் கனத்தது. என்ன ஆச்சரியம்! மாலையாகி

இருளும் பரவத்தொடங்கியது. அந்த அழகான தீவை நான்பார்த்து என் இயற்கையை ரசித்துக் கொண்டிருந்தேனோ. அதை இப்போது பார்க்க எனக்கு பயமாக இருந்தது. இருளிலே மரங்களைப்பாக்கப் பேயைப் போன்றிருந்தது. பேயை இதுவரை பாக்காவிட்டாலும் என்மனம் பயத்தினால் அப்படி மயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

எவரும் மனிதர்கள் துணைக்கு இல்லாத போது இறைவனைத் துணைக்கு அழைப்பது வழக்கமல்லவா, நானும் அதேபோன்று “கடவுளே காப்பாற்று” என்று வேண்டிக் கொண்டிருந்தேன். எங்கும் மயான அமைதி! அப்பப்பா! பயம் என்றால் இதுபோன்ற பயத்தை நான் அனுபவித்ததேயில்லை. தூரத்திலே அந்த இருளிலே ஒரு உருவம். அதன் கண்ணொன்று பிரகாசமாகக் காட்சி அளித்தது இராட்சத உருவமோ என்று பயந்த நான் என்னை அறியாமலே “ஐயோ” என்று கத்தி விட்டேன், ஆனால் அருகில் வந்தது பேயோ பிசாசோ அல்ல. மனித உருவம், அதுவேறுயாருமேயில்லை. என் தமையனேதான் அந்த ஒளிவிடும் கண்கள் நான் எத்தனை நாட்கள் பார்த்துப் பழகிய “டோர்ச்” விளக்குத்தான். பயந்த எனக்கு எங்குமே எல்லாமே பேய் டோன்றுவதுபோல் எனது பயந்த உள்ளத்துக்கும் என் அண்ணனின் உருவமே பேய்போன்று தோன்றியதில் ஆச்சரியமில்லை.

அண்ணனைக் கண்டஎன்னால் ஒன்றுமே பேசமுடியவில்லை. கண்களில் இருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது, அண்ணன் என்னைக் கண்டதும் ஓடிவந்தார். அதுவரை நான் சிலையாக நின்றவிட்டதை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தேன். நான் உயிருடன் இருப்பதைக் கண்ட என் அண்ணன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையேயில்லை. பிரிந்தவர்கூடனால் பேசவும் வேண்டுமா? என்ற நிலை தான் எங்கள் நிலை.

என்னைக் காணாது என் பெற்றோர்கள் வருந்திக்கொண்டிருப்பதாகக் கூறி என்னைச் சீக்கிரம் வரும்படி அழைத்தார். எத்தனையோ இடங்களில் தேடிக் கடைசியில் என்னைக் கண்டுபிடித்த மகிழ்ச்சி என் அண்ணாவுக்கு. வீட்டையே இனிமேல் காணப்போவதில்லை என்று எண்ணிய எனக்கு வீட்டுப்பேறு

கிடைத்தது போன்ற மகிழ்ச்சி. இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் கொடுத்த அந்த அழகிய தீவைக் கடைசி முறையாகப் பார்த்துவிட்டு என் அண்ணனுடன் வெளியேறினேன்,

சிவபாதசுந்தரி A.

G. C. E., B. SC.

யாழ்நகரிலே ஒரு கூட்டுறவுப் பேரங்காடி

மனிதன் ஆரம்பத்திலேயே தனித்து வாழ விருப்பவிலை. அக்காலத்தில் வேட்டைக்குச் சென்றான் தனித்துச் செல்ல வில்லை. பலர் ஒன்றுகூடியே மிருகங்களைத் தாக்கச் சென்றனர். கூட்டங் கூட்டமாக வாழ்ந்தான். ஆதுவே மனித இயல்பாகியது. காலம் ஓடியது, பண்பாடுகளும் வளர்ந்தன. இதனால் அன்று கூட்டுறவு முறை இயற்கையாகவே தோன்றியது, சந்தர்ப்பங்களும் சூழ்நிலைகளும் அவனைக் கூட்டு முயற்சியில் ஈடுபடச் செய்கிறது. இக்கூட்டு முயற்சியே நாளடைவில் பலம் வாய்ந்ததாக மாறியது, கூட்டுறவினாலே நாடு முன்னேறும் என்பது தெளிவாகி விட்டது, முன்னொரு காலத்தில் சிறந்த தானியக் களஞ்சியமாக விளங்கிய இலங்கை தற்போது தானிபங்களை வெளி நாடுகளிலிருந்து ஐறக்குமதி செய்யவேண்டிய ஒரு நிலையில் இருக்கிறது. இருப்பினும் பயிர்ச்செய்கை நாட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலும் மும்முரமாக நடைபெற்று வருகிறது, இவ்வாறு வீணாந்தவற்றைச் சிறந்த முறையில் விற்பனை செய்ய முடியாது கமக்கார்கள் வருந்துகின்றனர். தனியார்கள் பங்குபற்றி இலாபமான முறையிற் பொருள்களைப் பெற்று விடுகின்றனர். இதனால் வறியவர்களது வாழ்க்கை நிலை கஷ்டமானதாகிறது இவ்வாறு விளைந்த பொருட்களை அல்லது உற்பத்திப் பொருட்களைச் சிறப்பான முறையில் நியாயமானதும் நேர்மையானதுமான நிலையில் விற்பதற்குக் கூட்டுறவுப் பேரங்காடிகள் மிக

அவசியம். தனியாருடைய அதிகாரத்தை இக்கூட்டுறவுப் பேரங்காடிகள் அடக்கும். வறியவர்களும் செல்வர்களும் சமயாகப் பொருட்களை நியாயமான விலையிற் பெற்றுச் செல்ல வசதிகள் கிடைக்கும், தட்டுப்பாடான பொருட்களைச் செல்வர் மாத்திரமன்றி வறியவர்களும் பெற வழிசுடைக்கும். அது மட்டுமா! விளைவிக்கப்பட்ட அல்லது உற்பத்தியாக்கப்பட்ட பொருட்களைக் காலதாமதமின்றி விற்பனைக்கு எடுத்துச் செல்ல வசதியான ஒரு இடம் தேவைப்படுகிறது. தற்போது திக்குத் திக்காகக் கிடைக்கும் சந்தைகளை நிவர்த்தி செய்து எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே வைத்துக் கூட்டுறவுப் பேரங்காடியை அமைத்தால் அது நம் நகருக்கே அழகைத் தரும். இதனை உணர்ந்தே நமது வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச் சபையினர் முதன் முதலாக யாழ்ப்பாணத்திலே இதுகாறும் இல்லாததொரு கூட்டுறவுப் பேரங்காடியை நிறுவ உத்தேசித்துள்ளனர்.

வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச் சபையினரின் முயற்சிகள் கைகூடினால் முதன் முதலாக இலங்கையின் வரலாற்றில் ஒரு கூட்டுறவுப் பேரங்காடி யாழ்ப்பாணத்திலே நிறுவப்படும். யாழ்ப்பாணத்தின் பெரிய கடைப்பகுதியில் மத்திய சந்தையின் கீழ்மாடித் தளத்திலே 10,000 சதுர அடியுள்ள இடவசதியைத் தருமாறு வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச்சபை அரசாங்கத்தைக் கோரி

யுள்ளது இவ்விடத்தில் நிறுவப்பட இருக்கும் பேரங்காடியில் மக்கள் வாழ்க்கையிற் தேவைப்படும் எல்லாப் பொருட்களும் அதிக விலைக்கோ அல்லது களவு விலைக்கோ விற்கப்படா. நேர்மையானதும் நியாயமானதுமான விலையில் விற்கப்படும்.

யாழ் நகரிலே கட்டப்பட இருக்கும் இப் புதிய சந்தையை யாழ்நகர மக்களாகிய நாம் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறோம், இவ்வாற்து மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவதுடன் மக்களின் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்யும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அத்துடன் நம்பிக்கையாக மக்கள் ஓரிடத்திலேயே தமக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்க வழிவகுக்கும். பொருட்களுக்காக அலைந்து திரிய வேண்டிய நிலை ஏற்படாது. தூரத்திலிருந்து வரும் மக்கள் தமக்குத் தேவையானதை வாங்குவதற்குத் தேடித்திரியாமல் ஓரிடத்திலேயே பெற வசதியேற்படும். இத்தகைய கூட்டுறவுப் பேரங்காடி யொன்று யாழ்-நகரிலே இருக்கவேண்டியது மிக மிக அவசியமாகும் இவ்வளவு காலமும் இத்தகைய தொன்று இருந்து சேவைபுரியாவிடினும் இளியாவது அமையப்பெற்று மக்களுக்குச் சேவை புரிய வேண்டியது மிக அவசியம்.

கட்டப்பட இருக்கும் இக்கட்டிடம் எதிர்காலத் தேவைகளுக்கு நெகிழ்ந்து கொடுக்கக் கூடியதாகவும் எதிர்காலத்தில் அதிற் பொதிந்திருக்கும் சமூக தத்துவம் ஈடு கொடுக்க வல்லதாகவும் இருக்கவேண்டும். வரலாற்று நூல்கள் வாயிலாக நாம் அக்காலப் போர் வீரர்கள் புதிய யுகத்தினையும் புதிய முறையில் அமைக்கப்பட்ட ஆயுதங்களையும் கையாண்டு வெற்றியீட்டினார்கள் என்பதனை அறிகிறோம். அதேபோன்று பெற்றோலினால் இயங்கும் யந்திரம் உண்டுபண்ணிய புரட்சியையும் நாம் மறக்கமுடியாது. இதுபோன்று 20-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிற் தோன்றிய தத்துவமே கூட்டுறவுப் பேரங்காடியாகும். இன்றைய அவசர யுகத்தில் மக்கள் எதிலும், அவசரமாகவே காரியங்களை முற்றுவிப்பதிலும் முயற்சி எடுக்கின்றனர். அதனால் அவர்கள்

தமக்கு வேண்டிய பாவனைப் பொருட்கள் அனைத்தையும் ஒரே இடத்தில் அதிககால தாமதமின்றிப் பெற்றுக்கொள்வதையே மிகவும் விரும்புவர்.

இக்கூட்டுறவு இயக்கங்களினால் அதிக சிக்கனத்தை ஏற்படுத்தலாம் என்பதனற்றான் மேற்சத்திய நாடுகளிலும், டோக்கியோ, சங்கப்பூர் போன்ற இடங்களிலும் பேரங்காடிகள் நிறுவப்பட்டன. 2-ம் உலக மகா யுத்தத்திற் குப்பின் எத்தனையோ நாடுகளில் இக்கொள்கைக்கு இணையச் சிறிய கூட்டுறவுச் சங்கங்களை இணைத்துப் பெரிய ஸ்தாபனங்களை உருவாக்கியதுடன் கூட்டுறவுப் பேரங்காடிகளையும் நிறுவினர். உதாரணமாக ஓஸ்டிரியாவிலுள்ள 62 சங்கங்களும் 1500 கடைகளையும் 69 பேரங்காடிகளையும் நடாத்துகின்றன. இதேபோலத்தான் கனடா, பிரான்ஸ், சுவீடன், போலாந்து, இந்தியா முதலிய நாடுகளும் நிறுவுகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தில் தற்போது இருக்கும் சந்தைகளிற் தனிப்பட்ட வியாபாரிகளின் அதிகாரம் மேலோங்கியிருப்பது பெரியதொரு குறையாக இருக்கிறது. அத்துடன் சந்தைக் கட்டிடங்களும் அங்கு விற்பனைக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொருட்களும் அலங்கோலமாகக் காட்சியளிப்பது யாழ்ப்பாணநகரின் சிறப்பிற்கே இழுக்கைத் தருகிறது. கூட்டுறவு என்பது தமது சமூக ஒத்துழைப்போடு எல்லோரின நன்மைக்குமாக இயங்குவது. ஆனால் இப்போது வாழ்பவர்கள் தமது சமூகத்தைப் பற்றி ஒரு சிறிதும் சிந்தியாது தம் நலனைப் பாதுகாப்பதே போதுமானது என்று நினைப்பதாற்றான் இவ்வலங்கோல நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. எனவே இவர்களின் நிலைமையை விளங்கவேண்டும், இதனைச் செயற்படுத்திக் காட்டுவதற்குத் தற்போது அமைக்கப்பட இருக்கும் பேரங்காடியிற் பல திருத்தங்களைச் செய்யவேண்டும். சிறு சிறு கடைகளாக இருப்பதைவிடப் பெரியதொரு கட்டிடத்திலேயே யாவருக்கும் இடம் அளிக்கவேண்டும். இதுவே பாவனையாளருக்கு நன்மைபயக்கும். இவ்வாறு சிறந்ததொரு கூட்டுறவுப் பேரங்

காடி அமையுமாயின் அங்கே வேலைநிறுத்தம் போன்ற காரியங்களுக்கே இடமில்லை. தாங்களே தங்களுக்கு எஜமானராக விளங்குவதால் அங்கு வேலை நிறுத்தத்திற்கே இடமில்லை.

இப்படிச் சிறந்தமுறையில் அமைக்கப்படவிருக்கும் இப்பேரங்காடியிற் புடைவைகள், காய்கறிகள், பழவகைகள். உணவுப் பொருட்கள், இரும்புச்சாமான்கள் முதலியவை விற்பனைக்கு வைக்கப்படும். அத்துடன் ஒரு சிறுறுண்டிச் சாலையும், உப தபாற்கந்தோரும், தொலைபேசி வசதிகளும் இருக்கவேண்டும். இதனால் மக்கள் தம் தேவைகைப் பொருட்களை வாங்குவதால் தமக்குத் தேவையான

பொருட்கள் அனைத்தையும் ஓரிடத்திலேயே அதாவது இங்கேயே பெற்றுச் செல்லக்கூடிய வசதிகள் யாவுமிருக்கும்,

இவ்விதமான சகல அம்சங்களும் சிறப்பாக அமையப்பெற்ற ஒரு கூட்டுறவுப் பேரங்காடி யாழ்நகரிலே நிறுவப்படின் அது நமது நாட்டின் வரலாற்றிலேயே முதன் முதலாக நிறுவப்பட்டதாக அமைவதுடன் நமது சமூகத்திற்கும் சேவை செய்து வளம் பெறும் என்பதற் சிறிதேனும் சந்தேகமில்லை.

P. செல்வேந்திரானி
பல்கலைக் கழகப் புகழுகவகுப்பு
(கலைப்பகுதி)
முதலாம் வருடம்

சைவம் காத்த தெய்வக் குழந்தை

திருஞான சம்பந்தர் திருவருள் வீறும் செந்தமிழ் விறும் படைத்தவர். சைவம் வாழ்ந்து சிறக்கத் தக்க தெய்வக் குழந்தை வேண்டுமென்று சிவபாதவிருதயர் தவங்கிடந்து பெற்ற தண்ணளியாளர். நாளும் கோளும் நன்னெறியில் நிற்கும் வேளையிலே திருவாதிரைத் திருநாளிலே சைவத்திருநெறி தழைத்தோங்கவும் செந்தமிழ்த் திருநாடு சிறக்கவும் சிவம் பெருக்கும் சம்பந்தர் திரு அவதாரஞ் செய்தார். சம்பந்தர் ஞானப் பால் அருந்தி நற்றமிழ்ப் பாக்களைப் பாடுகிறார் என்னும் புகழ் ஞாலம் எல்லாம் பரந்தது. தோணியப்பர் திருவருளினால் மூண்டுண்டுக் குழந்தைப் பருவத்தில் முழுதுணர்ந்த ஞானசம்பந்தரைச் சைவத்தமிழ் உலகம் தொழுது வரவேற்றது. திருஞான சம்பந்தர் ஆற்றிய அருட் செயல்களிற் சிறந்தது செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டிற் பரவிய சமணசமயத்தை வென்று சைவத் திருநெறியைப் பரப்பிய தெய்வச் செயலாகும். பாண்டிநாட்டைச் சமண இருள் முடிவிட்டது என்பதை அரசி மங்கையர்க் கரசியாரும்

அமைச்சர் குலச்சிறை நாயனரும் அனுப்பிய தூதுவரால் அறிந்த திருஞானசம்பந்தர் பாண்டிநாடு செல்லத் துணிந்தார், ஆலவாயான் அருள்வழி நின்று ஞாலமெல்லாம் சைவநெறிதழைக்கச் செய்வேன் என்று திருவுள்ளங் கொண்டார், திருமறைக்காட்டில் இருந்து வழிக்கொண்ட திருஞானசம்பந்தர் அடியார்கள் புடைசூழ ஆலவாய் என்னும் மதுரையை அடைந்தார். அடைந்த சம்பந்தரை மங்கையர்க்கரசியார் கட்டளை இட்ட வண்ணம் குலச்சிறைநாயனார் வரவேற்றார். அப்பொழுது முத்துச் சின்னங்கள் பாலரு வாயார் வந்தார். பரசமய கோளரி வந்தார் என முழங்கின. மந்திரியாகிய குலச்சிறையார் ஞானசம்பந்தப் பெருமானின் காலத்திற் பழுதிலாத் திறம் பெற்றோம். இனி வருங்காலத்திற் சிறப்படைவோம், இந்த நன்னூடும் பாண்டியனும் திருநீற் றோளியால் விளங்கும் மேன்மையைக் கண்டு சிந்தை மகிழ்வோம் என்று பாராட்டினார். மங்கையர்க் கரசியார் பிள்ளையார் திருமுன்னே

ARTS AND CRAFTS

Scenes from 'Nala Damayanthi'

Handicrafts

Bharatha Natyam
(Karthiga Kanesar)

" Music hath charms....."

Bharatha Natyam
(Vijayaluxmi Nagalingam)

Art

Scenes from 'Nala Damayanti'

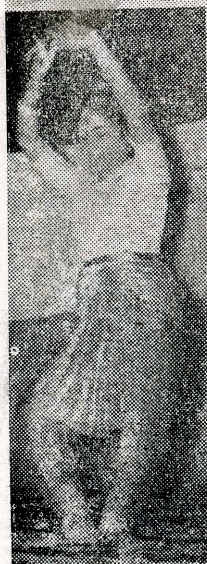
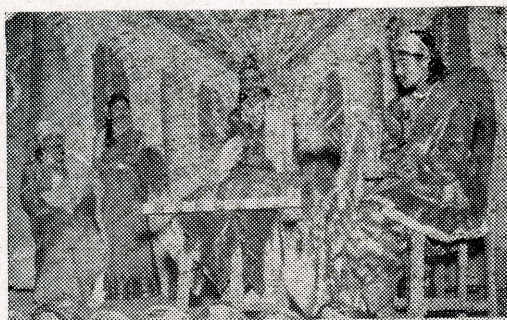
Bharata Natyam
(Kathiga Kanara)

Handicrafts

"Music hath charms....."

Bharata Natyam
(Vijayalaxmi Nagalingam)

Art

வந்தார், குலச்சிறையார் பிள்ளையாரைப் பணிந்து இவரே பாண்டிமாதேவியார் எனக் கூறினார். பாண்டிமாதேவியார் பிள்ளையாரைப் பணிந்தார், தெய்வக்குழந்தையாகிய திருஞானசம்பந்தர் மங்கையர்க்கரசியரை நோக்கினார். “அம்மையே நீங்கள் அல்லல் புரியும் சமணர்களுக்கு இடையே இருந்து ஆலவாய்ப் பெருமான் திருவருளால் சைவ நெறியைத் தாங்கினீர்கள் என்பதை எண்ண எண்ண என் உள்ளம் வியப்படைகின்றது” என மொழிந்தார். மங்கையர்க்கரசியார் ‘பாண்டிநாட்டெங்கும் சைவத்திருநெறி மீண்டும் தழைத்தோங்கும் வண்ணம் தண்ணளி புரிய வேண்டும் என்று சாற்றினார். சம்பந்தர், ‘சமண இருளைப் போக்கி, சைவஒளியைப் பரவச்செய்யும் எல்லமைப் பாட்டை ஆலவாய்ப் பெருமான் எமக்களித்து அருள்வார்’ என்று கூறி அம்மையார்க்கு விடை கொடுத்தார்.

பாழுஞ் சமணர்கள் மாலைக்காலத்திற் சம்பந்தர் வாழும் மடத்திற்குத் தீமுட்டினார்கள். முட்டிய தீயைச் சம்பந்தர் சுரமாகச் சென்று பாண்டியனைச் சாரும் வண்ணம் பதிகம் பாடினார். பாண்டியன் சுரநோயால் வருந்தான். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற சமணர்கள் பாண்டியனைச் சென்று கண்டார்கள். மயிற்பீலியுற் தடவி அவன் உடலில் உள்ள சுரத்தை நீக்க முயன்றார்கள். சுரம் நீங்கவில்லை. பாண்டியனின் கட்டளைப்படி மங்கையர்க்கரசியார் பாலரூவாயர் என்னும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைப் பாண்டியன் முன் அழைத்துச் சென்றார். சம்பந்தப் பெருமானைக் கண்ட சமணர்கள் கூட்டமாகக் கூடி நின்று சம்பந்தரைத் திட்டினார்கள். அப்பொழுது மன்னன் சமணர்ப் பார்த்து ‘நீங்களும் இவரும் எனது நோயைத் தீருங்கள். நோய் தீர்த்தவர் வென்றாவராவர்’ எனக் கூறினான். அப்பொழுது சம்பந்தரின் நிலையை எண்ணி வன்கண்மை மிக்க சமணர்கள் சம்பந்தர்க்கு ஏதும் தீமை செய்வார்களோ

என்று மங்கையர்க்கரசியார் சிந்தை கலங்கினார். மங்கையர்க்கரசியாரின் நிலையை உணர்ந்த சம்பந்தர் “ஈனர்கட்கு எளியேன் அல்லேன் ஆலவாய் அரன் நிற்கவே” என்று ஆண்மையுடன் பாடி அம்மையாரைத் தேற்றினார். பின் நிகழ்ந்த சுரவாதம், அனல்வாதம், புனல்வாதம் என்னும் மூன்றிலும் சமணர்கள் தோற்றார்கள். செந்தமிழ்ப் பாண்டிநாட்டில் மீண்டும் சைவ நெறி மலர்ந்தது. மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் அந்தமில்லாப் பேருவகை அடைந்தார்கள். ஆலவாய்ப் பெருமானின் திருவருளை எண்ணி எண்ணி ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைத் தொழுது சிந்தை மகிழ்ந்தார்கள் மன்னஞ்சிய பாண்டியனும் மக்களும் அல்லல்தரும் சமணசமயத்தைத் தழுவி இருந்தபொழுது எள்ளளவும் அஞ்சாமல் மந்திரியாகிய குலச்சிறையார் இராசமாதேவியாகிய மங்கையர்க்கரசியார் என்னும் இருவரும் சைவர்களாய் வாழ்ந்ததை எண்ண எண்ணச் சம்பந்தரின் உள்ளம் தழைத்தது. தன் அன்புத் தலைவஞ்சிய பாண்டியனையும் சைவனாக மாற்றிப் பாண்டிநாட்டையும் சைவ நெறியையும் வாழ்வித்த மங்கையர்க்கரசியாரின் அருளாண்மையையும் அயராது அன்பையும் பாராட்டிப் பரவினார். பாண்டிநாடு சைவ நாடாய் வாழ்ந்து என் றென்றும் வாழக்கூடிய தெய்வ நிலையை அளித்த திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் செயற்கும் செயலை வாழ்த்தி வணங்குவோம். வாழ்க சைவநெறி “வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறை விளங்க பூதபரம்பரை பொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தழைத் தீதவளவயற் புகலித் திருஞானசம்பந்தன் பாதமலர் தலைக் கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்.”

தமிழரசி வேந்தனார்

10 B. Sc.

சேமிக்கும் பழக்கம்

கட்டுக் காப்பு இடமானாற் குட்டிச் சுவரும் பொன்னாகும்” எம் முன்னோர்கள் இப்பழமொழி மூலம் சேமிப்பின் பெருமையைத் திறம்பட எடுத்தியம்பியுள்ளனர். செலவு செய்யும் கைகளில் ஒரு நாளும் செலவம் தரித்திராது சேமிக்கும் கைகளை நாடி வறுமை ஒருபோதும் செல்லாது. நிலத்தை உழுது விதைத்துப் பாடுபட்டதன் பயனை அறுவடையின்போது அடையும் விவசாயியைப்போற் சேமிப்பின் பயனையும் நாளடைவிற்கு தெரிந்து கொள்ளலாம்.

நாம் எதற்காகச் சேமிக்க வேண்டும்? அன்றாட தேவையானதை நம்மாற் சேமிக்க இயலாதா? நாம் உழைப்பது செலவு செய்யத்தானே! எனக் கேள்விகள் பல நம் உள்ளத்தில் உருவாகலாம்: ஆனால் எம் வாழ்வு இன்றமட்டும் இருந்து நானே முடிந்து விடுவதல்ல. அல்லது எமது தேவைகள் தான் எம்மைத் தொடராமல் விட்டுவிடுமா? நானாக்கு நமக்குத் திமர் என ஏதாவது சுக வீனம் வந்துவிட்டால் அன்றைய தேவையைச் சரிக்கட்டுவது நாம் முன் தினம் சேமித்த பணமேயாகும். எனவே நாம் நமக்கு நானாக்குத் தேவையானவற்றை இன்றே சேமிக்க வேண்டும்- ‘வேள்ளம் வரும் முன்பே நாம் வரம்பைக் கட்டி விடவேண்டும். எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் சடுத்தியிற் செலவுகள் வருவது இயற்கை. வரும் செலவைக் கட்டுப்படுத்த நம் யாவரிடையேயும் சேமிக்கும் பழக்கம் இருத்தல் மிகவும் அவசியம்.

மழை காலத் தேவையை எண்ணிக் கோடைகாலத்திலேயே தங்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களைச் சுறு சுறுப்புடன் சேமித்து வைக்கின்றது எறுப்பு. ஒட்டகமோ பாலையனத்தைக் கட்டக்கும் மட்டும் தேவையான தண்ணீரைக் கிடைக்கும்

இடத்திலேயே தன்னிடம் சேமித்து வைத்துக்கொள்கின்றது. ஐந்தறிவுப் பிராணிகளே இவ்வாறு சேமித்து வைக்கின்றதென்றால் அவற்றிலும் விட ஒரு அறிவு கூடிய ஆற்றிவு மனிதராகிய நாம் எப்படிச் சேமிக்க வேண்டும்? சேமிக்கும் பழக்கம் எம்மிடையே இருக்குமானால் மேலே கூறிய முதுமொழி போன்று எம் வீடும் பொன் வீடாவது மாத்திரம் அல்ல நம் ஈழத் திருநாடே பொன்னுடாகும்.

நம்மிடையே காணப்படும் வங்கிகள் மூலம் பணத்தைச் சேமிப்போமானால் அப்பணம் எமது எதிர் பாராத செலவு எனலும் வெள்ளத்திற்கு வரம்பாக அமைவதுடன் நாட்டுக்கும் அப்பணம் பயன்படும். ஒருவரிடையே உள்ள சேமிக்கும் பழக்கம் நாளடைவில் அவரின் நண்பர்கள் சகோதரர்கள், பிள்ளைகள், உறவினர்கள் என யாவரிடத்திலும் பரவி அனைவரையும் சேமிக்க வைத்துவிடும். இப்படி அனைவரும் சேமிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் வீணை பகட்டிற்காக, போலி கௌரவத்திற்காகப் பயனற்ற வழிகளிற் செல்லும் ஆடம்பரச் செலவுகள் குறையும்.

சேமிப்பதில் எம் கருத்துப் பதிந்தால் எமது உழைப்பு மேலும் மேலும் பெருகும். பெரும் அளவில் உழைப்பிற் செலுத்தும் இந்த ஊக்கம் நாட்டின் தொழில் விருத்திக்கு உதவி புரிந்து நாட்டின் உற்பத்திப் பெருக்கினால் விலைவாசி குறைவதுடன் நம்நாடு பிற நாட்டிடம் கையேந்தும் இழிநிலை மாறும். எமது நாடு பிற பின் தங்கிய நாட்டிற்கு உதவி செய்யும் உயர்நிலை வரும். கூட்டுறவுச் சேமிப்புச் சங்கங்கள் பல இன்று நம் நாட்டிற் காணப்படுகின்றன. இச் சங்கங்கள் மேலும் பணத்தைச்

சேகரிப்பதால் நாம் பிறருடன் கலந்து உறவாடும் தன்மை வரும். நம் சமுதாய மக்களிடையே ஒற்றுமை ஏற்படும். இச் சங்கங்களிற் போடும் பணம் பெருகுவதுடன் வட்டிப்பணமாக அவர்கள் தரும் பணமும் சேரும்,

நாம் பணத்தை மட்டும் சேகரித்தாற் போதுமா? உணவுப் பொருள்கள் போன்ற வற்றையும் சேமித்தல் அவசியம். அநேகர் உணவுப் பொருட்களை விருந்துவிழா எனக் கூறி அளவுக்கதிகமாகச் சமைத்தும் பின் அவற்றை வீணை கொட்டிச் சிதறுகின்றனர். அளவோடு உணவைத் தயாரித்து விருந்து வைத்தாலோ என்ன செய்தாலோ உணவுப் பண்டங்கள் வீணாவதைத் தடுப்பதுடன் நாட்டின் உணவுப் பற்றாக்குறையைத் தீர்ப்பதற்கும் உதவியாக இருக்கும். சிறுதுளி பெருவெள்ளம் எஃபதுபோல நாம் யாவரும் சிறுகச் சிறுகச் சேமித்தாலே உணவுப் பஞ்சம் நாட்டை விட்டுப் பஞ்சாகப் பற்றிவிடும்.

இதை விடுத்து நாம் சிறிது சிறிது என நினைத்துச் செலவு செய்தால் அச் செலவு கட்டுக்கு மீறிப் போய்விடும். 'மெல்லெனப் பாயும் தண்ணீர் கல்லையும் உருட்டிச் செல்வது' போல எம் சிறு செலவுகளே எம் பெருஞ் செல்வத்தையும் உருட்டிக் கரைத்து விடும். பொருள் இருந்தால் எம் செலவைச் சமாளிக்கலாம். எமைப் பிறர் மதிப்பர். பொருள் நூர்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை. எனத் திருவள்ளுவரே தம் தமிழ் மறையாம் சிருக்குறளிலே எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இல்லாணை இல்லாளும் வேண்டாள் அன்றோ! எனவே எம் நாட்டை, எம் வாழ்வை, எம் புகழை எம் சந்ததியைச் சீர்ப்பட வைத்திருக்க எம்மிடத்தே சேமிக்கும் பழக்கம் இருக்க வேண்டும். செலவைச் சுருக்க வேண்டும் யாவரிடையையும் சேமிக்கும் எண்ணம் பெருகிப் பரவட்டும், செலவு செய்யும் சிந்தனை சுருங்கட்டும்.

க. நகுலேஸ்வரி
(Std. VII. C.)

எனது பிரயாணம்

அன்றொரு நாள் பாடசாலை விட்டு வீட்டுக்குச் சென்ற பொழுது தம்பியும், தங்கையும் சந்தோஷத்தாலும் உற்சாகத்தினாலும் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள், நான் என்ன காரணத்திற்காக அவர்கள் சந்தோஷமாக இருக்கிறார்கள் என்று அம்மாவைக் கேட்டேன். அவர் மறுநாள் விடியற் காலை 5½ மணிக்கு அப்பா எங்கள் எல்லோரையும் நயினாத் திருக்குட்டிக் கொண்டு போகப் போவதாகச் சொன்னார். உடனே நானும் சந்தோஷத்திற் துள்ளிக் குதித்தேன். விடியும் நேரத்தை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஆவலோடெதிர்பார்த்திருந்தேன். நாங்கள் அனை

வரும் அடுத்த நாட் காலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து ஸ்நானம் செய்து நயினாத் திருக்குப்புறப்பட்டோம்.

பஸ் நிலையத்திற்குச்சென்று கழுதைப் பிட்டி பஸ்ஸிற் சென்றோம். பின் மோட்டார் வள்ளத்திற் பிரயாணம் செய்ய வேண்டுமென்று அப்பா சொன்னபோது ஒரே மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அப்பொழுது மோட்டார் வள்ளமும் வந்தது. நாம் எல்லோரும் ஏறினோம். அலைகளடிக்கும் போது பார்ப்பதற்கு விநோதமாகவருந்தது. தொட்டில் ஆடுவதுபோல் உள்ளம் ஆடியது. அதைப் பார்த்த எனது சின்னத் தம்பி

தனது பொக்கை வாயைத் திறந்து
சிரித்தான். நீலப்பாய் விரிந்தது போன்று
அந்த அலை கடல் இருந்தது. சிறிது
நேரத்தில் வள்ளர் கரையை அடைந்தது.

நாமெல்லோரும் வள்ளத்திலிருந்து
மணலில் இறங்கினோம் பின்பு கோவி
லுக்குச் சென்று பூசைகள், அர்ச்சனைகள்
செய்வித்துப் பிரசாதம் பெற்றோம்.
கோயிலில் வைத்த அம்பாளின் அழகு
கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது.
அதன்பின் கோயிலை வலம் வந்து அம்
பாளைக் கும்பிட்டு விட்டு வீட்டிலிருந்து

கொண்டுசென்ற உணவைச் சாப்பிட்
டோம். பின்னர் அங்கேயுள்ள புத்த
கோயிலைச் சென்று பார்த்தோம். சிறிது
நேரம் அவ் வெண் மணலில் விளையாடி
னோம், பின்னர் வள்ளம் நிற்கும் இடத்
திற்கு வந்து வள்ளத்தில் ஏறித் திரும்பவும்
கழுதைப்பட்டியை அடைந்தோம், பஸ்ஸில்
ஏறி வீடுவந்து சேர்ந்தோம். எனது இப்
பிரபாணத்தை நினைக்குமபோது எப்
பொழுதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

சந்திரப்பிரேமா S.

6 (C)

நன்றியுள்ள நாய்

பாடசாலைவிட்டு வீட்டிற்குச் செல்லும்
போது பற்றை மறைவில் ஓர் சத்தம்
கேட்டது. நான் போய்ப் பார்த்தேன்.
ஒரு சிறிய நாய்க்குட்டி ஓர் ஆதரவுமின்றி
அழுது கொண்டிருந்தது. நான் அதைத்
தூக்கிக் கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றேன்.
அதற்கு என்னபெயர் தெரியுமா? அன்பழகி.
நான் எங்கு சென்றாலும் என்னுடன் கூட
வரும். ஒரு நாள் நான் என் சினேகிதிக்
கோடு கடற்கரைக்கு உலாவச் சென்றேன்.
அழகியும் என்னுடன் வந்தாள். கடற்
கரையில் என் சினேகிதிகளோடு பந்த
டித்து விளையாடினேன். விளையாடும்
பொழுது பந்து தவறிக் கடலுள் வீழ்ந்து
விட்டது.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த
அழகி ஓடிச் சென்றாள். கடலில் நீந்திப்
பந்தை வாயிற் கொள்கிக் கொண்டு வந்து
தந்தாள். அவளை நான் கட்டி அணைத்து
முத்தமிட்டேன். பின்பு சிறிது நேரம்
விளையாடி விட்டு வீடு திரும்பினோம்.
இன்னொரு நாள் நான் மாமா வீட்டிற்குச்
செல்ல விரும்பினேன். எங்கள் வீட்டிற்கும்
மாமா வீட்டிற்கும் இடைத்தூரம் ஒருமைல்.

நான் அழகியையும் அழைத்துக் கொண்டு
நடந்து சென்றேன். சிறிது தூரம் சென்
றதும் வெய்யில் அதிகமாக இருந்த
படியால், களைப்புற்ற நான் ஒருமரத்தடியில்
இருந்தேன். அழகியும் அருகில் வந்து
படுத்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரம்
கழித்து ஒரு சத்தம் கேட்டது.

நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒரு
பாம்பு என்னை நோக்கி வந்து கொண்டி
ருந்தது. இதை அழகியும் கண்டு விட்
டாள். உடனே ஒரே பாய்ச்சலிற்
பாய்ந்து அதன் கழுத்திற் படித்தாள்.
உடனே பாம்பு இறந்து விட்டது. என்
உயிரைக் காத்த அருமை அழகியுடன்
மாமா வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன்.
நடந்த சம்பவங்கள் யாவற்றையும் மாமா
விடம் கூற அவரும் நாயின் நன்றியை
மெச்சி மகிழ்ந்தார். நான் அன்று முதல்
அன்பு செலுத்திக் கண்ணை இமைகாப்பது
போல என் அன்பழகியைக் காத்து
வருகிறேன்.

A. யோகேஸ்வரி

6 B.

இந் து ம க ளி ர் க ல் லு ரி

இந்து மன்றத்தின் அறிக்கை — 1967.

போஷகர் :	திருமதி.	ப. ஜெகநாதன்
தலைவி :	செல்வி.	அரியசிகாமணி அரியபுத்திரன்
உப தலைவி:	செல்வி.	சத்திரதாமா கந்தையா
காரியதரிசி :	செல்வி.	சுசீலா கணகரட்ணம்
உபகாரியதரிசி :	செல்வி.	தர்மபூதி முத்தையா
தகுதிகாரி:	செல்வி.	சத்திரா முருகேச.

“அறிவு அற்றம் காக்கும் கருவி செறுவார்க்கும்
உள்ளழிக்க லாகா அரண்”.

என்று திருவள்ளுவர் தமது மெய் நூலில் அறிவை மேம்படுத்திக் கூறியுள்ளார். இவர் கருதிய அறிவு களுட் சமய அறிவும் ஒன்றே. இவ் வுலகின் நல்வாழ்விற்குச் சமய அறிவின் துணை அவசியம், இவ் வரிய சமயத்தின் அரிய பெரிய கருத்துக்களை எங்கள் மாணவிகட்கு உணர்த்தி நல் வழிப்படுத்துவதே எமது கழகத்தின் நோக்கமாகும்.

இக் கழகத்தின் சார்பில் நடத் தப்படும் கூட்டங்களில் அறிவிற் சிறந்த பெரியார்களும் மாணவி களும் பங்கு பற்றுகின்றனர்.

மாணவர்கள் எங்கும் நிறைந்த எம்பெருமானைத் துதித்து வழுத்த அவ்வப்போது பெரியார்கள் சைவ சமயத்தின் வளர்ச்சியின் பொருட்டு எமது வேண்டுகோளுக் கிணங்கி எமக்கு அரிய சொற்பொழி வாற்றியிருக்கின்றனர். மேன்மை

கொள் சைவநீதி விளங்க அவதரித்த நாயன்மார்களின் குருபூசைகளையும் விழாக்களையும் சிறப்பாக நடாத்தி அந்நாட்களிற் கருத்து நிறைந்த சொற்பொழிவுகளையும் நடாத்தி வருகிறோம், இக் கழகத்தின் வளர்ச்சி மேலும் வளர அப்பெரு மானைத் துதிப்போமாக.

மாணவிகளின் ஆத்ம நயத்தின் பொருட்டு அரும்பாடுபடுபவராகிய ஆசிரியை திருமதி. க. ஜெகநாதன் அவர்களை எமது கழகத்தின் போஷ கராகப்பெற்றது எமது பாக்கியமே. கழகத்தின் வளர்ச்சிக்கு அயராது உழைத்த எமது போஷகருக்கு நாம் என்றும் கடமைப்பாடுடையோம். வேண்டிய சமயங்களில் எமக்கு ஊக்கமளித்து வரும் எமது கல்லூரி அதிபர் அவர்கட்கும் நாம் நன்றி யுடையோம். மற்றும் தினங்களில் எங்கள் கழக அமைப்பிற்கு ஆதரவு கொடுத்து அரிய சொற்பொழி

வாற்றி இந்து மகளிரை ஊக்குவித்து வரும் ஆசிரியைகளுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக!

இவ்வாண்டில் எமது கல்லூரி நடாத்திய நவராத்திரி விழாவிலே பல இன்னிசை நிகழ்ச்சிகளும் சொற்பொழிவுகளும் இடம்பெற்றன. எங்கள் கல்லூரிக் கிடையிற் சிறப்பான நாடகப்போட்டி நடைபெற்றது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இப் போட்டியில் மத்தியஸ்தராக மூவர் நியமிக்கப்பட்டனர், திரு. மகாதேவா, திரு. சொக்கலிங்கம், திருமதி. நாகேஸ்வரி பொன்னையா முதலியோர் மிகவும் சாதாரணமாக முடிவு கொண்டு

முதலாவதாக கண்ணன் தூது இலக்குமி இல்லம், இரண்டாவதாக ஒளவையார் - அருந்ததி இல்லம், முன்றாவதாக குமரகுருபரர் - இரதி இல்லம் என இவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். இம் மத்தியஸ்தர்களுக்கும் மன்றத்தின் சார்பில் என்னன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இக் கழகம் மேன்மேலும் வளர இறைவனைத் துதிப்போமாக.

வளர்க இக் கழகம் !

வணக்கம்.

சுசீலா கனகரட்னம்,
காரியதரிசி.

Games Report 1967

It is with great pleasure that I submit a report of our Athletic activities for the year 1967. The year under review has been one of proud achievement in various fields. Our sports activities began with the Inter-School P. T. competitions organised by the Education Department. Though we did not gain outstanding success, both our teams were selected for the semi-finals, proving what training could do in the way of success. The under nineteen squad won the second place. Our congratulations to Udupiddy Girls' College on gaining the first place.

The second term commenced with regular practices for the Inter-House Athletic competition which was held under the distinguished patronage of the Additional Government Agent, Mr. J. M. Sabaratnam. There was keen competition all round and a high standard of athletics was maintained. Special mention must be made of the March Past which was of such a high standard as to make it difficult for the judges to place them. They were judged as follows:

Arunanthy House	1st place
Rathy	2nd ,,
Lakshmy	3rd ,,

Our congratulations to them. The Inter-House championship shield was won by Parvathy House, with Saraswathy and Arunthathy House being the runners-up. Our congratulations to them too. Individual Championships were as follows.

1. Amirthaluxumy Nagiah — Senior
2. Shyamala Ramanathan — Inter
3. Rajarajeswary Selladurai—Junior

The best Performance cup was awarded to Kamaladevy Ponnudurai

(Intermediate) for clearing 4' 3 2/1 in the High Jump,

This year I am pleased to record that we put up a better fight than usual in the Inter-School Athletic Meet conducted by the Jaffna Girls' Schools Sport-Association. In fact we are proud to have gained the 3rd place. Nineteen schools participated in the event. Special mention should be made of the fact that our worthy Juniors won for us most of the points that we scored at the Inter-College Competitions.

The Winners:

Seethaluxmy Thambipillai	—	Cricket Ball Throw 1st place
Rajarajeswary Selladurai	—	150 yds. 2nd place
Rajarajeswary Selladurai	—	80 metres Hurdles 2nd place
Indramalar Nagalingam	—	100 metres Hurdles 2nd place
Chandramalar Nagalingam	—	109 metres Hurdles 3rd place
	—	4×100 metres Relay 3rd place

Our heartiest congratulations to them and to Vembadi for annexing the Championship Shield for the 7th year in succession and to Chundikuli, the runners-up. This year we regret that we were unable to enter for the Net ball Federation owing to various difficulties.

I shall be failing in my duty if I do not thank the Principal, Mrs. V. Arumugam, the House Mistresses and House Captains for their loyalty and co-operative spirit which made my task a pleasant one. Finally, a special word of thanks to the Sports Committee:

Mrs. P. Sivagurunathan

Mrs. A. A. Kurunathy

Miss. T. Kandapillai

Miss. T. Vythy

Mrs. M. Nadesapillai

and the school's games captain Ananthavally Perampalam. Their unfailing

co-operation ensured the success of the meet.

L. Balasingham
(Physical Instructress)

Houses

Report of Saraswathy House for the year 1967

House Mistress :	Mrs. P. Paramanantham
House Captain :	Sarathambal Thiruvilangam
Games Captain :	Ariyasihamani Ariyaputhiran
Treasurer :	Thanalakshumi Kanagaratnam

It is with great pleasure and satisfaction that I submit the report for the year 1967.

Though our athletic achievements were below our expectations we were placed second in the meet. Special mention should be made of Shyamala Ramanathan and Rajarajeswary Selladurai who won the Intermediate and Junior Championship Cups respectively. My congratulations go to both.

I am proud to say that we also won a number of places in the art competition. Though we didn't get a

place in the Dramatic Contest, we took part with all enthusiasm. The Saraswathies also enjoyed the picnic to Keerimalai at the end of the second term.

I thank all the Saraswathies for their whole hearted co-operation. I shall be failing in my duty if I do not thank our house mistress, Mrs. P. Paramanantham and the other teachers for their guidance and encouragement. I wish Saraswathies greater success in the coming year.

Sarathambal T.
House Captain.

Report of Lakshmy House 1967

House Mistress :	Mrs. A. Thuraisingam
House Captain :	Anantavally Perampalam
Secretary :	Rajeswary Nadarajah

It is with great pleasure that I submit the report of the house for the year 1967.

We had our annual sports meet on the 4th day of July. Although our competitors did their very best we were not placed within the first three. Our heartiest congratulations are due to Parwathy house for winning the Challenge cup and Arunthathy house for becoming the runners-up.

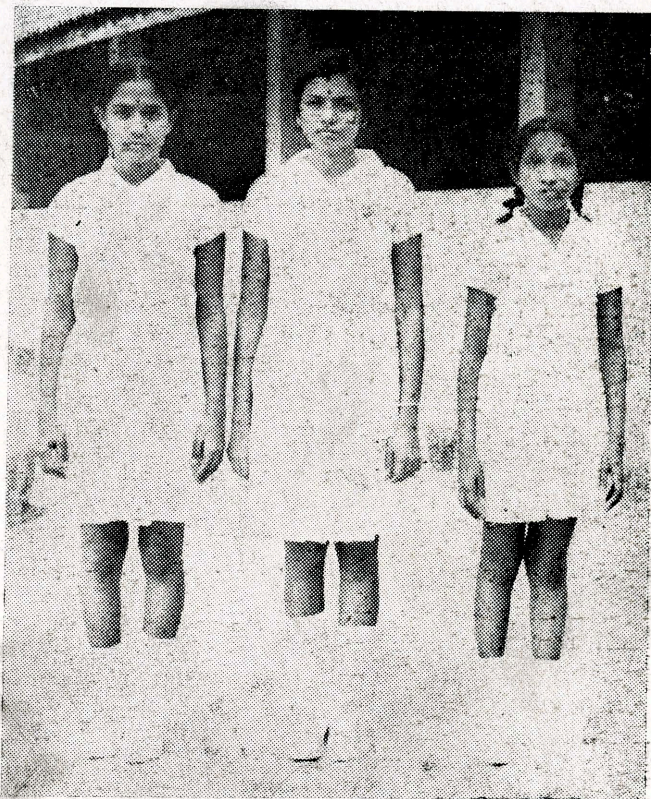
We are proud to say that our house won the first place in the Drama competition. We went on a picnic to Paranthan and visited the Chemical

factory. I am sure all the members of our house enjoyed this picnic.

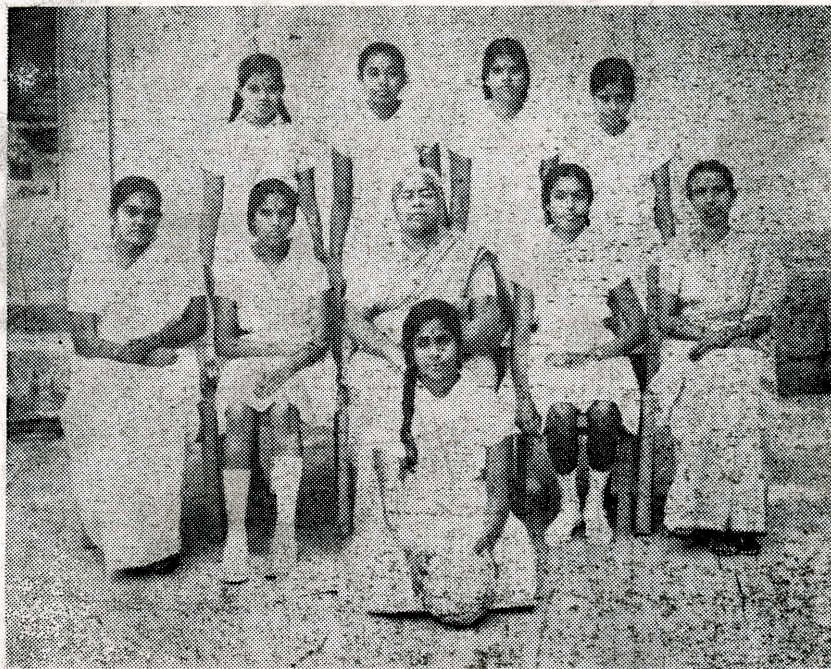
Our sincere thanks are due to our house mistress, Mrs. A. Thuraisingam and also to Mrs. G. Sockalingam, Miss. C. Balasingam, Mrs. P. Jeganathan, Mrs. P. A. Jebaratnarajah, Mrs. R. Thambiayah, Mrs. Thuraiarah, Mrs. K. Sivasubramaniyam and Mrs. Sivagurunathan for their valuable help.

I wish all the members of Lakshmy house success in the future.

Rajeswary N.
(Secretary)

Champions at our Athletic Meet 1968.

Parvathy House — Netball Champions 1968.

Report of Parvathy House 1967

<i>House Mistress</i>	:	Mrs. S. Gnanasambandan
<i>House Captain</i>	:	Chandrakumary Kandiah
<i>Secretary</i>	:	Meenadchy Ratnam

It is with great pleasure that I submit this report of our house for the year 1967, for it has been a very successful one.

We stepped into the field this year with the determination of keeping up our Athletic record. Our effort, inspite of the keen competition, has been rewarded. We have carried away with pride the Inter-House Championship cup for the year. The victory was due to the great enthusiasm and keen interest shown by our athletes—. Keep it up, Parvathians!

We emerged Relay Champions and also gained places in all the group events. We regret that our girls failed to gain individual championships. However, our congratulations are due to

Chandrakumary, Nagapooshani, Bhuvanayaki and Pushpavathy for their splendid performances in the High jump, Hurdles and the Discus throw respectively.

Our congratulations to Chitra, Prema and Selvamalar for winning places in the Art Competition.

In conclusion, I extend my sincere thanks to our House Mistress Mrs. S. Gnanasambandan and assistant House Mistresses without whose guidance our success would not have been possible. My thanks are also due to all committee members who co-operated with me to make this a successful year.

Meenadchy Ratnam
Secretary

Rathy House

<i>House Mistress</i>	:	Mrs. T. Muthukumarasamy
<i>House Captain</i>	:	Tharmapoopathy Muthiah
<i>Secretary</i>	:	Umadevi Sunthararajah

I have great pleasure in submitting the report of the house for the period under review. This year has not been a very bright one for us. Our athletic achievements were below our expectations. In the Inter house sports meet we won the second place for the March Past. The junior division of our house did well. We congratulate, Gowri kumari, Seethaluxmy, Jasmin. Tharma-

theyv and others for having scored points for ns.

We also did our best in the Oratorical contest. Art competition and in the Drama competition. We congratulate those who obtained places in those competitions.

Our congratulations to Parvathies who came first in the Inter House

Athletic Meet, and to the champions, Rajarajeswary (Junior) Shyamala (Inter) and Amirthaluxmy (Senior).

determined to do our best in the coming year and we are sure that success will be ours soon.

Our sincere thanks are due to Mrs. T. Muthukumaraswamy, our house mistress, for the signal service she rendered us and also to Mrs. Nagaratnam, Mrs. Kanagasabapathy, Mrs. Kurunathy, Miss Vallipuram, Miss Cader, and Mrs. Navaratnam for their help. We wish Mrs. Navaratnam a very happy and prosperous wedded life. I thank our house captain for her valuable service to the house. The Rathies are never disheartened by defeat. We are

We went on a picnic to Valalai. Most of the members of our house enjoyed the picnic.

I am grateful to all the members of the house for the invaluable assistance they gave me. I wish them all good luck in their endeavours during the coming years.

Uma Sunthararajah,
Secretary

Report of the Arunthathy House 1967

Mrs. P. Subramaniam
Mrs. S. Balasubramaniam
Mrs. R. Shanmugam
Mrs. Y. Cumarasamy
Mrs. P. Pararajasingam
Mrs. J. Kandiah
Miss Y. Mailoo
Miss T. Vythy

House Mistresses

The year under review has been one of steady progress. Perhaps we members of Arunthathy house were determined not to sleep but to wake up and run the race.

And we did it. In the field of games and sports, we proved our mettle. Every member put her heart and soul into the effort to march forward. We are proud to say that we were runners-up at the athletic meet.

We also won the first place in the march past and carried away the coveted March Past Cup. Congratulations to Parvathy house on winning the 1st place.

Here again every member of the

staff worked hard so that the house might gain a place within the first three. We are happy to report that we won the second place. Our 'Auvaiyar', versatile Savithiri, was selected as the best actress and Sathyabama was selected as the third best actress.

I shall fail in my duty if I do not make special mention of Amirthaluxmy who won the Senior Championship for the third year in succession. No one can forget her fleet foot and determination to win a place. Arunthathies! Do not forget to strive, to seek, to find and not to yield."

Chitra C.
House Captain.

The G. C. E. A/L Union 1967

Patron :
President :
Secretary :
Treasurer :

Mrs. P. Satchithanandam
 Chandrakumari Kandiah
 Ariasihamany Ariyaputhiran
 Sarathambal Thiruvilangam

In reviewing the activities of our union we are glad to say that this year has been one of out standing success. During the current year, we held weekly meetings regularly, whenever college activities did not clash with them.

Members of our Union were provided with opportunities to improve their talent in public speaking. All the members made the best use of opportunities so provided. Occasionally the budding musicians of the union entertained the members.

We are very happy to say that a debate was held with Jaffna Central College. We hope that this tradition will be maintained in future too.

We held our Annual dinner on 20th September. We extend our gratitude

to Mrs. R. R. Navaratnam the Regional Director of Education for accepting our invitation to be the chief guest.

We offer our thanks to the representatives of the various unions of the different colleges and the guests who had accepted our invitation. Our thanks are also due to the sister Unions for having honoured us with invitations to their annual dinners.

This report will be incomplete if I do not express our thanks to our patron Mrs. P. Satchithanandan for her keen interest and enthusiasm which meant a lot to our union. Finally I wish to thank the members of the staff and the union for their co-operation.

Ariyasihamani Ariaputhiran
Secretary

The G. C. E. O/L Union 1967

Patron :
President :
Secretary :
Treasurer :

Mrs. K. Sabanayagam
 Lingasoundary Kanagalingam
 Jeyamany Thillayambalam
 Selvendranee Ponniah
 Rajeswary Visvalingam
 Parameswary Subramaniyam

It is with pleasure that I submit the report of the above association. The enthusiasm shown by the members

of the association has been very encouraging.

We had weekly meetings on every

third day after Poya, which took the form of speeches, dramas, dialogues, songs and debates both in English and in Tamil. We had debates on

“ஆங்கிலம் கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்கப்படல் வேண்டும்”

“தமிழ் சினிமா ஒழிக்கப்படல் வேண்டும்”
We were very sorry that we couldn't have a debate in English.

Our Annual Social was held on the 1st of October and our chief guest was Mr. T. Murugesapillai, A. G. A., Jaffna. We are very grateful to him and his wife for accepting

our invitation and gracing the occasion. I am happy to say that our social was a great success.

I wish to thank all the teachers, office-bearers and the other members of our union for the co-operation they gave me.

Finally I must not forget to extend my sincere thanks to our patron for her advice and guidance at all times.

Selvendranee P.
Secretary,

The Guide Report 1967

The Jaffna Hindu Ladies' College Guide Company registered as the Jaffna Guide company was started in 1950, two years after this school moved into the present premises. Since then, it has progressed steadily. But we really wish that more recruits would join, since the numbers in the college have increased.

It is with some satisfaction that I say that our guide company has participated in all the activities held in the peninsula. We have never failed to take part in the annual rally and in all the exhibitions. However we have still far to go before we can win our laurels.

Three of our guides attended the local camps held at the Women's Cen-

tre. and Chundikuli Girls' College, and later the Inter-national camp in Colombo. These few lucky guides who had the opportunity of associating themselves with the foreign guides must have benefited a great deal by their unique experience.

Our grateful thanks to Mrs. Rajanayagam, our adviser and friend who joins us and injects new life into the movement. Her visits are of benefit to the troop.

We owe the principal a deep debt of gratitude for her willing help and encouragement which has contributed to the progress of the movement. Guides, up and on and never say die!

P. Subramaniam
Guide Capt.

விஞ்ஞானக் கழகம்

போஷகர்:	செல்வி:	அ. இரத்தினம்
தலைவி:	செல்வி.	சந்திரகுமாரி கந்தையா
உப தலைவி:	செல்வி,	தர்மபூதி முத்தையா
காரியதரிசி:	செல்வி.	நிர்மலா சபாரட்னம்

1967-ஆம் ஆண்டிற்குரிய மேற் படி கழக அறிக்கையைத் தமிழிற் தருவதிற் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு இவ் வாண்டில் எமது கழகத்தின ரால் நடாத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சி களைக் கூறுவதில் மகிழ்வுறுகின்றேன். எமது முதற்கூட்டம் இவ்வாண்டின் முற்பகுதியில், மார்ச் மாதம் நடை பெற்றது. அன்றைய தினத்தில் இவ் வாண்டிற்கான அங்கத்தவர்கள் தெரிவு செய்யப் பெற்றனர்.

இக் கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற கூட்டங்களிற் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றன. மாண விகளின் பொது அறிவு வளர்ச்சி யின் பொருட்டுப் பொது அறிவுக் கேள்விப் போட்டி நடைபெற் றது. அத்துடன் நாம் விஞ் ஞான ரசனைக்குட்பட்ட விடயங்கள் பற்றிப் பேசும்பொருட்டு மாணவி கட்கு ஊக்கம் தந்தோம். இதன் பொருட்டு மாணவிகள் விஞ்ஞானத் தின் நன்மை, ஊனுண்ணும் தாவ ரங்கள், எரி சோடா, கூர்ப்பு, அரிப்பும் தடுத்தலும் சேர். ஐசாக் நியூட்டன் என்னும் பல்வேறு விட யங்கள்பற்றி உரையாற்றியுள்ளனர்.

அத்துடன் எமது கழக அங்கத் தவர்கள் யாழ்ப்பாண மாவட்டப்

பாடசாலைகளிற் கு இடையே நடை பெற்ற விஞ்ஞான அறிவுப் போட் டியிற் பங்குபற்றினார்கள். மற்றும் எமது கழக மாணவிகள் சிலர் விஞ் ஞான வளர்ச்சிக்காக அலுமினியம் தொழிற்சாலை, சவர்க்காரத் தொழிற்சாலை சீமெந்துத் தொழிற்சாலை ஆகிய இடங்களைச் சென்று பார்வை யிட்டனர்,

இத் துணைச் செயல்களுக்கும் எமக்குத் துணைபுரிந்து எம்மை ஊக்கு வித்த எமது கழகப் போஷகர் அவர்கட்கும். மற்றும் எமது கழ கத்தின் ஏனைய ஆசிரியர்கட்கும் எனது மனம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கா விடில் நான் பெரும் பிழை செய்தவன் ஆவேன். அத்து டன் எமது கழகச் செயல்களிற் பங்குபற்றிய அங்கத்தினர் அனை வருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரி வித்துக் கொள்கின்றேன்.

எமது கழகத்தின் செயல்கள் அனைத்தும் என்றும் வெற்றி பெற எனது நல்வாழ்த்துக்கள் உரித்தா குக.

நிர்மலா சபாரட்னம்
காரியதரிசி.

சரித்திர, குடியியல் மன்றம்

போஷகர்:	ஸ்ரீமதி	R. சண்முகம்
தலைவர்:	செல்வி	N. சாந்தினி
உப தலைவர்:	செல்வி	K. சுலா
காரியதரிசி:	செல்வி	P. விஜயலக்ஷ்மி

இம் மன்றம் உயர்தர வகுப்புச் சரித்திர மாணவிகளால் நடாத்தப் பட்டு வருகின்றது. முதலாம் தவணையின்போது நல்லூர் வட்டார வித்தியாதரிசி திரு. N. R. பாலசிங்கம் அவர்கள் தலைமையின் கீழ் நாம் “பிரித்தானியர் வருகையால் இலங்கையில் ஏற்பட்ட பலாபலன்கள்” என்ற விடயம்பற்றி ஓர் சுருத்தரங்கம் நடாத்தினோம். இரண்டாம் தவணை ஆரம்பத்தில் நாம் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்ய எண்ணியும் பல காரணங்களால் அதை மேற்கொள்ள முடியவில்லை. மூன்றாம் தவணை நாம் ஓர் சரித்திர அறிவுப் போட்டி நடாத்தினோம். அதில் விஜயாம்பாள், சுலாவதி, சாந்தினி என்பவர்கள் முறையே முதலாம்,

இரண்டாம், மூன்றாம் இடங்களைப் பெற்றனர். அவர்களுக்கு எங்கள் மன்றத்தின் சார்பில் பாராட்டுக்கள் உரித்தாகுக.

இக் கழகம் ஒவ்வொரு மாணவியினது அறிவு வளர்ச்சியை ஆதாரமாகக் கொண்டே இயங்கி வருகின்றது. இம் மன்றத்திற்குச் சகல விதத்திலும் ஆக்கமும், ஊக்கமும் கொடுத்து மேலும் வளர்ச்சிபெற உறுதுணையாக இருந்தவர்களுக்கு இம் மன்றத்தின் சார்பாக எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

P. விஜயலக்ஷ்மி
காரியதரிசி.

புவியியல் மன்றம்

போஷகர்:	செல்வி	பு. செல்வநாபகம்
தலைவர்:	செல்வி	க. ராஜேஸ்வரி
உப தலைவர்:	செல்வி	க. புஷ்பதேவி
காரியதரிசி:	செல்வி	ந. ஆனந்தி
தனாபதி:	செல்வி	ரா. ரஜினி

எங்கள் கல்லூரியின் உயர்வகுப்புப் புவியியல் மாணவிகளால் இம் மன்றம் நடத்தப்படுகிறது. இம் மன்றம் கூடிய முதற் கூட்டத்தில் அங்கத்தவர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இம் மன்றத்தாற் கூட்டப்பட்ட கூட்டத்தில் மாணவிகளின் அறிவு வளர்ச்சிக்காகப் புவியியல் சம்பந்தமான கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன. வழக்கம் போல் நடைபெறும் இறுதித் தவணைச் சொற்பொழிவுகளை மேன் மேலும் சிறப்பாக நடாத்துவதற்காகப் பல புவியியல் அறிஞர்களை அழைக்க ஆவல் கொண்டிருந்தும் சந்தர்ப்பங்களும் சூழ்நிலைகளும் சரியாக அமையாததால் எமது அபிவிருத்திகளைப் பூர்த்திசெய்ய முடியவில்லை. எமது மன்றத்தின் உதவியினால் வருங்காலத்தில் நாம் புவியியல் சம்பந்தமான சுற்றுப் பிரயாணங்களை ஒழுங்கு செய்து மாணவர்களின்

அறிவை விருத்தி செய்வதற்காகப் பல திட்டங்கள் தீட்டியுள்ளோம்.

இக் கழகம் ஒவ்வொரு மாணவியின் அறிவு வளர்ச்சியையும் முன்னேற்றத்தையுமே தனது நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இம் மன்றத்தின் வளர்ச்சிக்காக உழைக்கும் மன்ற அங்கத்தினருக்கு எனது நன்றி. இம் மன்றத்தை மேலோங்கச் செய்வதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுத்துத் தன் நலங்கருதாச் சேவை புரியும் எமது மன்றத்தின் போஷகர் செல்வி பு. செல்வநாயகத்திற்கு எமது மன்றத்தின் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இம்மன்றம் மேன் மேலும் முன்னேற்ற மடைய முயற்சி செய்வோமாக! வளர்க எம் மன்றம்!

ந. ஆனந்தி,
காரியதரிசி.

சங்கீத அறிக்கை

இவ்வருடம் வெளியாகும் இச் சஞ்சிகையில் நான் இந்த அறிக்கையைச் சமர்ப்பிப்பதில் மிகவும் பெருமை அடைகிறேன்.

ஆண்டாண்டு காலமாக வாழ்ந்து வரும் இக் கலையானது இக் கல்லூரியில் 5-ம் வகுப்பு முதல் க. பொ. த. (உயர்தர) வகுப்புவரை ஒரு பாடமாக அமைந்துள்ளது. இக் கல்லூரி மாணவிகளும் இக் கலையை மிகுந்த ஆர்வமுடன் பயில்வதைக் காண என் மனம் மிகவும் சந்தோஷமடைகிறது.

1966 -ஆம் ஆண்டில் வ. மா, ஆ. சங்கத்தினர் நடத்திய இசைப் போட்டியில் செல்வி. ஜெகதாம் பிகை பரமநாதனுக்கு மேற்பிரிவில் முதலிடம் கிடைத்தது. அத்துடன் 1966 ல் இல்லங்களிடையே நடைபெற்ற கூட்டுப் பாடற் போட்டியிலும் மாணவிகள் மிகத் திறமையாகப் பாடியுள்ளனர். வெற்றியீட்டிய இல்லங்கள் மேற்பிரிவில் சரஸ்வதி, ரதி, அருந்ததி ஆகிய இல்லங்கள் முறையே 1-ம் 2-ம் 3-ம் இடங்களையும் பெற்றுள்ளன. இதிற் பங்கு கொண்ட மாணவிகளுக்குத் தனித் தனி என் வாழ்த்துக்களை இயம்புவதோடு இப் போட்டிக்கு மத்தியஸ்தம் வகித்தவர்களான

பிரம்மபுரீ சர்வேஸ்வர சர்மா திரு. போல் திலகநாயகம், செல்வி தன தேவி சுப்பையா ஆகியோருக்கும் என் நன்றியறிதல் உரித்தாகட்டும்.

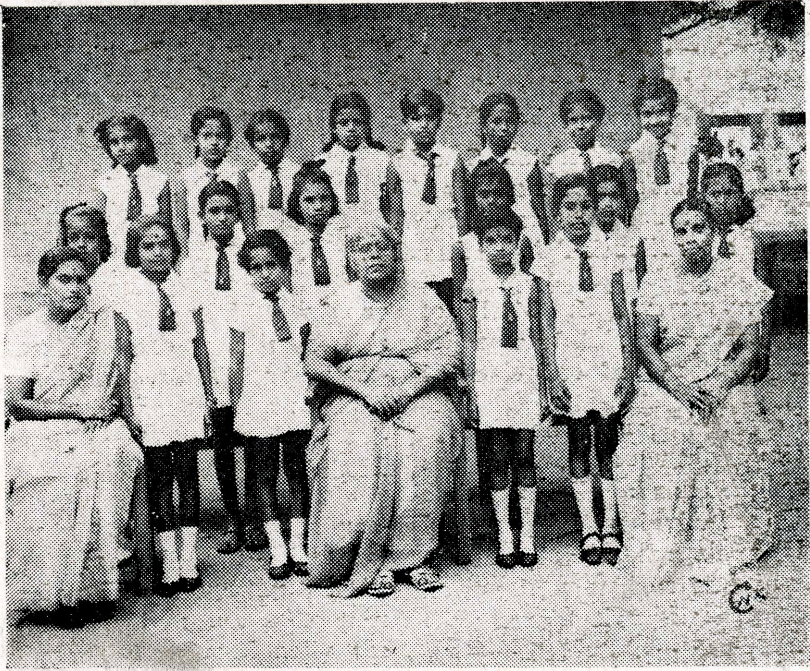
அடுத்து 1965ம், 66ம், 67ம் ஆண்டுகளில் யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற சேக்கிழார் விழாக்களிலும் எங்கள் கல்லூரியில் நடைபெற்ற நால்வர் குரு பூஜைகளிலும் நவராத்திரி விழாக்களிலும் நாடகப் போட்டிகளிலும் எங்கள் மாணவிகள் பங்குபற்றிப் பாடி அவ் விழாக்களைச் சிறப்பித்துள்ளார்கள். இவை அனைத்தும் மிகத் திறம்பட அமையும் வண்ணம் மாணவிகளுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்த இதர ஆசிரியைகட்கும் என் நன்றி உரித்தாகட்டும்.

“சங்கீத சௌ பாக்யமே — என்றும் மங்காத பெரும் பாக்யமே”

என்பதற்கமைய எம் மாணவிகள் மேல் வருங் காலங்களிலும் இசைத் துறையில் மிக முன்னேற்றமடைந்து பேரும் புகழும் பெற்று வாழ்ந்து தமக்கும் கல்லூரிக்கும் நற் பெயரீட்டித் தருவார்களென எதிர் பார்க்கின்றேன்.

வாழ்க இசைக் கலை!

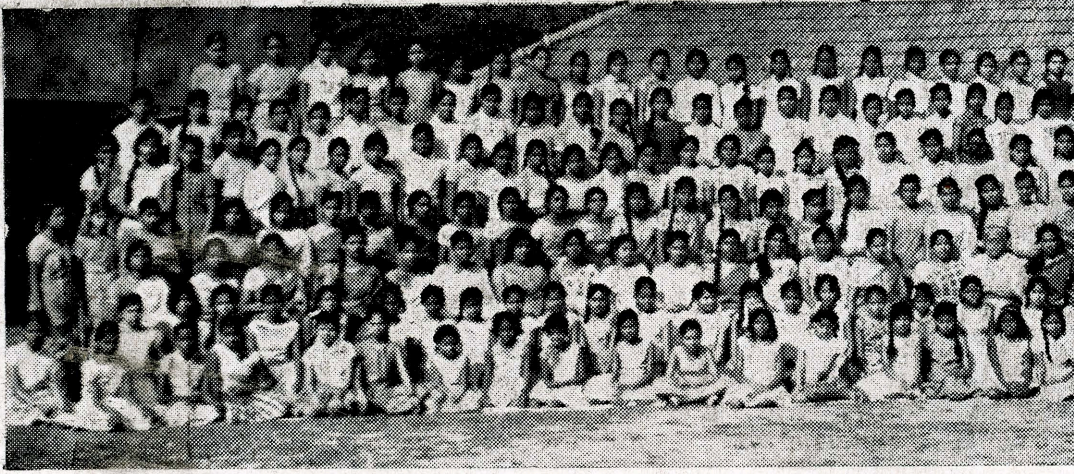
செல்வி ஜா. சுப்ரமணிய ஐயர்

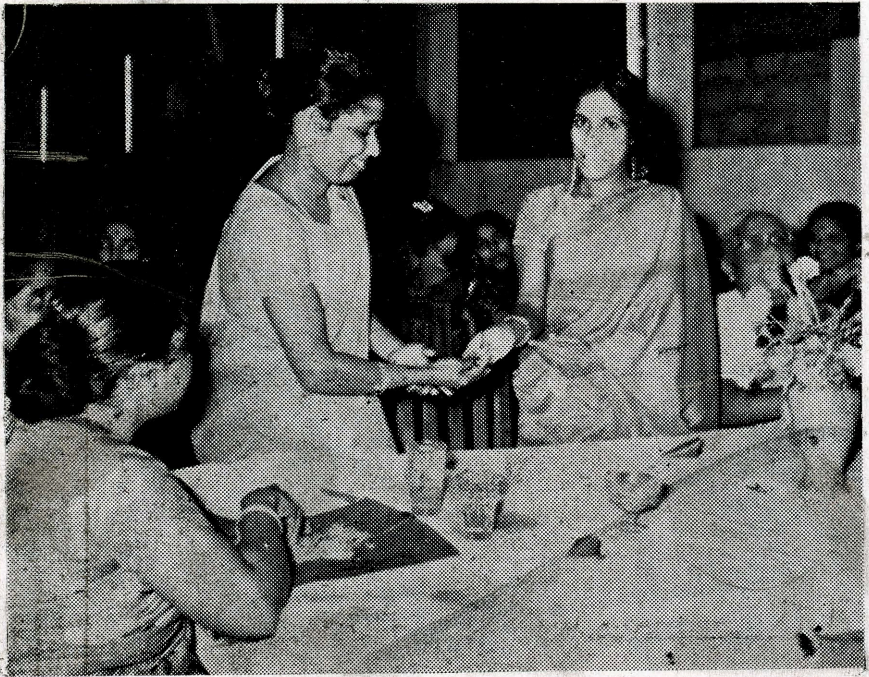
Our Brownies

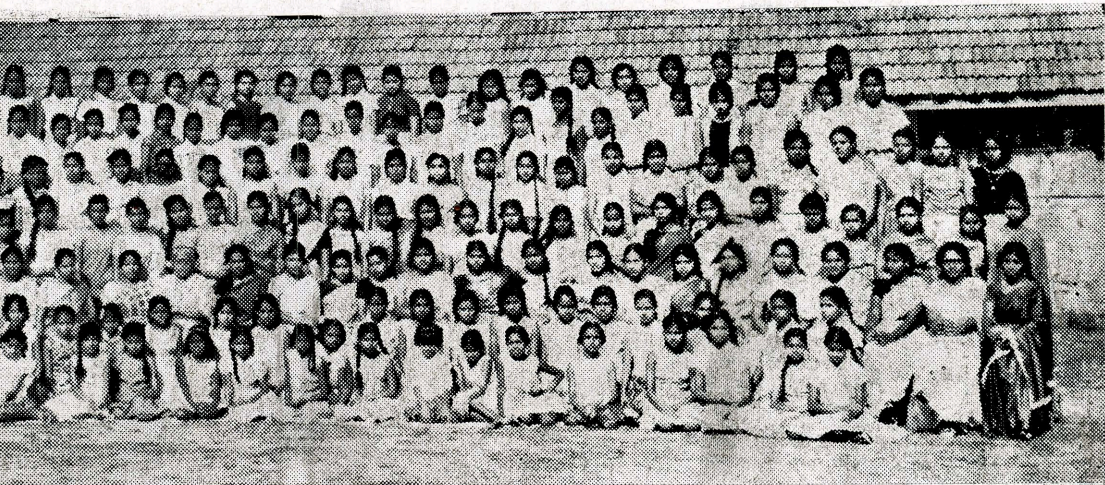
Our Guides

THE BOARDERS

Farewell to Mrs. Parvathy Manoharan our Former Member

THE BOARDERS

THE BOARDERS

Mauro

MAURO TO THE BOARDERS THE BOARDERS THE BOARDERS

விடுதிச் சங்கம் — 1967

விடுதிச்சங்கத் தலைவி:	— சிவதேவி வைத்திலிங்கம்
விடுதிச்சங்க உபதலைவி:	— பத்மினி தம்பிரசா
விடுதிச்சங்கக் காரியதரிசி:	— சிவசோதி பத்மநாதன்
விடுதி மேற்பார்வையாளர்:	— பார்வதி தில்லைநாதன்

எங்களது விடுதிச் சங்கம் 1966-ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 1-ம் திகதி செல்வி. பார்வதி தில்லைநாதன் அவர்கள் தலைமையிற் கூட்டப்பட்டது. அதில் தலைவி, காரியதரிசி ஆகியோரைத் தெரிவு செய்தனர். இச் சங்கம் மாணவிகளுக்கு நன்மை பயக்கும் வகையிற் பல அரிய செயல்களைச் செய்துள்ளது. என்று கூறிக் கொள்வதில் நாங்கள் பெருமை அடைகிறோம். இச் சங்கத்தைத் திறம்படக் கொண்டு நடாத்தும் அதிபர் அவர்கட்கும், விடுதி மேற்பார்வையாளர்க்கும் என்றென்றும் நாங்கள் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

சைவம் வாழ வேண்டும், இந்துசமயக் கலாச்சாரம் வாழவேண்டும் என்ற பெருமையுடன் அமைக்கப்பட்டது தான் “எங்கள் விடுதிச் சங்கம்” பெண்கள் கூடினால் வீண் வம்புதான்” என்ற பொய்யான பழமொழியைப் பொய்யாக்கவே தோன்றியது எங்கள் சங்கம். இச் சங்கத்திலே உள்ள அங்கத்தவர்கள் எல்லோருமே தங்கள் தங்கள் கடமையை உணர்ந்து செய்வதனாற் சங்கம் தமிழனின் தனிப் பண்பான “முன் வைத்த காலைப் பின் வையாது” எச் செயலைச் செய்யினும் சிறப்புடன் செய்து வருகின்றது.

கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக எங்கள் விடுதியிலே தன் கடமையைக் குறைவறச் செய்து வந்த கண்டிப்பு. கண்ணியம் நேர்மை என்பன போன்ற மேற்பார்வைத் தொழிலுக்கு வேண்டிய அத்தனை

யும் கொண்ட பார்வதி தில்லைநாதன் அவர்கள் பிரிந்து போகப் போகின்றார் என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் “ஏன் என் காதலர்கள் இச்சொற்களைக் கேட்டனவோ” என்று ஒவ்வொருவரும் கவலை கொண்டோம்” மனிதன் இறந்த பின்பும் இறந்த உடலை வைத்துக்கட்டி அழுகிவிடுகிறோம். இது போன்றது தான் எங்கள் பார்வதி அக்கா (தமிழ்ப்) பெண்களுக்கென்று அமைக்கப்பட்ட இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபடப் போகின்றார் என்ற போதிலும். எம்மை எல்லாம் விட்டுப் பிரியப் போகின்றாரே என்ற துன்பச் செய்திதான் பெரிதாகத் தெரிந்ததென்றால் நாம் அவரிடம் கொண்ட பெருமதிப்பும், அன்பும் எத்தகையது என்பதை நாம் சொல்லிப் புரியவேண்டிய தில்லை. அன்பு நிறைந்த அக்காவுடன் எங்கள் சங்கம் கடைசியாக நடாத்திய இரவு போசனவைபவம் என்றுமே முதக்க முடியாத ஒன்றாயிற்று.

சுமார் மாலை 6 மணியளவில் இவ் வைபவம் ஆரம்பமாகியது. விடுதித் தலைவியின் வரவேற்புரைக்கு அடுத்ததாக விடுதி மாணவிகளால் “மறு வாழ்வு” நாடகம் நடைபெற்றது. நாடகம் நடைபெற்றது என்பதைவிட நாமும் மறு வாழ்வு பெற்றோம் என்னும் வகையிற் சிறந்த கருத்துக்களை அழகாக எடுத்துக் கூறினார்கள். மகிழ்ச்சி, சோகம், பயம் அனுதாபம் போன்ற உணர்ச்சிகளை அளிக் கொட்டி நடித்த நடிக்கைகளைப் பாராட்டாமல் இருக்கவே முடியாது.

நாடகம் முடிந்ததும் கண்ணுக்கும், காதுக்கும் மட்டுமல்ல வாய்க்கும் தான் விருந்து. என்று அழைக்கப்பட்டோம் விடுதிச் சாலைக்கு. எமது கல்லூரி அதிபரையும், ஆசிரியர்களையும் அழைத்துச் சென்ற மாணவிகளின் கண்ணியமும், பண்பும் இந்து மகளிர் தான் இவர்கள் என்பதை நினைவூட்டுவதாக இருந்தன. தமக்கென இடப்பட்ட ஆசனங்களில் அமர்ந்து விருந்தை ருசிக்க எண்ணிய சமயம் ஏதோ ஒரு சத்தம். அட சிவ பூஜையிற் கரடியா? என ஏங்கினர். எல்லோரும் கரடியல்ல. ஒரு பைத்தியக்காரன் ஓடி வந்தான். அவன் நாடகமேடை இவ்வுலகம் என்னும் பாடத்தை அப்பட்டமாக விளக்கினான். ஒரு பைத்தியமா? இல்லை. கீரை வேண்டுமா? என்றொரு குரல். பலர் அமார்க்களத்திடையே அமைதியான ஒரு பற்பசைப் பெட்டி நகர்ந்து வந்தது. உயிருள்ள தான் அசைவடையும் என்று படித்த விஞ்ஞான மாணவிகள் மூக்கின் மேல் விரலை வைத்தனர். அசைந்துவரும் அப்பற்பசைப் பெட்டி இறுதியில் முதற்பரிசைத் தட்டிக் கொண்டதில் ஆச்சரியமில்லை. இவ்வாறு வினோத உடைப்போட்டி எல்லாம் முடிவடைந்த பின்னால்தான் உணவை ருசித்து உண்ண முடிந்தது.

கடைசியாக ஒரு மாணவி எழுந்து தன் வாக்கு வன்மையையும் காட்டிய

பேச்சு எத்தனை நேரம் பிடித்ததோ தெரியாது. அதன்பின் ஆசிரியர் ஒருவரின் பொன்மொழிகளைக் கேட்கும் வாய்ப்பும் கிடைக்கப் பெற்றோம். இறுதியாக ஐந்து வருடகாலமாக விடுதி மேற்பார்வையாளராகக்கடமையாற்றிய செல்வி. பார்வதி தில்லைநாதன் சொற்பொழிவாற்ற எழுந்தார். பேசுவாய் திறந்த சோதரி பேசவில்லை. உள்ளத்திலே வெடிக்கும் துன்பச் சுமையைக் கண்ணீராக்கி வெளியிட்டார். சொர்க்கமாக இதுவரை காட்சியளித்த போசனசாலை நரகம் போற்றோன்றியது. “இன்பமும் துன்பமும் சுழலும் சக்கரம்” என்பது எங்கள் விடுதி இரவு போசன வைபவத்தில் உண்மையாகியது. கடைசியாக “உன்னையே நீ எண்ணிப்பார்” என்று பெரியவர் சொன்ன வார்த்தையை நினைவு கூறுமுகமாகத் தன்னுருவைத் தானே பார்க்கும் கண்ணாடி ஒன்றை அளவிட முடியாத பெரிய அன்பு வெள்ளத்தை எடுத்துக் காட்டுமுகமாக ஒரு சிறிய பரிசாக வழங்கினோம்.

இறுதியாக, கல்லூரிக் கீதத்துடன் வைபவம் இனிது முடிவடைந்தது. இவற்றையெல்லாம் இனிது நடைபெற முடிப்பதற்கு உதவிய கல்லூரி அதிபருக்கும், விடுதி மேற்பார்வையாளர்க்கும் நாம் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

எந்த நாட்டையும், எந்த ஊரையும். உன் நாடும், உன் ஊரும்
ஆக்குவது கல்வி; ஆதலால் அதனை இளமை தொடுத்து
மரண பரியந்தம் விடாமற் கல்.

X

X

ஆசானுடைய உள்ளத்திலே அருள் வருப்படி நடத்தலே
கல்விக்குச் சிறந்த கருவி.

— பூர்வதீ ஆறுமுக நாவலர் பெருமான்.

H. L. C. Teachers' Guild 1967

<i>President</i>	:	Mrs. M. Muthuthamby
<i>Secretary</i>	:	Miss. P. Selvanayagam
<i>Treasurer</i>	:	Mrs. K. Sivasubramaniyam
<i>Library</i>	:	Mrs. P. Sivagurunathan
<i>Committee Members</i>	:	Miss. Y. Mailoo
		Miss. J. S. Iyer
		Mrs. A. Kurunathy

We held regular meetings during the course of the year. The first function we organised was the children's party, held for the children of our members in November and all of us including the children, had hilarious fun. We had two farewell parties for two of our members. Miss. A. Kandapillai and Mrs. R. Ponnuthurai, who left us on transfer. We met informally off and on and our attempt to organise an outing for the members of the guild during the third term met with a rebuff, as the weather was very uncertain and not conducive to a lengthy session out of doors. In the end we consoled ourselves and decided to take our members out for a film show on the occasion of the annual general meeting held on 30th November and it was planned that we have tea and election of office bearers, 'Try your luck! Lucky Dip' and finally

go for the film entitled "Thangai." We were persuaded by some of the members of the guild to postpone election of the office bearers for another occasion in view of the impending transfers of our staff and as so much weight was brought to bear on us, this request had to be granted and we all had an enjoyable evening on the above date.

I wish to tender my sincerest thanks to the president, the committee and all our members for the enthusiastic co-operation. I wish the guild all success and fervently hope that in future this organisation will help the members in every way so that the time spent at work will be enlivened and enhanced by the activities of the guild.

P. Selvanayagam
(Hon. Secretary.)

Jaffna Hindu Ladies' College Old Girls' Association

Since its inception on 7th June 1947, the Old Girls' Association of Jaffna Hindu Ladies' College has made immense strides in its many and varied activities. The Association primarily serves as a link between the past and present pupils and makes them aware of the needs of the institution.

With the take-over of schools and the increase in the student population, the school had to find additional accommodation to house the students and educate them in congenial surroundings. The Principal, in conjunction with the Education Department, set about putting up a new structure. The Old Girls' Association volunteered to render financial assistance to the school authorities, hoping to expedite the completion of the building. In connection with this, the Association organised a Bharata Natya recital in 1967, and was able to collect a sum of Rs 9469-11 cts., which has been deposited at the Jaffna Co-operative Provincial Bank Ltd., Jaffna. In spite of our efforts,

we regret to note that nothing has been done by the Education authorities to have the building completed.

Last year we struck new ground and organized a film-show — "Pasa Nila" — besides the usual get-together. This year, we had a Thevaram Recital by Shri P. A. S. Rajasekaran, and a very stimulating and instructive talk on "Mental Health and Mental Illnesses" by Dr. T. Arulampalam.

Though our meetings are well-patronised, we would wish to see more of our old girls scattered over the Island make an extra effort to attend our meetings.

The success of our efforts would have been in vain but for the unstinted co-operation of the Principal and staff of the College. We are thankful to all old girls who responded to our call.

We wish our Alma Mater all success.

M Arunasalam,
(Honorary Secretary)

President :
Vice President :
Secretary :
Asst. Secretary :
Treasurer :
Asst. Treasurer :
Committee Members :

Mrs. V. Arumugam
Mrs. J. Yogaratnam
Mrs. M. Arunasalam
Mrs. N. Rajasingam
Mrs. P. Jeganathan
Mrs. G. Sockalingam
Mrs. T. Yoganathan
Mrs. T. Visvanathan
Mrs. P. Kandasamy
Mrs. K. Shanmugalingam
Mrs. D. Meignanasundaram
Mrs. R. Ganeshan
Mrs. S. Sivasubramaniam
Mrs. S. Kaliyanasundaram
Miss K. Elaiyathamby
Miss V. Subramaniam
Mrs. M. Muttuthamby
Miss K. Thambyaiyah
Miss V. Thambyaiyah

G. C. E. Advanced Level Examination Results Science December 1967.

Physical Science

Rajeswary Kanagaratnam (English Medium)

Biological Science

Chandrakumary Kandiah (Tamil Medium)

Arts April 1968

Vijayambal Ariamuthu Chettiar
Kalavathy Kandiah
Vijayalakshmi Ponnampalam
Thirumagal Somasundaram
Sushiladevi Kanagaratnam
Pathminidevi Sivapragasam
Asothadevi Muthiah
Shanthini Nadarajah

Prize Winners

Jaffna Hindu Ladies' College Essay Contests 1967

Tamil

G. C. E. A/L.

Vijayambal	A	First
Santhini	N.	Second
Neelambal	N.	Third

G. C. E. O/L. & Prep.

Leela	V	First
Bavany	P.	Second
Sivapathasundary	A.	Third

Stds. 8 & 7

Usha	P.	First
Ushadevi	S.	Second
Mathivathana	K.	Third

Stds. 6 & 5

Nanthini	P.	First
Yogeswary	K.	Second
Buveneswaryammal	S.	Third

English

G. C. E. A/L., O/L. & Prep.

Nirmala	S.	First
Saroja	G.	Second
Tharmawathy	T.	Third

Stds 8 & 7

Umadeviammai	S.	First
Shyamala	R.	Second
Chandra	A.	Third

Stds. 6 & 5

Yasoathara	A.	First
Manjula	N.	Second
Chitra	N.	Third

Drama Competition 9th 8

"Mannum Sumanthan"	Saraswathy	House	First
"Vira Abhymanyu"	Parvathy	House	Second
"Lava Kusa"	Lakshmi	House	Third

Individual Prizes

Sekhilar	Savithiri	P.	First
Abhymanyu	Revathy	T.	Second
Seetha & Lavan	Gnaneswary	S.	
	& Neeladevi	V.	Third

All Ceylon Sekhilar Manram Competition

Lingakumari	K	Certificate of Merit
Sivanandasothy	K.	" "
Mahalakshmi	K.	" "
Vijayaluxmy	S.	" "

College Officers for 1968

Board of Prefects :

Senior Prefect : Chandrakumari Kandiah	Shanthini Nadarajah
Vijayambal Ariamuthu Chettiar	Sarathambal Thiruvilangam
Asothadevi Muthiah	Padmini Thambirajah
Sivasothy Pathmanathan	Rajeswary Kumaraswamy
Savithri Ponnambalam	Yasmin Aboosalih
Lingasoundari Kanagalingam	Vimalothini Loganathan

Games Captain :

Savithri	Ponnampalam
----------	-------------

House Mistress:

Saraswathy	—	Miss P. Selvanayagam
Lakshmi	—	Mrs. A. Thuraisingam
Parvathy	—	Mrs. R. Somasegarasundaram
Arunthathy	—	Mrs. Y. Kumaraswamy
Rathy	—	Mrs. S. Kanagasabapathy

House Captains :

Saraswathy	—	Rajeswary Kumaraswamy
Lakshmi	—	Jeyagowri Rasiah

Parvathy	—	Chandrakumari Kandiah
Arunthathy	—	Mallika Devi Kanagaratnam
Rathy	—	Tharmapoopathy Muttiah

G. C. E. A/L Union

Patron : Mrs. P. A. Jebaratnarajah
President : Umadevi Sivapathasundaram *Secretary :* Maheswariammah Sundarampillai
Treasurer : Sivasothy Pathmanathan

G. C. E. O/L Union

<i>Patron</i>	:	Mrs. T. Visuvanathan
<i>President</i>	:	Thayavathy Tharmalingam
<i>Secretary</i>	:	Rajeswary Visuvalingam
<i>Treasurer</i>	:	Sivakamasundary Somasundaram

Religious Association

<i>Patron</i>	:	Mrs. R. Shanmugam
<i>President</i>	:	Chandrakumari Kandiah
<i>Jt. Secretaries</i>	:	Savithiri P.
	:	Lingasoundari K.
<i>Treasurer</i>	:	Parameswarie Subramaniam

History & Civics Association

<i>Patron</i>	:	Mrs. S. Balasubramaniam
<i>President</i>	:	Sivasothy Pathmanathan
<i>Secretary</i>	:	Selvendranee Ponniah
<i>Treasurer</i>	:	Vijayalakshmy Sabaratnam

Science & Film Association

<i>Patron</i>	:	Miss S. Nagalingam
<i>President</i>	:	Tharmapoopathy Muttiah
<i>Secretary</i>	:	Sarathadevi Manickam
<i>Treasurer</i>	:	Thavamalar Thambirajah

Geography Association

<i>Patron</i>	:	Mrs. P. Satchithanandan
---------------	---	-------------------------

Fine Arts Association

<i>Patron</i>	:	Mrs. P. Vasudevan
---------------	---	-------------------

Girl Guides Association

<i>Patron</i>	:	Mrs. P. Subramaniam
---------------	---	---------------------

Brownies

<i>Patron</i>	:	Mrs. J. Kandiah
---------------	---	-----------------

Hostel Union

<i>Patron</i>	:	The Principal
<i>President</i>	:	Sakuntaladevi Balasingam
<i>Secretary</i>	:	Sivasothy Pathmanathan
<i>Treasurer</i>	:	Jeyagowri Rasiah

The Staff 1968

Mrs.	V. Arumugam	B. A. (Madras) Post-graduate Trainee
Miss.	P. Ramanathan	B. A. Hons. (Annamalai)
Mrs.	S. Arumugam	B. A. (Lond.)
Mrs.	S. Gnanasambanthan	B. A. (Lond.)
Mrs.	T. Pararajasingam	B. A. (Lond.)
Mrs.	P. Vasudevan	B. A. (Lond.)
Mrs.	A. Nagaratnam	B. A. (Lond.)
Mrs.	S. Balasubramaniam	B. A. (Annamalai)
Mrs.	Y. Cumaraswamy	B. A. (Madras)
Mrs.	T. Visuvanathan	B. A. (Madras)
Mrs.	M. Muthuthamby	B. A. (Madras)
Mrs.	P. Thuraiajah	B. Sc. (Madras)
Mrs.	K. Sabanayagam	B. A. (Ceylon)
Mrs.	P. A. Jebaratnarajah	B. A. (Madras) Dip. Ed. (Ceylon)
Mrs.	P. Jeganathan	B. A. (Ceylon),
Mrs.	B. Sivadasan	B. A. (Lond.)
Miss	A. Ratnam	B. Sc. (Madras)
Mrs.	T. Muthukumarasamy	B. Sc. (Madras)
Miss	P. Selvanayagam	B. Sc. (Madras)
Mrs.	P. Satchithanandam	B. A. (Ceylon)
Mrs.	B. R. Thambiayah	1st Class Sec. Trd. (Arts & Crafts)
Mrs.	R. Shanmugam	B. A. (Madras)
		Teacher Counsellor's Certificate
Mrs.	P. Pararajasingam	B. Sc. (Ceylon)
Mrs.	A. Thuraisingam	B. Sc. (Lond.)
Mrs.	P. Subramaniam	Sec. Trd (Maths) 1st Class
Mrs.	K. Shanmugalingam	Sec. Trd. Science 1st Class
Miss	V. Myloo	Dip. H. Sc.
Mrs.	S. Kanagasabapathy	Eng. Teacher's Drawing Certificate
Mrs.	L. Balasingam	S. S. C. Eng & Phy. Trained
		Y. M. C. A. College, Madras
Mrs.	G. Sockalingam	Ceylon Univ. Tamil Diploma
Mrs.	M. Nadesapillai	1st Class Tamil Trained
Mrs.	J. Kumarasamy	1st Class Tamil Trained
Miss	T. Subramania Iyer	N. C. O. M. S. Music Teacher's Certificate
Mrs.	P. Paramanantham	Eng. Tr. Certificate 1st Class
Mrs.	T. Kandapillai	Teacher's Certificate in Physical Ed. (Madras)
Mrs.	A. Kurunathy	1st Class Tamil Trained
Mrs.	P. Sivagurunathan	1st Class Secondary Trained Agriculture
Mrs.	R. Somasegarasundaram	B. A. (Madras)
Miss	R. Cader	Sp. Trd. (Maths) Palaly
Miss	T. Vythy	Sp. Trd. (Craft) Palaly
Mr.	V. K. Nalliah	Sp. Trd. Natana Niketan, N. C. O. M. S Teacher's Certificate
Miss	S. Nagalingam	B. Sc. (Ceylon)
Miss	V. Subramaniam	Sangeetha Pooshanam, Annamalai
Miss	Y. Vallipuram	B. A. (Lond.)
Mrs.	A. Veerasingam	1st Class Tamil Trained.

Errata

'Contents'	Line	1	read	'presents'	for	'present'
Pg. 5	„	3	„	'manifested'	„	'mainfested'
„ 6	„	14	„	'Colleagues'	„	'Colleges'
„ 12	„	2	„	'Jaffna'	„	'Jafina'
„ 15 para 7	line 9	„	„	'evinced'	„	'envinced'
„ 15	„ 6 line 11	„	„	'form'	„	'for'
facing pg. 16		„	„	1955	„	1954
				under the last photograph.		
Pg. 20	para 4	line 1	„	'amount'	for	'number'
„ 21	„ 2	„ 5	„	'scientific'	„	'scientifle'
„ 21	last para	„ 18	„	'by	„	'bye'
„ 23	para 2	„ 10	„	'Knowledge'	„	'Knowleg'
„ 27	„ 2	„ 3	„	'omit'	„	'The'
„ 31	„ 4	„ 21	„	'taken'	„	'takan'
„ 36	„ 2	„ 7	„	'was'	„	'were'
„ 37	„ 4	„ 8	„	'ended'	„	'endeed'
„ 50	„ 2	„ 12	„	'while all'	„	'which as all'
„ 50	„ 5	„ 7	„	'make'	„	'moke'
„ 51	„ 4	„ 9	„	'Stare'	„	'share'
„ 50	„ 3	„ 1	„	'reflects'	„	'refiects'
„ 50	„ 4	„ 16	„	'silvered'	„	'siilvered'
„ 53	„ 2	„ 5	„	'chaps'	„	'ehaps'

SECTION II

Pg.	35	line	1	„	'4' 3½	„	'4' 3 2/1
„	35	para	3	line	6	„	'metres'
„	38	„	8	„	5	„	'mettes'
				„		„	'place'
52				„		„	'plaece'
				„	'Kandiah'	for	'Kumaraswamy'

— — —

Exhibit

present	for	present	read	1	line	20	pg.
manifested	"	manifested	"	3	"	21	"
Colleges	"	Colleges	"	14	"	21	"
Latin	"	Latin	"	2	"	22	"
evinced	"	evinced	"	7 line	para	27	"
for	"	form	"	6 line	11	31	"
1954	"	1954	"	10	"	36	"
under the last photograph							
number	for	amount	"	1	para	37	"
Scientific	"	scientific	"	2	"	37	"
by	"	by	"	12	last para	37	"
Knowledge	"	Knowledge	"	10	para	37	"
The	"	omit	"	2	"	37	"
Latin	"	Latin	"	4	"	37	"
were	"	was	"	2	"	36	"
ended	"	ended	"	4	"	37	"
which as	"	while all	"	2	"	30	"
more	"	make	"	7	"	30	"
share	"	State	"	4	"	31	"
reflected	"	reflected	"	3	"	30	"
silvered	"	silvered	"	4	"	30	"
chaps	"	chaps	"	2	"	33	"

SECTION II

4.3.24	"	4.31	"	1	line	35	pg.
metres	"	metres	"	6	para	35	"
place	"	place	"	2	"	38	"
Kamarsky	for	Kamarsky	"	"	"	32	"